

Op de Kop

door

Arjen Miedema

Zomaar een episode uit het leven van een
vrijgezel

Herman gaat een avondje uit.

Op het moment dat Herman Koetsier de deur van zijn kamer afsluit wordt hij op z'n schouder getikt.

'Tij bent toch zo'n fan van Noortje Herlaar?'

'Hoe weet jij dat?'

'Oh, dat heb ik wel eens opgevangen in de kantine als we zaten te lunchen.'

'Nou, ja, ik heb haar kwaliteiten wel bewonderd toen ze moest strijden voor de hoofdrol in de musical Mary Poppins. Dat was toen bij de AVRO. Ze heeft die hoofdrol inderdaad gewonnen. Maar wat wil je erover kwijt?'

'Ze treedt vanavond op in de Stadsschouwburg hier in Haarlem.'

'Je bedoelt in Saturday Night Fever?'

'Exactement!'

'Maar dat draait toch in Amsterdam?'

'Ja, dat was in februari, maar via via heb ik vernomen dat ze vanavond hier zitten en dat schijnt al wekenlang bekend te zijn. Wist je het niet? Heb je geen Twitter? Daar gonsde het zeker de laatste paar dagen.'

'Nee, en ook geen Facebook. Ben ik nu de enige in het land die het niet weet?'

'Ja vriend, je moet met je tijd meegaan want anders mis je al dit moois.'

'Nou dan moet ik opschieten, want het zal wel om acht uur beginnen?'

'Ja, acht uur. Prettig weekend!'

'Zelfde en nog bedankt!'

Herman lijkt in zijn gedrag een beetje wereldvreemd, een vrijgezel, een alleen gaande. Niet dat hij dat wil, maar hij heeft nog steeds niet die vrouw gevonden die hij zich had voorgesteld. Hij woont aan de zuidkant van Haarlem, heeft wel een auto, maar die staat bij een shadebedrijf omdat iemand het nodig vond om het rechterachterportier met de bumper in te drukken terwijl hij op een voorrangsweg reed en dus moet hij vandaag weer gebruik maken van de fiets. Snel haalt hij de benodigde boodschappen voor het avondeten en besluit om de weekendboodschappen morgen maar te halen.

Na het eten heeft hij nog net tijd om een douche te nemen en zich om te kleden en dan komt hij net op tijd bij het theater aan.

'Dag mevrouw, mag ik daar zitten?'

'Nee, mijn man zit hier!'

'Oh, maar ik zie hem niet.'

'Dat klopt, want hij is er niet.'

'Waarom zegt u dan hij hier zit?'

'Omdat ik hem nog verwacht.'

'Oh, maar dat weet u niet zeker?'

'Zeker? Wat is er zeker in dit leven. Hij belde dat hij zou komen maar werd nog even opgehouden.'

'Dan is het zeker niet zeker dat hij nog komt, toch?'

'Meneer, ik houd niet van woordspelletjes en ik houd deze plaats bezet voor mijn man.'

'Maar u ziet toch dat er geen andere plaatsen meer zijn?'

'Daarom houd ik hem bezet voor het geval hij straks komt; anders kan hij nergens zitten.'

'Mag ik dan op die plaats zitten totdat hij komt?'

'Nou vooruit dan maar, maar zodra hij komt moet u weg.'

'Afgesproken!'

Na een paar minuten fluistert Herman: 'Komt dat wel vaker voor dat u zonder uw man uitgaat?'

'Hoezo zonder uw man?'

'Nou u zit hier alleen en uw man komt later zegt ie.'

'Ja, eh, nou eigenlijk is het m'n vriend en we wonen nog niet samen en daarom spreken we af en ik vind 'man' wel wat hebben en omdat ik op tijd kom houd ik altijd een plaats voor hem vrij.'

'Kent u uw ma... vriend allang?'

'Twee jaar, maar het voelt als vijf en daarom noem ik hem mijn man.'

'Nou dan moet u wel heel gelukkig met hem zijn.'

'Laat ik het zo zeggen: ik ben blij dat ik een man heb en ook blij dat hij het is, want ik ben dol op hem.'

'Dat lijkt op een ontwijking van mijn constatering; u bent kennelijk niet zo gelukkig als u had gehoopt?'

'Ja, hoe zal ik het zeggen. Ik ben de jongste niet meer en mijn eierstokken beginnen zo nu en dan te tikken en iets in me zegt dat ik moeder moet worden; in ieder geval voor mijn veertigste en ik heb steeds, zolang ik hem ken, in de veronderstelling geleefd dat mijn man / vriend de vader van mijn kinderen zou kunnen worden.'

'Hebt u dat al wel met hem besproken dan?'

'Nee, nog niet. Zou ik vanavond na de voorstelling doen.'

'En als hij nou geen kinderen wil?'

'Ja, dan heb ik een probleem, want waar vind je zo gauw een man waar je lief en leed mee wilt delen en die ook nog de verantwoordelijkheid voor een gezin op zich wil nemen op deze leeftijd.'

'Ja, dat is zo. Hoe schat u de kansen in?'

'Ja, nu ik erover nadenk eigenlijk steeds minder goed, want het is nogal een carrièreman, die lange dagen maakt. Hij praat eigenlijk nooit over gezin en kinderen. Maar waarom bespreek ik dat eigenlijk met u?'

'Misschien omdat uw eierstokken u een seintje geven, waardoor u onbewust toch open en vrij over dit preciaire onderwerp kunt en wilt praten want anders deed u het niet. En bytheway ik ben Herman en ik tutoyeer liever als u het niet erg vindt.'

'OK, ik ben Elize maar ik raak nu toch wel wat in de war als je over mijn eierstokken begint in relatie tot mijn onderbewustzijn. Ben je psycholoog of zo?'

'Nee, ik ben econometrist.'

'Wat is dat nu weer?'

'Ik bereken voor de gemeente de effecten van veranderingen in de stad, bv als we de verkeerslichten op een drukke kruising weghalen en de kruising veranderen in een rotonde wat daarvan de invloed is op de doorstroming en wat het betekent voor de economie. Verder dien ik diverse kleinere gemeenten en ook de provincie Noord-Holland van advies. De provincie nemen we erbij omdat het Provinciehuis 'Welgelegen' hier in de stad ligt dan zijn de lijntjes wat korter en het is goed voor het netwerk.'

'Oh, dus je bent ambtenaar? Mijn vader was dat ook. Hij werkte als burger hier op de Ripperda kazerne.'

'Die kazerne is er toch niet meer?'

'Nee, dat is nu een woonwijk. In 1999 is defensie daar vertrokken en moest mijn vader (toen 57) met vervroegd pensioen.'

'Hij was burger in een militaire omgeving?'

'Ja, dat kwam wel vaker voor. Hij werkte bij de administratie, maar wat precies weet ik niet. Praatte hij niet over.'

In de zaal klinkt een gong ten teken dat de voorstelling begint en hij en zij zitten roerloos naast elkaar. Tijdens de pauze vraagt Herman: 'Zullen we in de foyer iets drinken?' 'Ja, dat is goed.'

Terwijl ze op de koffie staan te wachten kijkt Elize om zich heen, wordt vuurrood en wit tegelijk en zegt: 'Moet je nou eens kijken; zit ik de hele avond een stoel voor hem warm te houden, staat ie daar doodleuk met één of andere snol aan z'n arm.'

'Wat bedoel je?'

'Dimitri natuurlijk, mijn man, eh.. vriend, ex-vriend, want je denkt toch niet dat ik dit pik?'

Ze stuift op het stel af en geeft in niet misteverstane bewoordingen weer dat het afgelopen is, dat het al de derde keer is dat hij haar alleen laat zitten en dat het nu uit is.

Ze loopt terug naar Herman die intussen met 2 cappuccino's op haar staat te wachten. Achter haar hoort ze Dimitri nog verlegen zeggen: 'Dit is mijn secretaresse El, Jo Sloeps; je kent haar toch?'

Maar het mag niet meer baten waarop hij en zij maar weglopen.

Elize neemt met trillende handen het kopje aan en is helemaal van haar stuk gebracht door het gebeuren en zegt tegen Herman: 'Ik heb eigenlijk geen zin om hier nog langer te blijven. Als je zin hebt mag je met me mee en dan drinken we nog wat.'

Herman weet niet wat hem overkomt. Hij had zich verheugd op een avondje theater maar dan in een andere setting en beseft dat hij pardoes onderdeel is geworden van een theaterstuk of soap waarvan hij noch de rol, noch de tekst kent en zegt: 'Ja misschien is het wel goed dat ik met je meega; dan kun je een beetje tot bedaren komen. Heb je vervoer?'

'Ja, ik ben met de wagen; staat in de parkeergarage. En jij?'
'Ik was met de taxi.'

Aankomst in het appartement

Aangekomen in een mooi groot en verzorgd appartement aan de rand van Haarlem loopt Herman meteen naar het raam om het uitzicht te bewonderen, maar door het duister is er niet zoveel te zien.

'Wat een avond zeg. Hoe voel je je nu? Heb je er nu verstandig aan gedaan om je man / vriend zo te dumpen?'

'Ja, je zult wel een vreemde indruk van me hebben gekregen, maar het was niet de vraag **of** het zou gebeuren, maar wanneer. De situatie was de laatste maanden toch al niet meer zo florissant. Hij kwam minder vaak, steeds later en bleef de laatste weken niet eens meer slapen, terwijl hij hier in het begin niet was weg te slaan.'

'Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?'

'Hij had me gezien tijdens een feestje ter gelegenheid van een jubileum van een medewerker van één van onze bedrijven, heeft alles in het werk gesteld om mijn telefoonnummer te achterhalen en via een SMSje gevraagd of we eens iets konden afspreken. We hebben toen heel gezellig gedineerd in dat restaurant dat boven over de A4 is gebouwd bij Akersloot en een paar dagen later kwam hij bij me thuis en niet zo lang daarna bleef hij hier ook wel slapen.'

'En toen had je een relatie.'

'Ja, ik had me nog nooit zo gelukkig gevoeld.'

'En nu ben je hem kwijt? Of geef je hem nog een kans?'

'Nee, een tweede kans heeft ie al meerdere keren gehad omdat hij me al vaker heeft laten zitten. Dan kwam hij met hangende pootjes bij me en vroeg om vergiffenis.'

Ik was van begin af aan helemaal weg van zijn persoon, z'n ogen, ondanks zijn dominantie. Ik keek tegen hem op.'

'Dus ben je hem nu definitief kwijt?'

'Eh.. ja, eh.. ik was echt van plan om vanavond met hem over onze toekomst te praten in de hoop dat het anders zou kunnen worden, maar toen ik hem met die Jo Sloeps zag leek het net alsof ik het kwartje hoorde vallen; waarom hij steeds meer afstand van me nam en het zal me niet verbazen dat hij met haar al een tijdje een verhouding heeft.'

'Zou kunnen, maar toen ik je vroeg of je gelukkig met hem was ging je hem door dik en dun verdedigen maar ik zag dat je aarzelend was en je wilde me laten geloven dat hij de ware was.'

'Ja, ik kon moeilijk anders, want tenslotte was je een vreemde voor me en ik ken je nu nog nauwelijks.'

'OK, You win.'

'Wat woon je hier ongelooflijk mooi trouwens.'

'Ja, een beter onderwerp. Nu het donker is zie je niet zoveel, maar overdag heb je hier heel mooi uitzicht en bij helder weer kan ik de Kennemerduinen zien. Het is hier afgezien van de vliegtuigen die op bepaalde momenten van de dag bij bosjes starten en landen heel rustig.

Mijn vader heeft dit appartement voor me gekocht toen mijn moeder was overleden een jaar of vijf geleden. Was wel wennen om zo ineens op jezelf te gaan wonen.'

'Heb je dan al die tijd bij je ouders gewoond?'

'Ja, want ik had nooit de behoefte om het huis uit te gaan tenzij ik een relatie zou krijgen en een gezin zou stichten. We woonden groot en ik had een grote kamer met badkamer. Mijn vader verdiende goed en mijn moeder deed

veel vertaalwerk voor advocatenkantoren; ambtelijk Engels en Frans. Vreselijk om te lezen, maar zij smulde ervan.'

'Waarom is ze overleden?'

'Borstkanker. Veel te laat ontdekt. Na de diagnose heeft ze nog twee maanden geleefd. Ze heeft zich niet meer laten behandelen omdat het geen zin meer had en ze zag niet tegen de dood op.'

'Was ze gelovig dan?'

'Nee, dat niet maar ze zei altijd: ik heb een mooi leven gehad, een mooie leeftijd bereikt, nooit iets ergs meegemaakt en dus heb ik niets te klagen. Toen ze in de laatste fase veel pijn kreeg hebben we gezorgd dat de pijn werd bestreden en tot op de dag dat ze stierf was ze goed aanspreekbaar.'

'Een paar weken na de begrafenis zei m'n vader: ik verkoop het huis en van de overwaarde kan ik wel twee appartementen kopen. Dan heb jij ook een eigen plekje. Hij woont een paar blokken verderop en ik zie hem wekelijks. Soms eten we bij elkaar.'

'Klinkt betrokken en afstandelijk tegelijk.'

'Ja, zo is het altijd geweest. Ik was hun enig kind; ik denk niet gepland, niet ongewenst, maar ik was er gewoon. Ouderliefde zoals je dat wel eens ziet in films heb ik nooit gekregen, want we hadden alle drie ons eigen leventje. Mijn vader zat vaak nog te werken als hij thuis was, deed de tuin of zat in de krant en niet te vergeten zijn opiniebladen. Mijn moeder las ook veel, zowel binnenlands als buitenlandse politiek en verslond alle debatten die op de TV voorbij kwamen.'

Herman schud meewarig het hoofd en vraagt: 'En jij dan?'

'Hoe hield jij je staande?'

'Toen ik me bewust werd dat ik bestond zat ik al op de kleuterschool maar was in mijn ontwikkeling al wel veel verder dan de gemiddelde kleuter waardoor ik vaak alleen stond. Ik mocht geen vriendinnetjes meenemen en dus speelde ik thuis met mijn poppenhuis, mijn winkeltje, had zelfs een blokkendoos, die nog van mijn opa was geweest en zat al snel in de stripboeken. In de tweede klas van de lagere school kon ik al goed lezen en verslond het ene na het andere boek.'

'Wat had je meeste interesse?'

'In die tijd las ik vooral meisjesboeken, hoe ze in het gezin opgroeiden en de Tina. Toen ik tiener was heeft vooral 'Het achterhuis' van Anne Frank me bijzonder geïntrigeerd en ik wilde me graag met haar identificeren, maar zeker tijdens mijn pubertijd en mijn lichamelijke ontwikkeling zag ik wel dat elk mens uniek is en heb ik me eigenlijk nooit meer zo beziggehouden met die gedachte dat ik op iemand moest lijken.'

'En de verhouding met je moeder dan? Had je intieme gesprekken met haar?'

'Nou nee, het waren altijd oppervlakkige opmerkingen die eigenlijk nergens op sloegen.'

'Hoe hebben ze je dan opgevoed?'

'Het enige samenzijn was het avondeten, de koffie en de thee waar informatie werd uitgewisseld. Als ik terugreken dan moet ik een jaar of twee geweest zijn dat ik allerlei puzzels kreeg. Eerst van die ronde waar je auto's, paraplu's, hoeden, manden enz in moest steken. Maar al snel werd kennelijk duidelijk dat ik daar goed in was en kreeg ik veel ingewikkelder exemplaren, de Jigsaw puzzels en

ook nog zo'n bal van Tupperware waar je kubussen, en ellipsen in moest stoppen. Ik heb geen idee hoe ik aan dat ding gekomen was, want verder hadden we niets van dat spul. Mijn moeder is nog nooit bij zo'n party geweest en was oerconservatief met haar boerenbont en Wedgewood. Ik kreeg simpele boekjes te lezen zoals Nijntje van Bruna en toen ik wat ouder werd ook weleens een boekje over Tom Poes van Marten Toonder. Dat nam mijn vader dan mee en tijdens thee-, koffie- of etenstijd werd me ingeprent wat ik wel en niet mocht en dat ik moest proberen als een voorbeeldig dametje door het leven te gaan.'

'Maar je kwam toch in de puberteit, je ging menstrueren. Werd je daar op gewezen?'

'Toen ik voor het eerst ongesteld werd riep ik m'n moeder en die reageerde: Oh, dan ben je nu een groot meisje. Ik zal even iets voor je pakken dat je in je broekje moet stoppen. Elke dag krijg je een nieuwe en het duurt maar een paar dagen, maar het komt wel elke maand.'

'Tjonge, wat een sfeer zeg. Hoe heb je dat vol kunnen houden? Kon je er tegen dat je zo alleen was en dat je zelfs geen vertrouwelijkheden met je moeder kon bespreken?'

'Ja, dat was moeilijk en meteen toen ik mijn middelbare schoolopleiding achter de rug had ben ik gaan werken als secretaresse. Ik ben onderaan begonnen, heb tussendoor nog wel een Schoeversopleiding gedaan en ben nu hoofd van vier afdelingssecretariaten van vier verschillende ondernemingen en zorg ervoor dat alles wordt gestroomlijnd en bij de juiste persoon terechtkomt.'

'Zit je dan met vier ondernemingen in één gebouw?'

'Ja, en de secretariaten zitten allemaal in één grote ruimte voor de zogenaamde kruisbestuiving want er is hier en

daar wel wat overlap in de activiteiten. Elke dag krijg ik de tijdverantwoording in een gezamenlijk Excel bestand van alle medewerkers onder ogen en maandelijks zorg ik dat elk bedrijf de financiële verplichtingen nakomt.

Tijdens mijn eerste baantje - ik was een jaar of achttien - werd ik opgeleid door een hele lieve en zorgzame oudere vrouw die zag dat ik in mijn ontwikkeling heel wat tekort was gekomen. Zij heeft me ingewijd in de geheimen van het leven als vrouw in deze moderne tijd. Ze gaf me seksuele voorlichting en er ging een wereld voor me open.

Helaas kwamen er reorganisaties in het bedrijf en werd ze vroegtijdig gepensioneerd en dat is haar dood geworden, want ze was zo met haar werk vergroeid dat ze niets anders meer kon. Zat maanden achtereen letterlijk tussen de geraniums, kreeg longontsteking waaraan ze is bezweken.'

'Maar vertel jij nu eens iets over jezelf.'

'Ja eigenlijk is er in dit stadium over mij niet zoveel te vertellen behalve dan dat ik geen ouders meer heb. Ik ben samen met mijn jongere zus opgegroeid in Heemstede waar mijn vader een winkel in manufacturen had en mijn moeder deed veel naaiwerk op bestelling. Vooral bruidsmode.'

'Heb je helemaal geen ouders meer?'

'Nee, ze zijn omgekomen bij een auto-ongeluk in de buurt van Schiedam waar ze in dichte mist op een vangrail zijn gereden. Niet eens erg hard maar de enorme zijwaartse klap werd hen beiden fataal. Toen ik in het Dijkzicht kwam leefden ze nog, maar waren ze buiten kennis en een uur nadat ik weg was lieten ze het leven, tien minuten na elkaar. Mijn zus zat op dat moment in de Dordogne en

kwam dus hals over kop terug. Hectische tijd.'

'Och, wat erg voor jou en ook je zus. Wanneer is het gebeurd?'

'Alweer tien, nee, bijna twaalf jaar geleden. '

'Bijna?'

'Ja, in oktober 2000.'

'Was je zus toen nog op vakantie?'

'Nee, ze liep stage in een hotel. Ze heeft de hotelvakschool gedaan, maar na het ongeluk van mijn ouders en de hele afhandeling was ze zo in de war dat ze nooit in de praktijk heeft gewerkt in die branche. Ze leerde Hans, mijn zwager, kennen en daar is ze in 2004 mee getrouwd. Maar wat ik nog vragen wilde: ben je door je werk als persoon veranderd?'

'Dat kun je wel zeggen, ja. Ik ben vrijer geworden en ben door de omgang met het personeel verder gevormd. Uit boeken had ik wel veel geleerd over het leven, maar de werkelijkheid is dan toch even anders, maar wat zitten we nu te doen?'

'Ik had je meegenomen om nog wat te drinken en nu zitten we op een droogje te praten. Weet je wat? Doe jij of je thuis bent en pak even een paar glazen uit die linkerkast. Daaronder achter het deurtje staan flessen wijn. Zoek maar een lekkere uit; de kurkentrekker ligt bij de glazen en dan trek ik even iets gemakkelijk aan.'

Aan de wijn

Herman staat beduusd te kijken: een paar uur geleden had hij een aanvaring over een zitplaats met een aantrekkelijke jonge vrouw waarmee hij nu aan de wijn gaat.

Terwijl hij net de wijn inschenkt komt Elize de kamer binnen in een satijnen gewaad dat haar vormen accentueert en met bloemen erop gestikt. Heel mooi champagnekleurig en door haar mooie donkerblonde haar contrasteert het prachtig.

'Wat zie je er prachtig uit zeg, maar zie ik het nu goed dat je er niets onder draagt?'

'Ja, dat zie je goed maar als het je in verlegenheid brengt doe ik er wel wat onder.'

'Integendeel. Je bent goed geproportioneerd en voor mij is het genieten. Proost!'

'Ja, Proost, maar waar waren we gebleven? Was jij niet bezig om iets over jezelf te vertellen?'

Terwijl ze dat zegt gaat ze naast Herman op de bank zitten op een afstand die je niet zou verwachten na zo'n eerste ontmoeting en Herman had gedacht dat ze de spanning wel wat zou opvoeren. Hij zelf had niet de behoefte om 'hard to get' te spelen; daar was de situatie niet naar, maar hij merkte wel dat hij na de aanblik van al dat fraais moeite had om zonder trillende stem te antwoorden.

'Eh, ja, ik ben 35 en single, heb een jaar of tien geleden mijn eerste en enige relatie gehad van een maand of vier, maar dat werd niets.'

'Waarom niet?'

'Ja, hoe zal ik het zeggen. Er was eerst wel een klik maar uiteindelijk geen echte match. Ze kon vreselijk zeuren over heel kleine dingetjes en dat ging me steeds meer tegenstaan. Ze wilde alle aandacht en kroop voortdurend in de slachtofferrol. Ik kies meer voor een harmonie model waarin je elkaar aanvult en daarbij kan ik beslist niet tegen egoïsme.

En verder lijkt mijn jeugd veel op die van jou. Mijn vader was druk met de zaak waar ik wel eens een klusje moest doen, zoals knopen sorteren uit een hele grote doos die helemaal vol zat. Allerlei vormen en maten. Vond ik zelfs leuk want dan kon ik intussen nadenken over andere dingen die ik had meegemaakt of gelezen. Mijn moeder was of in het huis aan het poetsen of ze zat achter de naaimachine.

Het leuke van dat werk vond ik dat er vaak jonge aanstaande bruiden langskwamen om te passen. We hadden geen paskamer en als zo'n meisje dan haar jurk moest uitdoen was ik muisstil en speelde zogenaamd met mijn kraanwagen. Ik werd er niet uitgestuurd omdat ik kennelijk te jong was en zij deden of dachten dat ik niets in de gaten had. Toen ik een jaar of 15 was vond mijn moeder dat het niet meer kon en moest ik naar de keuken.

Mijn zusje is vijf jaar jonger en heeft een andere ontwikkeling doorgemaakt. Zij had wel die vertrouwelijke gesprekken met mijn moeder. Ik had weinig vrienden, las veel en ook in m'n studententijd aan de UvA was ik niet bij de feestvierders. Ik zonderde me altijd af zolang ik me kan herinneren.'

'Zouden wij wel een match kunnen zijn?'

'Tot nu toe heb ik niets gezien of gemerkt dat een eventuele match in de weg zou kunnen staan en de klik is er al.'

'Nou, dan zal ik maar bekennen dat ik je vanaf de eerste minuut dat ik je zag al heel aantrekkelijk vond: je stem, manier van spreken, je persoon en ... je hebt hele mooie ogen, maar ik wachtte op Dimitri en liet mijn fantasieën varen en als Dimitri niet met die snol was komen opdagen had hij hier gezeten.'

'Ben ik nu een remplaçant?'

'Nee, zo moet je dat niet zien. Het lot heeft ons bij elkaar gebracht en ik vind het fijn dat je me op m'n gemak wilde stellen.'

'Gek hè? Ook ik had toen ik je daar zag zitten zoiets van: mooi, aantrekkelijk, vooral door je mooie staalblauwe ogen, een beetje bits en op één of andere manier bleek je toch meer benaderbaar terwijl we een behoorlijk verschil van mening hadden. Dat ik hier nu zit is dan ook wel heel bijzonder.'

'Elize kruipt tegen hem aan en kust hem op z'n wang en fluistert: je mag hier blijven slapen als je wilt.'

'Wat? Bedoel je dat je met me naar bed wilt?'

'Niet per se, maar je maakt op mij zo'n goede en vertrouwde indruk dat ik je niet zal afwijzen.'

Ze loopt naar de kast met Cd's, grabbelt wat tussen de schijfjes en zet er één op. Tijdens de muziek loopt ze langzaam al neuriënd terug naar de bank, nestelt zich tegen Herman aan, pakt zijn hoofd en legt hem voorzichtig op haar borst. Uit de luidsprekers klinkt: 'Love is in the air.'

'Na een tijdje zegt ze: 'Weetje, ik heb nog nooit met iemand over mijn eierstokken gesproken en jij bent de eerste. Ik ben 33, maar zeg altijd dat ik 38 ben in de hoop dat ik dan nog op tijd ben. Zie je die staande klok? Die loopt altijd een half uur voor, want als het laat is geworden en ik op die klok kijk schrik ik eerst en dan beseft ik: Oh gelukkig het is nog een half uur vroeger. Die obsessie lijkt ik doorgetrokken te hebben in verband met mijn leeftijd en dus heb ik nog tijd zat.... denk ik, maar je hebt nog niet geantwoord op mijn vraag hoe je over kinderen denkt.'

Verschrikt richt Herman zich op en zegt: 'Heb ik je verwachting te hoog gespannen? Je kent me nauwelijks en je zou een grote fout maken door mij nu als donor te selecteren.'

'Nee, nee, oh sorry, nee. Ik ben gewoon aan de pil en zou graag een relatie met je aangaan, tenzij jij dat niet wilt en ik wil alleen maar van je weten hoe je tegenover het hebben van kinderen staat. Ik weet dat het absurd is wat ik aan je vertel, maar kan er ook niet goed mee omgaan, die leeftijd en zo. Misschien ben ik wat in de war geraakt door teveel over dit onderwerp te lezen en niet te vergeten de omgang met Dimitri, die ik echt als de ware zag in het eerste jaar en terwijl ik het aan zag komen dat het zou stoppen heb ik het verdrongen. En nu kom jij zomaar in mijn leven en je geeft me een heel fijn gevoel.'

'Laten we niet te snel van stapel lopen. Je hebt net een paar uur geleden een intense relatie beëindigd en ik denk dat je eerst door een soort rouwproces zou moeten gaan om het allemaal te verwerken en ja, ik zou met jou graag een relatie aangaan en als het allemaal blijft tikken, ik bedoel

klikken, zoals het zich nu voordoet dan zien we verder.
Enne ... ik ben dol op kinderen. Ik had me allang verzoend met de gedachte dat het er waarschijnlijk niet van zal komen, maar wie weet. Zal ik je nu nog eens inschenken?'
'Ja, graag.'

De nacht in

Ze neemt een paar flinke teugen en trekt Herman naar zich toe, zoent hem op de mond en zegt zachtjes met tranen in de ogen: 'Ik heb me echt in tijden niet zo fijn en veilig gevoeld als nu.'

'Ja, maar dat eerste jaar was je toch gelukkig met Dimitri?'

'Dat dacht ik inderdaad maar dat komt door gebrek aan referentiekader. Hij was mijn eerste serieuze vriend en nu ik hem de bons heb gegeven ben ik eigenlijk wel opgelucht.'

'En nu mag ik de lege plaats innemen?'

'Nee, dat zei je daarnet ook al maar die indruk moet je echt van je afzetten. Je bent vrij om te doen wat jou goeddunkt. Als je niet wilt blijven is dat je goed recht, want als jij er niet was geweest vanavond dan had ik hier ook alleen gezeten. Het feit dat ik 31 jaar eigenlijk nooit iets heb gehad met een vriendje bewijst toch wel dat ik niet zo'n vlinder ben die van bloem naar bloem fladdert.'

'Ja, dat is zo. Nou ik wil graag bij je blijven slapen, maar heb geen spullen voor de nacht bij me.'

'Er ligt nog wel wat van Dimitri. Zal ie wel komen ophalen t.z.t., maar voorlopig kun je aantrekken wat je wilt. De maten zullen niet al teveel verschillen denk ik zo. '

'Wat gaat het allemaal snel vanavond. Waar mijn ouders drie jaar voor namen wordt hier in een avondje afgewerkt lijkt het wel. Niet dat ik het erg vind, maar het lijkt zo onwerkelijk allemaal alsof ik in een sprookje terecht ben gekomen.'

'Alice in Wonderland.'

'Ja, de titel ken ik, maar verder niet en die titel lijkt ook nog op jouw naam. Elize. Mooi. Ze hadden je ook Lies of Els, Else, Elske....'

'Bah, nee, dat lijkt wel zo'n provincienaam uit Drenthe; zo van Elske fiderelske zet de klompjes bij 't vuur, moeder bakt pannekoeken maar het meel is zo duur.'

'Volgens mij zong mijn moeder dat ook wel eens met mijn zusje. We houden het op Elize.'

'Dimitri zei vaak El en als ik hem wat vergeten ben zou jij dat ook wel eens kunnen zeggen, want het heeft iets vertederends.'

'Nou, we zien wel en aangezien we nu toch in een tijdmachine zitten heeft het weinig zin om af te spreken wanneer ik El zou moeten of kunnen zeggen, over een maand, 3 maanden, half jaar? Daarnet vergeleek ik de drie jaar verkeringsstijd van m'n ouders met deze avond en ik kan met geen mogelijkheid berekenen hoe lang dan een maand zou duren.'

'En jij rekt voor de gemeente.'

'Ja met een zak-, schoot- of tafeljapanner, maar niet uit m'n hoofd.'

De fles wordt helemaal geleegd, er worden nog een paar CDtjes gedraaid en over koetjes en kalfjes gepraat waarna het tijd wordt om het mandje op te zoeken.

Elize wijst Herman de weg en terwijl hij de slaapkamer in zich opneemt dooft Elize de lichten, controleert de sloten, ontdoet zich van haar make-up en komt langzaam de slaapkamer binnen waar Herman in een pyjama van Dimitri net uit de annex badkamer komt.

'Hij past precies!'
'Zie je nu wel?'

Nadat het licht wat gedimd is duurt het niet lang of Elize begint Herman te zoenen. Het zoenen wordt afgewisseld met knuffelen en kussen en als Elize zich een beetje omdraait streelt hij haar met de rug van zijn vinger over het satijn langs een borst naar de oksel. Heel zacht, nauwelijks voelbaar en Elize schrompelt ineen van genot. Ze trilt over haar hele lijf en het duurt dan ook niet lang meer of ze liggen beiden poedelnaakt op het grote tweepersoons bed. Hun lippen vinden elkaar en twee zwetende lichamen omstrengelen elkaar wat doet denken aan het paringsritueel van slakken.

Heel beheerst blijven de lichamen elkaar zoeken. Licht gekreun is het enige geluid dat de ruimte vult en beiden geven zich heel gedisciplineerd over aan het liefdesspel dat zich hier voltrekt. Sidderend en hijgend liggen ze na te genieten elkaar onophoudelijk strelend. Ze trekken het dekbed over zich heen en na een tijdje zo gelegen te hebben zegt Elize: 'Mag ik er iets over zeggen Herman?'

'Natuurlijk!'

'Dit heb ik nog nooit meegemaakt.'

'Bedoel je een orgasme?'

'Nee, dat kende ik wel, maar de manier waarop jij m'n erogene zones weet te vinden is nieuw voor mij. Dimitri was vaak heel wild en de laatste tijd moest het echt uit mijn tenen komen wilde ik het fijn vinden. Van de vijf keer dat we de liefde bedreven kwam ik hooguit twee, drie

keer tot een hoogtepunt.'

'Hoe kwam dat dan?'

'Ik had het nog nooit eerder gedaan tot ik een relatie met Dimitri kreeg en vond het eerst wel fijn, maar de laatste tijd werd hij steeds ruwer en onverschilliger en stapte na de daad uit bed met de woorden: Zo dat was dat, liep dan naar het balkon in z'n ochtendjas en begon aan een sigaret. Ik lag daar dan met de gedachte: hij had het net zo goed met een rollade kunnen doen.'

'Nou, als ik dat zo hoor was die relatie wel gedoemd om te mislukken. Hoe lang had je dat nog volgehouden denk je?'

'Een paar maanden geleden had ik al zo'n gevoel dat het niet goed meer zat maar als hij dan weer kwam was er steeds iets (ik denk z'n ogen) waardoor ik smolt en had ik niet het lef om het met hem te bespreken. Je moet bedenken dat ik in mijn jeugd nooit iets heb meegekregen van wederzijdse affectie. Nooit zag ik mijn ouders elkaar kussen. Ze respecteerden elkaar. Zowel mijn vader als mijn moeder had een zuster die getrouwd was en in die gezinnen zag je hetzelfde patroon.'

'Heb je dan nog neven en nichten?'

'Ja, aan beide kanten twee neven, maar ook die ooms en tantes zijn al overleden. Beide families waren zo'n vijftien jaar geleden geëmigreerd naar Michigan om daar met z'n allen een boerenbedrijf op te zetten. Vier jaar hebben ze er van kunnen genieten. De werkelijke doodsoorzaak is voor mij nog steeds een raadsel omdat mijn ouders er niet over wilden praten en mijn vader nog steeds niet. Meerdere malen heb ik geprobeerd om er een vinger achter te krijgen maar zonder resultaat. Mijn neven, die inmiddels hun

eigen Amerikaanse gezin hebben, wonen er nog en hebben de familiebanden met ons doorgesneden.'

'Zo, dat klinkt heftig en als ik het goed heb ben je op je vader na alleen op de wereld?'

'Ja, daar komt het op neer, maar ik weet niet beter. Ik zag wel eens in films hoe zussen hele mooie dingen met elkaar kunnen delen en met mijn verstand kan ik dat wel beredeneren, maar ik mis het gevoel dat erbij hoort. Ik heb wel eens naar een aflevering van Spoorloos gekeken en dan verbaasde ik me steeds over de emoties die dat programma bij zoekers en gezochten kan losmaken.'

'Nou, over die familiebanden en intermenselijke relaties zouden we nog wel een boom kunnen opzetten, maar misschien moeten we nu maar gaan slapen dan praten we morgen verder.'

'Morgen? Het is al drie uur!'

'Kusje? Welterusten.'

'Welterusten en bedankt voor wat je me hebt laten beleven; onvergetelijk mooi en fijn.'

'Zo voel ik het ook. See you tomorrow.'

De volgende morgen.

Herman ligt nog in diepe slaap wanneer Elize de slaapkamer binnenkomt en op beide nachtkastjes een blad met een overheerlijk ontbijt neerzet. Ze tikt Herman voorzichtig op z'n schouder en zegt zacht: 'Lieve Herman, het is al tien uur en je ontbijt staat naast je.'

Herman richt zich half op, merkt eerst op dat Elize weer zo'n spannend huispakje draagt maar nu roze en kijkt vervolgens verbaasd naar de boterhammen, twee gekookte eitjes, boter, beschuitje, jam, vers geperst sinaasappelsap, theepot met heet water en losse theezakjes naast de kop en schotel dat op het boterhambordje staat, geflankeerd door het bestek.

'Wat een verwennerij op de vroege morgen, heerlijk gewoon.'

'Zie het maar als een kleine beloning omdat je in mijn leven bent gekomen en waar je me zo op m'n gemak hebt gesteld. Misschien heb ik het je gisteravond ook al verteld, maar in tijden heb ik me niet zo gelukkig gevoeld.'

Net als ze aan hun ontbijt willen beginnen gaat haar mobiel.

'Och, het is Dimitri.' Ze neemt op en zegt: 'Ja?'

'Ik sta aan de overkant van de straat, heb nog een sleutel van je appartement maar vond het niet kies om onder deze omstandigheden bij je binnen te komen banjeren, maar ik heb een voorstel: Doe mijn spullen in een grote plastic tas van de supermarkt, liefst met een rits en dan mag je hem naar beneden gooien in de bosjes. Dan gooi ik je sleutel in je postkastje en heb je van mij geen last meer.'

'Moet dat nu zo?'

'Ja, want je hebt je gisteren zo misdragen dat alle genegenheid die ik voor je had is weggeslagen door je hysterische act in dat theater. Je kende Jo Sloeps toch? Zou ik met haar iets beginnen terwijl ik jou had?'

'Niet dan? De laatste maanden was je afstandelijker dan ooit tevoren en ik was helemaal niet hysterisch.'

'Nou zo heb ik het anders wel ervaren en ik voelde me diep gekwetst met al die mensen erbij.'

'Degene die recht had om zich gekwetst te voelen ben ik. Ik die altijd op tijd op de plaats van afspraak ben en altijd een plaatsje voor je open houdt. Ja ik was de gekwetste, zeker toen ik je met die Jo zag, gearmd nog wel.'

'Dat stelde niets voor. Na onze vergadering zei ik dat ik er snel vandoor moest omdat jij op me zat te wachten en Jo had toevallig ook een kaartje en zei: Zal ik dan met je meegaan? Zij gaf me een arm en zei schalks: Zo lijken we net een stel.'

'Ik zocht daar niets achter en vond het wel aardig, maar toen we in het theater kwamen was de zaal donker en werden we door een suppoost met een lampje naar een rij geleid waar nog net twee plaatsen vrij waren.'

'Maar in de foyer waren jullie nog gearmd.'

'Ja, dat kan ik niet ontkennen. We wilden iets gaan drinken en toen stak ze weer haar arm door de mijne waardoor dat beeld ontstond en als ik geweten had dat jij daar zou staan had ik dat natuurlijk wel vermeden. Maar het leek erop dat jij toch ook niet alleen was?'

'Er heeft iemand op je plaats gezeten die meteen zou weggaan zodra jij je zou melden. In de pauze bood hij me

koffie aan omdat je er nog steeds niet was.
Maar ik heb nu genoeg gezegd en zal je spullen pakken.'

Ze laat haar mobiel aanstaan en loopt verschillende kamers af om de spullen te pakken. Als ze weer in de slaapkamer komt zegt Herman: 'Je eitjes zijn al koud en je thee bijna. Zal ik opnieuw wat maken?'

Elize houdt verschrikt haar wijsvinger tegen haar lippen om hem duidelijk te maken dat hij niet moet praten, maar het kwaad is al geschied. Ze hoort haar mobieltje kreunen van het geweld dat uit de speaker komt. Dimitri tiert en schreeuwt: 'Jaloers kreng dat je bent. Je geeft mij de bons en kruipt zelf met de eerste de beste leegloper in bed.'

Elize roept tegen het schreeuwen in: 'Als jij niet met dat mokkel was komen opdagen had jij het kunnen zijn, maar je hebt het zelf verpest en hier komt je tas. Leg de sleutel nog even in mijn postbak en dan hebben we geen verplichtingen meer naar elkaar. Enne... die leegloper heeft in z'n pink meer fatsoen dan jij in je hele lijf. Toedeledoki!'

Met een goed gerichte worp gooit ze de tas naar beneden in de armen van Dimitri die weg wil lopen. Elize roept dat hij de sleutel vergeet. Dimitri zet de tas neer, pakt de sleutel en gooit hem omhoog, precies op het juiste balkon. Elize pakt hem op maar volgt met haar ogen waar haar ex-vriend naartoe gaat. Dan ziet ze dat hij aan de rechterkant instapt van een donkerblauwe auto met tas en al.

Vervolgens gaat het linkerportier open en stapt een vrouw uit: Jo Sloeps. Die zet de tas achterin de auto en ze vertrekken.....

Zaterdag

Teruggekomen in de slaapkamer zegt ze tegen Herman:

'Eerst was ik een beetje boos dat Dimitri kon horen dat jij hier bent maar nu ik gezien heb dat hij met dat mokkel in de auto zit ben ik blij dat het nu voorbij is. Laat hem maar gelukkig worden met haar. Ik ben het al... met jou.'

'Hoe iemand zomaar zo'n heerlijk ontbijt kan verpesten.'

'Laten we het maar vergeten dan kleeid ik me aan zet ik een kopje koffie en ik zou graag een wandeling met je willen maken; tenminste als je zelf al geen andere plannen had.'

'Met mijn goedvinden heb je mijn hele agenda al op z'n kop gezet en ik doe vandaag of ik mijn agenda kwijt ben en ga graag met je wandelen.'

'Had je nog andere plannen?'

'Zoals ik al zei ben ik vandaag voor jou, maar morgen ga ik naar m'n zus in Deventer.'

'Oh ja, hoe heet ze?'

'Ans.'

'Leuk. Dus je blijft vandaag bij mij en vannacht?'

'Ik heb gezien dat je vlakbij het station woont en als ik morgen de trein van een uur of tien kan pakken ben ik daar tussen de middag en kan ik gezellig met mijn kleine neefje en nichtje langs de IJssel wandelen. Ze wonen in Colmschate, een buitenwijk van Deventer en vlakbij is een mooie speeltuin. Mijn zwager werkt daar bij Akzo als technoloog.'

'Leuk hoor. Als we elkaar wat langer en beter kennen wil ik vast een keertje met je mee, maar vandaag ben je van mij en ik bedenk ineens dat we samen warm moeten eten, hetzij vanmiddag, hetzij vanavond en ik zou het wel fijn

vinden als we samen iets zouden kunnen koken. Houd je daar van?'

'Nou dat is toevallig. Ik ben geen keukenprins maar houd enorm van koken en nog meer van bakken en als we vanmiddag samen zouden kunnen koken zou ik dat geweldig vinden.'

'Heb je een idee over wat en hoe?'

'Jawel. We kunnen na een kopje koffie even een wandelingetje maken. Dan drinken we daarna nog een kopje en gaan we naar een supermarkt om de inkopen te doen. Dan even een snelle hap, krentenbol of zoiets met een glaasje melk. Even wat lezen of zo en dan om een uur of vijf gaan we aan de kook, kokerij, nou ja, dan gaan we koken. Spaans lam.'

'Het klinkt mij als muziek in de oren', zegt *Elize verrukt*, 'maar hoe kom je nu ineens bij Spaans lam?'

'Dat heb ik al eens gedaan met een collega tijdens een ontspanningsmiddag in Amsterdam een paar jaar geleden toen we met de hele afdeling eerst een rondleiding kregen in de Amsterdamse binnenstad aan de kant van de Jordaan met heel veel hofjes waar we geen weet van hadden en als je in zo'n hofje stond was het fluisterstil en had je geen idee dat je midden in zo'n grote stad was en daarna gingen we naar een kookstudio aan de De Ruiterspaden. We werden daar opgevangen door een professionele kok. Eerst aan de koffie en daarna werden we in groepjes verdeeld en zo had je voor elke gang een team, voor-, hoofd- en nagerecht. Dat was heel leuk om te doen en nog lekker ook. We moeten op internet even het recept opzoeken en dan lijkt het me leuk om dat nu met jou te doen.'

'Jij zit vol verrassingen zeg. Nou ik laat me graag verrassen en dan ben jij mijn coach.'

'Prima! Koffie!'

Zaterdagavond

Eten

250 gr. lamsbout zonder bot, 1 ui, 1 teentje knoflook, 3 tomaten, 40 gr. boter, zout, peper, 300 gr. (diepvries)sperziebonen, 1 eetlepel paprikapoeder, 1/8 l. slagroom en 1 eetlepel peterselie.

Herman had het recept van het Spaans Lam gevonden en de nabij gelegen supermarkt had alle ingrediënten behalve het lam. Dus nog even op internet gekeken waar ze in Haarlem lamsvlees konden kopen.

Toeval of niet, ze vonden vlakbij een Engelse slager, die zelf lammeren slachtte. Elize had nog gevraagd of dat vlees niet uit Spanje zou moeten komen, maar Herman hielp haar uit de droom door te zeggen dat het om de bereidingswijze ging. Die refereert aan Spanje. Hilarisch misverstand dus en ook tijdens het bereiden was het dolle pret. Elize keek met volle verbazing naar het gemak waarmee Herman 3 knoflooktenen door het prutje roerde en kirde: 'Dat is toch veel te veel man', maar Herman ging onverschrokken door met de opmerking: 'Ja dat dacht ik toen ook, maar je zult zien dat het met die knoflook wel meevalt.'

Intussen zorgt Elize voor warme krieltjes en wat sla-blaadjes en ruimt de vaatwasser uit.

Boontjes worden even geblancheerd en daarna met een scheutje olijfolie gewokt en zo wordt alles op het recept keurig afgewerkt. Anderhalf uur zijn ze bezig geweest, luisteren ondertussen naar muziek en zijn nu zover dat het kan worden opgediend.

Ja, dat had je gedacht. Dit is het hoofdgerecht en dus begint Herman te blozen en zegt heel verlegen: 'We hebben nog geen voor- en nagerecht.'

'Dat dacht je maar. Ik had vrijdag een pan soep gemaakt en daar is nog genoeg van over dus zet ik die even op het gas en kunnen we de tafel dekken.'

'En het toetje dan?'

'In de ijskast staat nog een halve staaf Viennetta ijs. Houd je van vanille?'

'Ben ik dol op.'

'Opgelost!'

'Ik dek de tafel. Heb je kaarsen?'

'In het rechterkastje; de kandelaren staan er ook, en de servetten. Ik pak de borden wel en het bestek, maar misschien kun jij uit dat bovenste kastje het tafelkleed pakken want ik zie dat je net iets langer bent dan ik. Het is echt Damast (nog van mijn oma Elisabeth van moederskant; ben ik naar vernoemd).'

'Damascus? Dat ligt toch in Syrië?'

'Ja, Damascus wel, gekkie, maar ik zei Damast. Dat is een merk voor dure tafellakens, ken je dat niet?'

'Nooit van gehoord.'

'Nou ik plaagde je maar een beetje want je hebt gelijk. Damast is inderdaad afgeleid van Damascus en als je op Wikipedia zoekt kun je lezen: Vroeger verstond men onder damast altijd een zijden stof die geweven was met die techniek, maar tegenwoordig kan damast ook gemaakt zijn van katoen, wol, linnen, halflijnen en kunstzijde. De weeftechniek, die ontstaan is in het Nabije Oosten, is via Damascus naar het Westen gekomen. Sinds het begin van de 16e eeuw is Kortrijk een centrum van damastvervaardiging. Na het Beleg van Antwerpen (1584-1585) vluchtten veel Kortrijkse wevers naar Holland, waardoor Haarlem opkwam als centrum van damastweven.'

'Heb je zeker snel opgezocht.'

'Uiteraard.'

'Volgens mij kookt je soep over.'

'Oh jee! Gelukkig net op tijd. Goed dat je het zag, maar door al dat gepraat ligt er nog niets op tafel....'

'Sorry, ga ik meteen doen. Bovenste kastje - check - tafellaken - check. Zo dat is mooi zeg. Doet me denken aan jouw spannende huiskapje waar je me gisteravond zo vrolijk en vrij mee verraste alleen dit is wat witter.'

'Ja, dat klopt. Geef maar, dan drapeer ik het even over de tafel en als jij dan die kaarsen pakt kunnen we dacht ik.'

'Geen glaasje erbij?'

'Stom, hoe had ik dat kunnen vergeten. Pak maar wat je lekker vindt.'

Intussen is er weer een half uur voorbij en gaat het stel om zeven uur aan tafel die helemaal in romantische sfeer is

gedekt.

Na de eerste twee lepels soep zegt Herman: 'Zo hee, waar heb je zo lekker leren koken? Ik had wel gezien dat het tomatensoep was maar zo heb ik het nog nooit gegeten. Buitengewoon.'

'Toen mijn moeder was overleden vond ik haar receptenboek en ik heb ze allemaal nagemaakt om te kijken of ik het ook kon. Ze was dan wel een politiek dier, maar koken kon ze ook als de beste. Zat in haar moeders familie, mijn oma Elisabeth dus.'

'Ja, maar dit is niet zomaar een soepje.'

'Nee, ik heb eerst een roux gemaakt en die steeds met hete bouillon aangengeld net zolang als nodig is om hem op de juiste dikte te krijgen. Ik heb ook nog wat crème toegevoegd voor die romige smaak en nog wat gespeeld met bouillonblokjes en tomatenpuree en dit is het resultaat.'

'Buitengewoon, zoals ik al zei. Nog nooit eerder zo gehad. En nu maar afwachten hoe het hoofdgerecht smaakt.'

'Vast heel lekker.'

En inderdaad smullen ze alsof ze in weken niet gegeten hebben van het malse lamsvlees dat op die speciale manier is bereid.

'Zullen we maar even wachten met het ijs?' zegt Herman, want ik heb me even laten gaan daarnet. Eerst die overheerlijke soep en ook dat overheerlijke lam dat nu nog veel lekkerder was dan toentertijd in Amsterdam.'

'OK. Wat doen we in de tussentijd?'

'We kunnen vast iets aan de vaat doen. Dat is nog wel even

puzzelen; vooral met die wok. Hoop dat ie in de vaatwasser past met al die pannen en dan is het tijd voor het Journaal en dan misschien nog een schaalte ijs?'

'Prima, doen we, en als ik ons hier nu zo zie zitten dan heb ik toch een beetje spijt dat ik je gisteren zo bits te woord stond over die stoel.'

'Nou dat viel wel mee en ik maakte het je ook niet echt gemakkelijk.'

'Ja, dat is zo en kijk nu toch eens waar we nu staan.... eh ... zitten!'

'Ik bedenk ineens dat ik geen kleren voor de nacht heb, want die heb je aan Dimitri meegegeven en ik wil morgen ook wel wat anders aan en daarom zou ik even naar huis willen straks om me even om te kleden; je kunt mee als je wilt.'

'Lijkt me leuk.'

'Wil je me even bellen dan hebben we elkaars nummer; wel zo handig!'

Na het Journaal gaat de mobiel van Elize over. 'Oh, het is mijn vader,' zegt ze.

'Dag pa, is er iets?'

'Ja, dag lieverd, ja ik zou het fijn vinden als je even bij me langs zou komen.'

'Is er iets dan?'

'Nou niks ernstigs hoor, maar ik wil je wel even spreken en ik wil het niet over de telefoon.'

'Moet dat nu?'

'Liever wel. Over een half uurtje of zo?'

'Ja, ja, dan kom ik tegen negenen naar je toe, goed?'

'Prima, tot dan.'

'Dat was m'n vader met een geheimzinnig telefoontje en hij zei 'lieverd' tegen me en dat is de eerste keer.'

'Belt hij je wel vaker?'

'Nee, meestal ben ik degene die hem belt om samen te eten. We zien elkaar daarnaast wekelijks en dat spreken we dan een week van te voren met elkaar af. Vaak op dinsdagavond. Dan zit ik een uurtje bij hem, we drinken een kopje koffie en we bespreken de dingen die gebeurd zijn om ons heen of in de wereld, niet uitbundig maar gewoon zo van heb je nog lekker gewerkt. Voel je je goed enz. Hij is 70 en nog vitaal, loopt elke dag z'n rondje, heeft hulp in de huishouding die hem ook heeft leren koken en hij zegt dat hij zich prima redt en dat ik me geen zorgen hoeft te maken.'

'Dus moet je nu weg?'

'Ja, maar je kunt mijn auto nemen om naar je huis te gaan, want het is maar een paar honderd meter lopen naar mijn vader. Hier heb je de huissleutel die ik vanmorgen van Dimitri terugkreeg en dan moet je je maar even zien te vermaken tot ik terug ben. Ik heb geen idee wat er is, maar als het langer duurt bel ik je wel.'

'Nou, nou. Nu schiet me ineens het werkwoord 'delen' door het hoofd.'

'Hoe bedoel je?'

'Zo'n 24 uur geleden wilde je nog geen stoel met me delen en niet lang daarna hebben we elkaars gezelschap gedeeld, de wijn gedeeld, het bed gedeeld, perikelen met je ex gedeeld, het eten gedeeld en deel je ook nog je auto met me en niet te vergeten je appartement door je sleutel aan me te geven en kun jij je dan voorstellen dat de verdeeldheid in mijn hoofd overuren maakt?'

'Ja, ja, ga nou maar, want jouw verdeeldheid werkt me op m'n zenuwen. Grapje.'

'Goed, laten we het zo maar doen. Ik ga even naar huis en jij naar je pa en hoop dat we elkaar laat ik zeggen om 10 uur weer hier zien?'

'Ja, laten we het zo afspreken. Let je wel even op dat je de wagen in het goede vak zet? E4, want anders worden de burens boos. Met de huissleutel kom je ook in de parkeer-kelder. In het dashboardkastje ligt de afstandbediening voor de grote deur en de slagboom en als dat niet werkt kan het ook met de huissleutel en kun je alles met de hand bedienen. Handig systeem als er een stroomstoring is of de batterijen in de afstandbediening dood zijn.'

'Ja, die afstandbediening had ik al gezien. E4. Dat kan ik wel onthouden. Ik weet niet wat ik moet zeggen dat je me zo vertrouwt.'

'Dat komt omdat ik in die 24 uur het gevoel gekregen heb dat we elkaar al veel langer kennen. Het voelt zo goed dat ik geen moment aan je goede bedoelingen twijfel.'

'Nou ik voel me vereerd en begin warempel een beetje te blozen, want ik weet niet of je wel eens naar het programma 'Opgelicht' hebt gekeken, want daar zie je het wel anders.'

'Ja, dat ken ik maar ik ga er van uit dat wij anders in elkaar zitten.'

'Ja, ik ook.'

'Nu moet je echt gaan hoor. Ik laat wel een paar lampjes branden.'

Ze zoenen elkaar nog zeker een minuut lang en hij verlaat het pand.

Herman's huis

Herman komt aan bij zijn huis en kan nog net een plaatsje vinden om te parkeren, gaat naar binnen waar hij uitglijdt over een reclamefolder waardoor hij wordt gelanceerd en tegen de trap wordt gesmakt. Een stevige krachtterm is het gevolg om nog maar niet te spreken van een stekende pijn in z'n rug door de mislukte pirouette die hij als reflex had ingezet. Beduusd ligt hij daar als een spoorbiel tegen de trap en de deur staat nog wagenwijd open. Hij kijkt naar zijn hand waarin hij zowel de auto- als de huissleutels had gehad. De huissleutels liggen tegen de plint onder de kapstok, maar de autosleutels zijn nergens te bekennen. Voorzichtig staat hij op, voelt elke vezel in zijn rug, probeert wat te rekken en te strekken, sluit de deur en gaat op zoek naar de autosleutel met daaraan de huissleutel van Elize.

Aan de kapstok hangen een paar jassen, ook één met capuchon en hij loopt al die kledingsstukken na in de hoop dat de sleutels daar misschien met een boog in terecht zijn gekomen maar zonder resultaat.

Hij besluit om zich eerst maar om te kleden maar dat duurt twee keer zo lang als gepland door de pijn in z'n rug. Hij maakt een toilettasje klaar en neemt de nodige spullen mee voor de nacht, gaat weer op zoek naar de autosleutel en bedenkt dat hij nog even naar boven moet voor de lader van z'n scheerapparaat. Wanneer hij dan de trap weer voorzichtig afloopt kijkt hij door het bovenlicht van de voordeur naar de straat waar een auto voorbij rijdt. Door de weerkaatsing van het licht van de wagen in het kozijn

glinstert er iets op het randje tussen twee bloempotten met verdorde begonia's en tot zijn verrassing ziet hij dat het geglinster het gevolg is van de reflectie van het autolicht op de sleutel van Elize.

Door de enorme pijn in z'n rug kan hij er niet bij en dus pakt hij een stoel uit de keuken, maar heeft de grootste moeite om op die stoel te komen omdat de pijn hem in de weg zit. De stoel kreunt, knerpt en kraakt maar het lukt Herman om het kleinood te veroveren en heeft daarna nog wel de grootste moeite om weer met beide benen op de grond te komen.

'Wat een ramp als je alleen bent', mompelt hij, strompelt naar de kamer om te controleren of de tijdschakelaar voor de verlichting goed is ingesteld en sluit de woning af. Tegen tien open hij de deur van Elizes appartement waar zij al door de kamer loopt.

Na een heerlijke zoen zegt ze: 'Ik ben er net, maar wat loop je vreemd.'

'Ja, gevallen maar dat vertel ik je zo wel. Hoe was het bij je vader?'

'Nou, dat is een verhaal zeg, maar zullen we eerst dat stukje ijs burgemeester maken?'

'Lekker! En daarna koffie, want na vanavond heb ik echt trek in koffie.... na het ijs dan.'

Ze nestelen zich in de bank dicht tegen elkaar en verorberen het ijs dat nu na al die afleidingen wel heel lekker smaakt.

'Zo, vertel eens.'

'Nee, jij eerst.'

'Nee, begin jij maar.'

'Nou, OK. Ik ben gevallen omdat ik helemaal hotel de botel van jou ben en lette niet goed op waardoor ik door een folder werd gelanceerd en tegen de trap werd gekwakt.'

'Een folder? Hoezo folder?'

'Zo'n grote gladde reclamefolder van de Karwei of zo.'

'Oh. Heb je veel pijn?'

'Nogal, maar het zakt wel sinds ik daar gestrekt lag.'

'Had je geen selfie kunnen nemen? Grapje. Nee ik vind het erg voor je en ik ben blij dat je er weer bent. In de slaapkamer heb ik Tijgerbalsem. Zal ik je daar straks mee insmeren?'

'Ja, dat verlicht misschien wel wat, maar vertel me nu wat je vader had.'

'Nee, eerst de koffie, want anders zitten we zo weer droog te bomen.'

'Die koffie duurt ook wel weer tien minuten en als jij nu eerst je verhaal vertelt zet ik straks koffie.'

'OK, mijn vader keek somber toen ik bij hem binnen was en zei meteen: 'Ga eens even zitten', waarop ik zei: 'Je zei 'lieverd' tegen me door de telefoon en dat was de eerste keer dat ik het van je hoorde na mijn tiende.'

'Ja, ik had het iemand op TV horen zeggen tegen z'n dochter en vond dat wel mooi en omdat je mijn dochter bent vond ik dat ik dat ook wel eens tegen jou zou kunnen zeggen.'

'Oh, heb je me daarom gebeld?'

'Nee, er is iets anders. Vanmiddag werd ik door die vriend van je gebeld.'

'Dimitri? Heeft die jou gebeld? Waar haalt ie het gore lef vandaan? Wat een loser, wat een... een...'

'Stil nou liefje, loop niet zo hard van stapel.'

'Nu zeg je 'liefje', wat is er met jou aan de hand? En wat moest die'

'Dimitri bedoel je. Nou, hij wilde een afspraak met me maken en hij heeft me om zeven uur opgezocht om afscheid van me te nemen.'

'Afscheid? Was dat alles?'

'Nou nee, hij vertelde me dat hij al een paar maanden het gevoel had dat het niet meer zo klikte tussen jullie en dat het gisteravond tot een uitbarsting was gekomen.'

'Geen klik meer en een uitbarsting en dat was alles en daarom nam hij afscheid van je?'

'Nee, ik heb nog wel even wat doorgevraagd en toen biechtte hij me op dat hij sinds een maand een verhouding heeft met zijn secretaresse.'

'WAAAAAT? Ik wist het. Ik wist het. Ik zei het nog tegen hem en nee hoor. Meneer ontkende het in alle toonaarden terwijl het er dik bovenop lag. Ben ik even blij dat het nu is afgelopen.'

'Blij?'

'Nee natuurlijk ben ik niet blij, want ik heb twee hele mooie jaren met hem beleefd. Nou ja, het eerste jaar dan.'

'En nu heb je een ander. Vind je dat niet een beetje snel? Nou Pa.... Je hebt je nog nooit met mijn privéleven bemoeid en waarom nu ineens wel?'

'Ja, ik weet niet. Ik vind het allemaal zo snel gaan. Ik begrijp niets van jonge mensen. Het lijkt net of ik de boot

heb gemist. Al drieëndertig jaar maak je deel uit van mijn leven en ik heb het me pas sinds korte tijd gerealiseerd. Maar sinds de dood van je moeder zit ik wel eens te peinen en mijn leven te overdenken.'

'Hoezo? Je bent 70 en je gaat toch nog niet dood?'

'Nee, dat was ik niet van plan, maar zowel ik als je moeder hebben jou heel veel tekort gedaan. Wij dachten dat we met z'n drieën gelukkig waren, maar het geluk bestond louter uit het vermijden van ruzies en als je niet met elkaar praat wordt de kans op ruzies kleiner. We hadden er veel meer voor je moeten zijn en nu we het daar toch over hebben wil ik je daar oprecht mijn spijt over betuigen.

Kom hier!'

Hij gaf me een knuffel en een kus en zei: 'Het spijt me.'

'Ik wist niet wat me overkwam en vroeg hoe komt dat zo ineens?'

'Ach kindje, weetje, vroeger was ik alleen maar aan het werk en sloot ik me af, las de krant en mijn bladen, maar deed eigenlijk niets met die informatie. Nu ik veel meer vrije tijd heb kijk ik nogal wat TV, naar documentaires, films en series. En vooral het aristocratische en feodale Engeland met z'n hiërarchie en die afstandelijk gedragspatronen hebben me getroffen. Dat zie je vooral in die kostuumdrama's en toen dacht ik. Verrek nog aan toe. Zo ging het bij ons ook. Wat moet dat kind zich ongelukkig hebben gevoeld met zulke afstandelijke ouders.'

'Ja, maar tussen jullie twee was het toch ook niet zoals het moest zijn?'

'Nee, het was een verstandshuwelijk. Natuurlijk voelden we wel een soort verliefdheid in het begin, maar nadat je

moeder zwanger was en jij geboren werd was het gedaan met de liefde. Ze zei: 'OK. Ze is er nu eenmaal en we zullen haar grootbrengen, maar ik wil geen gedonder meer in bed. Kijk maar hoe je ermee omgaat.'

'Ik ging door de grond toen ik dat hoorde en heb me daarna helemaal op mijn werk gestort, maakte lange werkdagen en zag eten en drinken als een soort verplichting.'

'Dus je hebt je hele leven vergooid omdat ma vond dat het zo moest?'

'Nou, zo heb ik het nooit gezien en ik wilde niet van je moeder scheiden omdat jij er was en dat wilde ik jou niet aandoen.'

'Nou Pa, hier wil ik nog wel eens met je over doorpraten, maar mijn nieuwe vriend Herman komt zo terug. Moest even andere kleren halen en op je vraag over de snelheid kan ik je zeggen dat het in tijd wel heel kort is allemaal, maar deze man respecteert mij, accepteert me zoals ik ben en hij maakt me dolgelukkig. Hij is nog maar een dag bij me en het voelt als meerdere jaren. Zo gelukkig als ik me nu voel heb ik me nog nooit gevoeld; ook met Dimitri niet. Kom hier dan krijg je een kus van mij en zeg ik: het spijt mij dat je bij ma zo'n rot leven hebt gehad en dat je het als een plicht voelde om voor mij bij haar te blijven. Ik ben alleen maar dankbaar dat je dat hebt gedaan, maar had me met wat ik nu weet heel goed kunnen voorstellen dat het anders was gelopen. Ik ga nu naar huis, maar denk dat ik je maandag even bel en als je vindt dat het te lang duurt; dan bel je mij maar, of beter, zullen we dinsdagavond gezellig eten en dan nu maar weer eens in een restaurant? Wil jij er één uitzoeken?'

'Ja dat is goed liefje. Daag!'

'Nou Herman, zo is het gegaan, letterlijk!'

'Ik ben er beduusd van. Wat een verhaal zeg en wat een opoffering van je vader.'

'Ja, dat vind ik ook en de onthullingen van vanavond doen meer met me dan dat gedoe gisteren en vanmorgen met Dimitri. Ik zei het je nog dat het me niet zou verbazen dat...'

'Hij een verhouding met Jo Sloeps zou hebben en je hebt gelijk gekregen; hoe pijnlijk ook. Zal ik een ouderwets kopje koffie voor je maken? Waar heb je het apparaat staan en heb je filterzakjes en losse koffie?'

'Staat allemaal in de keuken in het kastje aan de wand tegenover de gootsteen. Lief dat je het voor me wilt doen.'

Herman staat op en schreeuwt het uit van de pijn nu hij zo'n lange tijd stil heeft gezeten.

'Och lieverd, je kunt het niet eens vanwege je rug. Kom, laat mij het maar doen.'

'Nee, het zakt wel weer, maar ik heb te lang stil gezeten; daar komt het door denk ik. Nu ik recht sta gaat het wel en ik moet toch een beetje in beweging blijven. Even kijken of ik je kastje kan vinden.'

Zonder zichtbare problemen komt Herman terug met een geurig kopje koffie.

'Lekker. En dan pak ik de moorkoppen.'

'Moorkoppen? Had je die dan?'

'Nee, maar die kreeg ik nog mee van mijn vader. Had hij vanmiddag gekocht en omdat ze per vier werden verkocht had hij er één vanmiddag en één vanavond. Dus wat overbleef gaf hij mij mee voor ons. Mag je ze nu nog zo noemen.'

'Van mij wel. Ik vind ze lekker en heb ze in jaren niet gegeten.'

Van zaterdag op zondag

Na de koffie met moorkop vraagt Elize:

'Denk je dat je met die rug wel zo'n end in de trein kunt reizen morgen?'

'Ik denk het wel en het zal afhangen van hoe jij mijn rug bewerkt met dat goedje van je.'

'Tigerbalsem of tijgerbalsem, ik weet niet goed hoe je het uitspreekt.'

'Zal wel stinken dat spul.'

'Ja, meestal wel, maar dit valt geloof ik wel mee.'

'Als ik het goed heb zit er ethylsalicilaat in, de ester van alcohol en salicylzuur. En esters stinken, net als tenenkaas, ook een ester, een zogenaamde butyraat.'

'Bah, wat smerig. Hoe weet je dat allemaal?'

'Ik heb een bèta opleiding gehad en daar hoorde zowel wis- als schei- als natuurkunde bij en dit heb ik van de scheikunde onthouden.'

'Ja, toen je over die rotondes begon dacht ik al: dat is vast geen talenmannetje maar dat je dit allemaal weet is wel knap. Moet je niet eens meedoen met 2 voor 12?'

'Mij niet gezien. Op de bank weet ik 3 à 4 antwoorden en in de studio zou ik afgaan als een gieter. Dat zie je zo vaak al kijk ik er wel graag naar.'

'Ja, ik ook en ik ben meer gericht op de talen, maar in mijn werk moet ik ook veel rekenen. En PC's doe je daar wat mee?'

'Nee alsjeblieft zeg! Dat ding op het gemeentehuis vind ik al erg genoeg, maar ja ik kan er daar niet zonder en thuis heb ik natuurlijk wel een laptop om wat te e-mailen en wat

op te zoeken op internet. Oh ja en zo nu en dan maak ik een foto die ik opsla. Meestal zijn het de kiekjes die ik maak bij mijn zus, maar ik heb hem thuis laten liggen. Dus morgen niet.'

'Met je telefoon gaat het toch ook?'

'Ja, maar mijn geheugen is bijna vol en dan laat ik het maar.'

'Maar we hadden het over de massage. Ik zal straks een poging wagen en als je rug dan warm wordt weten we dat het werkt.'

'Laten we daar dan maar niet te lang mee wachten, want ik wil niet zo laat opstaan; een uur of acht, dan heb ik tijd genoeg om de trein van kwart voor tien te halen. Moet ik wel even op het hoofdstation overstappen.'

'Je kunt ook mijn auto lenen of misschien vind je het leuk als ik nu al met je meega?'

'Daar heb ik ook al aan gedacht.'

'Aan het eerste of het tweede?'

'Aan allebeide.'

'Zo Johannes Complexius, hoe kan ik nu weten wat je bedoelt?'

'Ik heb wel aan je auto gedacht maar vind dat veel te bezwaarlijk en daar komt bij dat ik hem weer moet inleveren terwijl ik geen idee heb hoe laat ik terugkom en jij kunt dan geen kant op en de tweede optie is dat je met me meegaat en ik vergoed de brandstof natuurlijk. Dan hoeven we niet eerder dan 11 uur te vertrekken, maar ik laat het aan jou over.'

'Voel je niet verplicht niet voor optie 1 en niet voor optie 2, want ik kan net zo goed met de trein.'

'Als je rug het toelaat. Nou dan weet ik het wel. Ik ga met

je mee. Moet je haar nog bellen van te voren?'
'Ja, dat doe ik morgenochtend wel. Het is nu te laat.'
'Zullen we dan nu maar die tijgersessie houden?'
'Ja dat is goed.'

'Languit ligt Herman op het grote bed als Elize binnenkomt met de bekende tube.'

'Waar zit het?'
'Hier!'
'Hier?'
'Au! Nee, iets lager.'
'Zo dan?'
'AU! Dat kriebelt.'
'Hoe kan dat nou? Je roept toch Au als het pijn doet?'
'Ja, het doet ook pijn maar je zit aan mijn ribben en ik kan beslist niet tegen kietelen.'
'Och dat vind ik leuk, want meestal is het andersom. Ik kan er ook niet goed tegen. Nou hoe voelt dit dan?'
'Ja, dat is beter. Au. Het wordt al warmer op die plek.'
'Mooi, dan weten we dat het werkt.'

Behendig masseert Elize een groot gedeelte van de rug en zij en Herman laat haar ondanks de pijn begaan en geniet van al die aandacht die hij zolang heeft moeten missen.

'Zo, ik denk dat je het nu maar moet laten rusten. Ik loop even de boel na, doe je jasje maar weer aan en dan kom ik zo bij je. Ik denk niet dat je verder nog ergens toe in staat bent.'
'Nee, ik ook niet.'

Als Elize na een minuut of vijf in bed stapt hoort ze Herman heel licht snurken. Ze kust hem op de wang, kruipt dicht tegen hem aan en legt zijn arm over haar borst zodat ze lepeltje aan lepeltje liggen.

Zondagmorgen

Als Herman wakker wordt ruikt hij de geur van croissants. Hij staat op en loopt op de geur af waar hij Elize treft die net bezig is om sinaasappels te persen.

'Goedemorgen lieverd. Je bent net iets te vroeg want anders had je weer ontbijt in bed gekregen, maar we kunnen ook hier aan de keukentafel eten.'

Ze spoelt haar handen af en zoent hem. Herman kijkt nog heel slaperig alsof hij nog ver weg in dromenland is.

Hoe is het met je rug?

Nou je het zegt. Het lijkt wel over. Au!'

'Wat doe je?'

'Ik deed even een Turkse buikdanseres na, maar daar kan ze niet tegen.'

'Die danseres?'

'Nee, mijn rug. Maar verder gaat het wel weer. Kan ik toch nog met de trein als dat zou moeten.'

'Oh ja zul je nu je zusje - Ans toch? - bellen?'

'Het is nog vroeg. Ik wacht nog een half uurtje.'

'Niet vergeten hè?'

'Nee, als we gegeten hebben en ik me heb aangekleed, ga ik het doen.'

'Mooi, de croissants zijn warm, appelsientjes geperst en de rest is klaar.'

'Wat een verwennerij. Hoe deed je dat als je alleen was?'

'Ja, dan maakte ik er niet zoveel werk van. Wel altijd een sapje voor de broodnodige vitaminen en ik warm veel op in de magnetron.'

'Bij mij hetzelfde maar dan zonder sap.'

'Ja, maar je moet toch wat drinken 's morgens?'

'Ja ik drink meestal melk of karnemelk.'

'Wist jij dat wij één van de weinige landen in de wereld zijn waar zoveel melk wordt gedronken en dat het helemaal niet zo goed is?'

'Hoezo niet goed?'

'Vroeger hadden boeren weinig koeien en wisten ze alles van hun vee. Als daar iets aan mankeerde viel het meteen op en hielden ze de melk apart; meestal voor de kalveren. Er was strenge controle op elke individuele koe, maar door de komst van die automatische melkmachines is er een groot deel van die controles weggefallen en uit 'voorzorg' krijgen die beesten 'medicijnen' toegediend en je wilt niet weten wat er uiteindelijk in die melk terecht komt omdat we nu lekker zitten te eten.'

'Hoe weet je dat allemaal?'

'Één van de bedrijven waar ik voor werk zit vast aan de agrarische industrie. Zij doen inkoop, keuring, begeleiding en installatie van apparatuur voor melkstallen.'

'Oh, nou ik vind melk wel lekker en het wordt toch in de zuivelfabriek gekookt?'

'Ja, maar die troep die er niet in hoort blijft erin zitten en je weet niet wat dat in je lichaam teweeg brengt.'

'Drink jij nooit melk dan?'

'Jawel, maar met mate.'

'Goed, dan ga ik nu m'n zus bellen.'

'Ha, die Ans, met je broer. Zeg, ik was van plan om tussen de middag bij je te komen. Hadden we al min of meer afgesproken hè?'

'Ja, en we treffen het met het weer. Vind je het leuk om een lange wandeling te maken met ons en the kids?'

'Ja dat lijkt me leuk maar ik moet je eerst iets vertellen. Ik heb een vriendin en die wil ik aan je voorstellen.'

'EEN VRIENDIN??? Jij ouwe verstokte vrijgezel!! Wat geweldig om te horen. Nou ik ben heel benieuwd. Hoe heet ze?'

'Elize.'

'Mooie naam. Kom je met de wagen of moeten we je van het station halen?'

'Nee, we hebben eigen vervoer en ik denk dat we tussen 12 en 1 bij je kunnen zijn. Doe de groeten aan Hans en de kinderen en dan tot ziens!'

'Ja, goed hoor. Daag.'

'Je hebt het al gemerkt, mijn zus is al dolenthousiast.'

'Leuk zeg. Moeten we nog iets meenemen? Iets voor de kinderen?'

'Oh ja, nu je het zegt, Peter, hun zoontje is deze week 7 geworden, 1 september.'

'Dat was toch vorige week zaterdag?'

'Ja, je hebt gelijk het is alweer een week geleden en ik houd niet zo van die verplichte nummers, heb hem toen gebeld dat ik vandaag zou komen, maar heb helemaal niet meer aan een cadeautje gedacht.'

'Op de Zuidas in Amsterdam zullen wel een paar zaken open zijn. Moeten we gewoon wat eerder weg en ik denk dat we ook nog even moeten tanken.'

'Ja, ik zag gisteravond dat je meter nog maar 1 streepje had.'

'Hoe laat is het nu? Half tien. Kunnen we over een half uurtje op pad even tanken en meteen iets lekkers kopen voor tussen de middag en na Amsterdam naar

Coloniumgate.'
'Colmschate!'
'Whatever.'

Naar Deventer

'Rij of rij ik?'

'Het is jouw wagen dus lijkt het mij dat jij rijdt.'

'OK. Dan rijd ik naar Amsterdam en jij naar Deventer, goed?'

'Ja, prima. Wat is dit voor model? Ik zag dat er KIA opstaat.'

'De Sorento. Heb ik nog maar een paar maanden. Kwam m'n vader mee op de proppen. Eigenlijk was het zo dat toen ik daar op een dinsdagavond was hij tegen me zei dat hij nog een paar flapjes over had en als ik zelf de helft van de catalogusprijs wilde neerleggen zou hij de rest betalen. Toen liet hij me een folder zien en ik was er meteen weg van en dit is het resultaat.'

'You lucky devil. En alles zit er op en aan zie ik.'

'Ja, ik heb de helft van de standaard betaald en mijn vader heeft hem nog even wat verder opgepimpt met mooie leren bekleding, verwarmde stoelen, een schuifdak, cameraatjes in de spiegels, verwarmde voorruit en ruitenwissers, teveel om op te noemen.'

'Geweldig mooi allemaal. Gaan we nu eerst tanken?'

'Ja, hier verderop is een onbemand station.'

'Kan ik met mijn pasje betalen?'

'Ja, maar ik kan ook de helft betalen hoor.'

'Nee, jij hebt al genoeg kosten gemaakt.'

Het tanken is al snel gedaan en weer een krappe honderd euro lichter zoeven ze naar het grote winkelcentrum in Amsterdam-Zuid.

'Ja, wat moet je nu voor zo'n jongen kopen hè?'

'Een treinbaan?'

'Nee, daar kan hij beter aan beginnen als ie wat ouder is. Weet je wat? Ik koop een mooi Shell station van Lego voordat weer een of andere milieclub vindt dat Lego zich niet mag identificeren met een energiebedrijf dat alleen fossiele brandstoffen in z'n vaandel heeft staan.'

'Mooi cadeau, maar heb je een hekel aan milieudefensie?'

'Nee ik vind dat we het milieu moeten beschermen, maar ik houd niet van milieufreaks die maar hun zin willen doordrijven ten koste van alles en iedereen.'

'Zijn het mafkezen?'

'Nee, meestal goed opgeleid maar een beetje te ver doorgesloten.'

'Nou dan kunnen we elkaar de hand geven want ik denk er net zo over.'

'Aangenaam, ik ben Herman.'

'Gekkie!'

Op de speelgoedafdeling van een groot warenhuis is Lego snel gevonden, maar wat een keus. Politiebureaus, brandweerkazernes, garages, spoorwegstations, maar geen Shell station.

'Juffrouw, kan ik hier een Shell benzinstation kopen?'

'Bent u van Greenpeace?'

'Nee, hoe komt u daarbij?'

'Vorige week hebben we daar een hele rel over gehad en die lui vonden dat we alles wat met oliemaatschappijen te maken had weg moesten doen. In ieder geval niet zichtbaar in de winkel laten.'

'Oh, maar u heeft ze wel?'

'Ja, wat wilt u precies hebben?'

'Een compleet station met Shellshop en WC's.'

'Zo, doe maar duur.'

'Ja het is voor mijn liefste neefje en ik heb er maar één.'

'Goed. Ik haal het voor u op en als u naar kassa 3 loopt zie ik u daar.'

'Kassa 3, kassa 3, zie jij een kassa 3?'

'Nee, maar wel 1 en 2 en ik zie ook nog een 4 dan moet 3 daar toch ook ergens zijn? Ze hebben die kassa's net zo opgesteld als in de HEMA zie ik. Ja, daar zie ik nr. 3 en die juffrouw komt er ook al aanlopen met een enorme doos.'

'Moet het worden ingepakt?'

'Ja, dat is wel zo leuk, want hij was jarig.'

'Dan komt er wel 1 euro 50 bij.'

'OK.'

Herman pint het bedrag en is daarna zelfs op 200 meter nog goed herkenbaar met zo'n groot gevaarte.

'En je nichtje vraagt Elize, hadden we daar niets voor mee moeten nemen?'

'Och ja, nu je het zegt. Hebben we nog tijd? Dan moeten we nog maar even terug. Heb jij enig idee wat een meisje van vier leuk vindt? Oh, wacht even, dat duurt nog een

maand. Dan nu maar even een kleinigheid.'
'Loombandjes zijn nu erg in trek meneer.'

'Doet u me daar dan maar wat van.'

'Hè, hè, die is voor z'n roodkoperen en nu gauw naar Deventer.'

'Hier is de sleutel en ik zal de navigatie even instellen.'

'Ja, maar ik weet de weg zo ook wel.'

Dat snap ik, maar ik zet hem op birdview en dan zie ik wat er komen gaat en weet ik waar we zijn want in die kontrijen kom ik niet zo vaak. Wat is het adres?'

'Jacob Oliestraat 1, 7425 SG in Deventer.'

'Ook toevallig, je koopt een benzinestation en we gaan naar de oliestraat. Dat noemden wij in de les spreekwoorden en gezegden water naar de zee dragen.'

'Jij hield toch niet zo van woordspelletjes?'

'Nee, maar deze vind ik wel leuk.'

'Wist je dat Jacob Olie een beroemde fotograaf was? Hij fotografeerde Amsterdam in al z'n facetten in de 19e eeuw, was z'n tijd ver vooruit en ook vandaag de dag zijn die foto's nog weergaloos mooi.'

'Hoe weet je dat nou weer?'

'Toen mijn zus naar Colmschate verhuisde en in die straat terecht kwam heb ik dat opgezocht en ik was meteen gefascineerd door de geschiedenis die achter die man zit.'

Na een uurtje bos, heide en natuurbruggen voor de hertjes zien ze bij Twello al het begin van het rivierengebied.

'Kijk daar links zie je de skyline van Deventer zegt Herman. De Lebuïneskerk torent er boven uit en nu we op dit tijdstip zijn staat alles prachtig in de zon. Je hebt hier een heel mooi uitzicht maar kunt eigenlijk nooit een foto maken want je staat hier bijna nooit in de file en je mag

nergens stil staan.'

'Prachtig zeg zo langs die rivier. Op het scherm staat IJssel.'

'Ja, dit is de IJssel en als je naar het zuiden zou varen zie je bijna hetzelfde bij Zutphen. Dit zijn oude Hanzesteden. Echt oud-Nederland, maar zo langzamerhand is hier ook al heel veel veranderd. Ook de wijk waar we heengaan is nog maar een jaar of twintig oud.'

'Moet je deze afslag niet nemen?'

'Nee, dat zou wel kunnen maar als ik de volgende neem is het wat directer en veel minder stoplichten.'

'Verkeerslichten.'

'Ja, maar hier moet je altijd stoppen en daarom noem ik het stoplichten. Typisch een rooie gemeente.'

'Hoe bedoel je?'

'Ze denken dat ze daarmee het verkeer afremmen, maar als je uitgaat van een snelheid van 50 km/u dan zou je een hele mooie groene zone kunnen creëren met minder stoppen en optrekken en dat is dan weer beter voor het milieu.'

'Daar herken ik weer iets van je rotonde in denk ik.'

'Exact, maar het werk dat ik doe, econometrie, krijgt steeds meer belangstelling van gemeenten en ook van die milieuknakers. Ze zien eindelijk dat we heel nuttig werk doen. Zo, nu nog even de wijk in en dan zijn we er.'

'Wonen ze daar links? Ik zie een paar kinderen op de stoel staan voor het raam.'

'Ja hoor, dat zijn ze in dat hoekhuis.'

'Nou die wonen ook niet verkeerd.'

'Nee, we zitten nu aan de achterkant want aan de andere kant mag ik niet parkeren. Kijk hier een mooi plaatsje.'

'Ome Herman, ome Herman,' roepen ze in koor, springen hem tegen hem op waardoor hij z'n rug en grote doos nog maar net in bedwang kan houden.

'Is dat voor mij', vraagt Marjan?

'Nee, jij moet nog een maandje wachten.'

'Een maantje wachte? Dat is toch van de zon?'

'Nee lieverd, wijs eens aan wat dertig is.'

Ze steekt haar beide handen uit, laat alle vingers zien en maakt daarmee drie keer een beweging naar voren.

'Geweldig, wat goed dat je dat al weet en je moet nog 30 nachtjes slapen want 30 dagen is een maand, niet maan. Dat leer je nog op school.'

'Hallo Ans, nog gefeliciteerd. Dit is Elize, mijn vriendin. Hoi Hans, nog gefeliciteerd. En Peter kom jij eens bij je ome Herman.'

'Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag en hier is een cadeautje van mij en van die mevrouw, maar jullie mogen wel tante Elize zeggen.'

Elize stelt zich voor aan Ans en Hans en zegt terwijl ze de kinderen een hand geeft: 'Nou dat tante hoeft van mij niet hoor. Ik ben nog lang geen familie.'

'Nou,' zegt Ans: 'op deze leeftijd vind ik dat ze best tante kunnen zeggen dat schept duidelijkheid en als ze wat ouder zijn kunnen jullie dat altijd nog veranderen.'

'Nou Marjan, kom jij dan maar eens bij je oom. Alsjeblieft. Je bent nog niet jarig maar je krijgt ook wat.'

Blij als jonge honden pakken de kinderen hun cadeautjes uit en geven Herman en Elize beiden een dikke smok op hun wang.

'Dankuwel oom, dankuwel tante.'

'Speel er maar fijn mee. Ja, Ans en Hans, voor jullie heb ik nog niets en ik heb het ook niet met Elize besproken, maar hier vlakbij zat altijd zo'n pannenkoekhuis in Lettele. Is dat er nog?'

'Ja', zegt Hans.

'Dan wil ik jullie trakteren op een lekkere [pannenkoek in Lettele](#).'

'Elize is de eerste die reageert en zegt: wat een goed idee. Heb ik nog nooit gedaan maar lijkt me heerlijk. Hans en Ans vallen bij: die in Lettele is echt één van de besten in ons land en het is maar tien minuten rijden. Hoe laat?'

'Uur of vijf?'

'Ja, nu eerst koffie? En dan even door Deventer wandelen?'

'Heerlijk!'

Terugweg

'Wat een heerlijke dag heb je me bezorgd Herman.'

'Heb ik je niet overvallen met die pannenkoek? Ik had het je willen vragen op weg naar het pannenkoekenhuis, maar toen je door Ans werd ingepalmd en de kinderen per se met mij wilden meerijden had ik de kans niet.'

'Nee, ik vond het juist leuk en ik vind ook dat je dat niet met me had hoeven bespreken, want het is jouw familie en jouw dag en ik schik me daar graag in en het mooiste is dat ik helemaal niet het gevoel heb gehad dat ik het vijfde rad aan de wagen was, want met Ans klikte het ook heel snel. Ze heeft me een Deventer koek meegegeven toen we terug kwamen uit Lettele. Moet ik niet vergeten. Staat achter jouw stoel in dat gele tasje. We hebben de telefoonnummers al uitgewisseld en we zullen in de komende tijd whatsappen.'

'Nu al geheimen?'

'Nee hoor, maar ik vind het fijn dat ik een beetje sfeer heb kunnen opsnuiven van je familie en Hans is ook OK.'

'Blij te horen dat je tevreden bent over deze dag.'

'Wat een schitterende oude stad en die IJsselboulevard of kade is prachtig vooral toen we daar in de zon stonden. Alles leek wel goud te kleuren en wat een schatten van kinderen. Ik ben er niet achter gekomen wat Hans doet. Ans heeft nog een tijdje als cassière gewerkt bij de supermarkt vertelde ze en hoopt dat straks als Marjan naar school gaat, weer wat op te pakken. Het schijnt dat ze daar zelfs morgendiensten kan draaien en dat is ideaal te combineren met de opvang van de kids.'

'Hans is technoloog en doet iets in polymeren.'

'Wat voor meren?'

'Polymeren dat zijn lange strengen moleculen en wij kennen ze als plastics. Heel ingewikkeld allemaal en ik snap er niet veel van. Wel als hij het vertelt maar ik kan het niet navertellen.'

'Dat zal hij met jouw werk ook wel hebben.'

'Ja, zodra ik de diepte inga is hij ook weg.'

'Ik zag dat je nog even met Peter en z'n Lego hebt gespeeld.'

'Ja, ik zag hem worstelen met al die onderdeeltjes en Hans had al gezegd dat ie nog maar even moest wachten en dat hij hem wel zou helpen. Ik vroeg hem wat ie had gekregen voor z'n verjaardag en wat denk je wat ie zei:

Mikadocano.'

'Wat is dat?'

'Hij kende wel het woord Mikado want dat spelen ze wel eens maar hij bedoelde Meccano. Hij schijnt nu al een goed technisch inzicht te hebben volgens Hans. Heeft ie vast van z'n vader want mijn familie is a-technisch.'

'Heb jij nooit geknutseld dan?'

'Nee, ik prutste wel aan mijn brommer toen ik 16 was, maar het eind van het liedje was altijd dat ik er mee naar de fietsenmaker moest lopen. Techniek is niets voor mij.'

'Maar je moeder was handig met naald en draad dat is toch ook wat technisch? Je moet dan toch goed kunnen meten en rekenen, want die stof voor bruidsjurken is heel duur en daar wil je dan niet te veel van verspillen.'

'Daar heb je gelijk in. De techniek zou inderdaad van m'n

moeder moeten komen. Mijn vader was expert op de kassa. Ting!

Ze schateren het beiden uit en zijn intussen knooppunt Eemnes al genaderd.

'Als je in de trein naar den Haag reist hoor je de conducteur zeggen: 'Wij naderen de residentie en hier zou ik dan zeggen: wij naderen de Gooise matras', zegt Herman.

'Is dat hier al?'

'Ja, hier rechts ligt Laren en Blaricum en nog een stukje verderop zie je links de bebouwing van Bussum. Stelt nu niet zoveel meer voor maar is wel de bakermat van de televisie. Allemaal villa's hier net als Heemstede en Overveen, maar in Aerdenhout schijnt het nog duurder te zijn dan hier.'

'Door de crisis zal hier ook wel heel wat onder water staan denk je niet?'

'Dat zou je denken, maar ze zitten hier zo'n 10 à 15 meter boven de zeespiegel en schamen zich dan om er over te praten.'

'Ben je nu weer bezig met die woordgrappen?'

'Nee, dit noem ik associatief denken. Op die manier kun je hele zinnen als kettingen aan elkaar rijgen.'

'Heb je daar nog een voorbeeld van?'

'Nee, er wil me niet zomaar iets te binnen schieten maar ik ken nog wel een rijmpje dat er een beetje op lijkt: Als dat waar is zei de notaris tot de politiecommissaris dat het meisje achttien jaar is dan stuur je dr maar is.'

'Je wordt wel melig zeg. Wat gaan we nu doen? Het is bij

negenen.'

'Ik wou maar naar mijn huis rijden voor een kopje koffie en dan kun jij daarna gewoon naar huis.'

'Maar je kleren dan en je toiletpullen?'

'Die liggen keurig achterin.'

'Heb ik niets van gemerkt.'

'Nee, ik wist niet hoe deze dag zou verlopen en hield alle opties open.'

'You sneaky devil.'

'Nee hoor, want als je het eerder had gezien had ik het ook wel gezegd. Zie je dat we nog heel wat van elkaar moeten leren? Zo'n paar dagen zijn heel intensief en je gevoel zegt dat je elkaar al heel lang kent, maar dit soort dingen zet je weer even terug op square one.'

'Zeg dat wel en ik vind het nog leuk ook. Met Dimitri ging dat heel anders.'

'Oh?'

'Ja, die was zo onberekenbaar dat het geen verrassing meer was. Overlegde niets, deed alles in de overtuiging dat ik wel zou volgen en stom; ik deed het nog ook.'

'Dus ik was alleengaand en jij meegaand?'

'Doe je het nu weer?'

'Vind je het erg?'

'Nee hoor, ik vind het zelfs leuk, maar ik moet er enorm aan wennen. Ik houd best van humor maar kom zelden mensen tegen die humor op deze manier bedrijven, bezigen, ermee omgaan. Ja hoe moet je dat nu zeggen?'

'Geeft niet; ik weet wat je bedoelt.'

Ze tuffen lekker door en komen bij het huis van Herman aan en Elize heeft de Deventer koek al in de hand.

'Zo, dat parkeren is een kriem zeg. Ben blij dat jij hem in dat gaat je kon prikken. Haal je hem er straks ook voor me uit?'

'Natuurlijk. Kijk hier op nr 5 woon ik.'

'Karakteristiek huis. Hoe oud?'

'Jaar of zestig dacht ik.'

Herman doet de deur open, wil Elize voor laten gaan, maar tot zijn schrik zijn die folders nog niet opgeruimd.

'Laat mij maar even voorgaan dan pak ik die troep even weg.'

'Oh, nu kan ik me voorstellen hoe je daar gisteren gelegen hebt, maar ik zou nog wel even een foto willen maken.

Moet je daar weer even gaan liggen. Doe je dat?'

'Dacht het niet. Kijk, de kamer en de keuken.'

'Netjes hoor. En dat terwijl je er niet op gerekend had dat je bezoek zou krijgen.'

'Ja ik probeer het wel een beetje bij te houden en het is niet zo groot. Boven heb ik 2 slaapkamers, een grote en een wat kleinere rommelkamer en een badkamer met wastafel en douche. Oh ja en een vliering maar daar kom ik nooit.'

'En een schuur?'

'Ja, een schuurtje. Daar staat mijn fiets en een beetje tuingereedschap voor de achtertuin. En.... ik heb een eenpersoonsbed.'

'Ja, ik zag al dat het niet groot is en had niet verwacht dat je een groot bed zou hebben maar niet getreurd. Je hebt al een sleutel en als we wat afspreken kom je gewoon bij mij. En je kunt bij mij ook wat ruimer parkeren.'

'Wat een aanbod zeg, maar dan bel ik wel van tevoren want ik wil je niet overvallen.'

'Nee, dat is goed.'

'En je krijgt van mij toch ook een sleutel voor het geval ik de telefoon niet opneem en je weet dat ik thuis moet zijn. Je hoort te vaak dat mensen dagen alleen in huis liggen.'

'Jakkas. Daar wil ik niet aan denken hoor. Gaan we dan nu aan de koffie?'

'Koffie, ja, maak het je even gemakkelijk. Misschien is er wat op tv.'

'Ik bekijk je boekenkast wel even; kan ik misschien nog wat van leren.'

Het duurt niet lang of Herman heeft de koffie klaar met een groot stuk Deventer koek

'Lekker.'

Woensdagavond

'Fijn dat je auto weer gerepareerd is.'

'Ja, dat fietsen viel wel tegen zeker met die wind, maar het is goed voor de conditie zullen we maar zeggen. Ben je nog met je vader wezen eten?'

'Ja, maar eerst koffie met het laatste stuk koek uit Deventer.'

'Heb je nog andere spannende dingen meegemaakt?'

'Nee jij?'

'Ik ben maandag naar m'n werk gegaan en meteen zei onze secretaresse dat ik in een goede bui was. Ze vond me opgewekter dan ooit te voren zei ze en dat terwijl ik me zo normaal mogelijk gedroeg zoals altijd en ze zei: dat komt goed uit want vandaag krijg je een stagiair. Een Surinaamse man van een jaar of 22. Om tien uur kwam ze binnen met een forse man en ze zei: ik weet z'n naam, heb het hier op een blaadje staan maar kan het niet uitspreken. Ik kreeg een ferme handdruk van de man en hij zei: Taasje. Dus zei ik dat dat niet zo'n moeilijke naam was. Nee, zei hij toen. Mijn werkelijke naam is Chandra Prakash Mahabiersingh en dat kan niemand uitspreken en daarom noemen ze me Taasje.'

'Hoe spreek je dat uit?' zegt Elize.

'Hier heb ik het op een briefje staan.'

'Dat is toch niet normaal. wordt die 'h' als een 'g' uitgesproken? Nee, dan is Taasje heel wat makkelijker.'

'Wat gaat ie bij je doen?'

'Wij hebben allerlei kaarten van de stad, maar als je iets specifiek wilt hebben is het er vaak niet, tenminste niet op

de manier zoals ik wil. Hij is dinsdag begonnen met het opmeten en schetsen van verschillende kruisingen. Het gemeentebestuur wil sommige straten versmallen en andere weer verbreden en dan mag ik uitrekenen wat voor konsekwenties dat heeft.'

'En als je sommetjes niet kloppen, word je dan ontslagen?'

'Nee, ik doe al het voorwerk en presenteer meestal 3 opties en die worden door een speciaal bedrijf doorgerekend. Pas dan kan de gemeenteraad er over stemmen.'

'Heb je een beetje vertrouwen in die jongen?'

'Ja, hij ging meteen voortvarend te werk, heeft verstand van computers en archivering. Het schijnt dat hij een bibliothecaris in z'n familie heeft waar hij vaak over de vloer komt en die heeft hem al heel wat kneepjes bijgebracht. Ik heb een takenpakket met hem doorgenomen en controleer wekelijks hoe het ervoor staat.'

'Makkelijk!'

'Ja, het is heel moeilijk om aan een stageplaats te komen omdat werkgevers vaak te veel tijd moeten investeren. Dit lijkt een uitzondering.'

'Koffie is klaar. En ja ik ben met mijn vader naar een restaurant geweest in Amstelveen. Hij kende het nog van vroeger zei hij, maar het was in veertig jaar natuurlijk onherkenbaar geworden, de straat, de huizen, de winkels en hij zag wel in dat herinnering niet altijd met de werkelijkheid strookt.'

'Hij belde me maandagavond op om te vragen of ik het bezwaarlijk vond om naar Amstelveen te rijden. Nou nee dus en dat ik dan geen glaasje kon nemen vond ik geen bezwaar. Hij heeft z'n wagen weggedaan en meestal rijd ik hem overal naartoe.'

'Heeft ie je daarom die mooie kar gegeven?'

'Voor de helft. Nee hoor hij heeft me nooit geclaimd, maar als hij zou bellen dat hij ergens naar toe moet, ziekenhuis of zo dan ga ik natuurlijk met hem mee en anders een taxi. We zaten aan een heerlijke Duitse biefstuk met krieltjes en boontjes. Het leek wel onze schranspartij van zaterdagavond, maar dat Spaans lam, daar kan niets tegenop.'

We hebben voor het eerst een eerlijk en open gesprek gehad over onze verhoudingen, over mijn moeder en ook over de familie in Amerika. Hij zei nu niet: ik wil er niet over praten maar hij vertelde me dat die ooms en tantes volgens de ene lezing een ongeluk hadden gehad en de andere lezing is dat het om doodslag zou gaan of zelfs om moord. En die neven dan vroeg ik. Ja daar had hij ook geen antwoord op. Het verwonderde ons toen al dat alle banden werden doorgesneden, maar nu ik dit gehoord heb nog meer en als wij tweeën over een half jaar nog bij elkaar zijn - waar ik vanuit ga - dan zou ik best met jou naar de States willen vliegen om daar eens een kijkje te nemen om te zien wat er gebeurd zou kunnen zijn. Ja m'n vader was zowaar weer open en eerlijk en dat heeft me goed gedaan.'

'Heb je hem gevraagd of hij mee wil?'

'Niet zo op de man af, maar ik zei wel: ik zou daar best een

kijkje willen nemen, maar niet alleen, waarop hij meteen zei: Nou op mij hoef je niet te rekenen en ik kan je zo wel drie redenen noemen waarom niet.'

'Duidelijk. Het is wel een interessant verhaal, maar je moet er over een half jaar nog maar eens op terug komen, want ik sta er niet afwijzend tegenover en er schuilt in mij ook wel een rechercheurtje, maar dan zou ik het er toch liever bij doen, dus gewoon een hotel in dat gebied met een huurauto. Vakantie is dan prioriteit 1 en het speuren doen we erbij en als dat mislukt, hebben we toch een mooie vakantietijd gehad.'

'Zo dat heb je snel uitgedokterd. Vind je het goed dat ik er in februari op terugkom? Voor dat je Amerika in mag moet je een visum aanvragen en ik weet niet welk jaargetijde het meest aantrekkelijk is, maar ik denk juni / juli en dan een week of vier?'

'Vier weken. Eh, ja dan moet ik wat zuinig aan doen met mijn dagen. Normaal neem ik tussen kerst en oud en nieuw altijd vrij, maar dat moet ik dan maar een keer overslaan.'

'Heb jij eigenlijk een vervanger?'

'Ja, gelukkig wel en geen mens is onmisbaar, maar mijn vervangster wil ook op vakantie. Dat moet ik dan wel goed afstemmen in een vroeg stadium. Tussen nu en februari ga ik wel vast wat research doen, waar ze wonen, welke stad in de buurt, niet te dichtbij, eventueel een hotel uitzoeken. Dat soort dingen.'

'Jij hebt er zin in hoor ik wel.'

'Het lijkt mij een mooi avontuur en als ik dat met jou kan beleven is het helemaal top. Ik hoop alleen dat we geen nare dingen meemaken; dat we toch geconfronteerd worden met moord en doodslag. Ik hoop maar dat ze door

een noodlottig ongeval om het leven zijn gekomen.'

'Ja, houd het daar maar even op. Hoe laat is het?'

'Tien uur. Blijf je vannacht slapen?'

'Morgen heb ik een afspraak in Gorkum om negen uur en om de files voor te zijn wil ik zo vroeg mogelijk rijden en daarom lijkt het me verstandig om het uit te stellen tot vrijdag.'

'Dat is het zo, en je hebt gelijk. Die files worden zo langzamerhand een ramp voor dit land alhoewel er door de crisis wel wat is veranderd.'

'Rijd jij ook veel voor je werk?'

'Nogal. Om werk binnen te halen en om wat meer inzicht te krijgen in wat die bedrijfjes doen word ik vaak gevraagd om ook naar een locatie te komen. Je moet dan denken aan beurzen, fabrieken, instellingen en ook wel hotels waar grote vergaderingen of workshops plaatsvinden. Een paar weken geleden was ik nog in Veldhoven bij Eindhoven in het Mikrocentrum. Heel leerzaam. Ik hoef dan niet de hele dag aanwezig te zijn maar vaak wel een paar uren in de middag en dan neem ik mijn eigen wagen. Ben ik eigen baas. En eigen baas ben ik op kantoor ook min of meer en kan mijn eigen tijd indelen. Maar oh wee als er iets niet klopt dan is Mv. Meijeringh het haasje. Denken ze. Meestal hebben ze zelf een inschattingsfout gemaakt die ik gemakkelijk kan weerleggen omdat ik dagelijks de stand van zaken bijhoud.'

'Word je dan gebruikt als visitekaartje?'

'Deels. Maar ik bepaal zelf de grenzen. Daarom kom ik in de middag en ik houd het zakelijk. Van te voren geef ik

een checklist mee die ik 's middags doorneem en aanscherp, want uiteindelijk moet ik de betalingen stroomlijnen. We hebben een hoofd administratie in mijn persoon en we hebben ook een personeels- / financieel-manager, die uiteindelijk de betalingen doet. De input krijgt hij van mij en van de vier verschillende bedrijfjes. Dat werkt al jaren prima.'

'Mooi dan denk ik dat ik maar ga.'

'Och, laten we nog even knuffelen, daar heb ik zo naar uitgekeken.'

En nog voor Herman wat kan zeggen heeft Elize zich helemaal om hem heen gewikkeld. Na bijna een half uur van knuffelen, kussen en zoenen kijkt Herman op de klok. 'Zo laat al?'

'Hij loopt een half uur voor.'

'Oh ja dat had je verteld.'

'Zie je nu dat het werkt?'

'Ja, maar het is nu beter dat ik ga, want anders beland ik alsnog tussen je lakens.'

'Zou ik niet erg vinden.'

'Nee, maar dan loopt mijn afspraak in het honderd.'

'OK. Dan laat ik je los. Het was fijn dat je er weer was. Kom je vrijdag weer? We kunnen hier eten, dan heb jij geen drukte.'

'Maar dan heb jij de drukte.'

'Ja, maar ik werk maar vier dagen en heb vrijdags altijd vrij en dus alle tijd om de boodschappen te doen en wat te poetsen.'

'Wat een luxe, vier dagen werken. Nou dan grijp ik je aanbod met beide handen aan, maar we kunnen ook buiten de deur eten (op mijn kosten).'

'Nee, ik kook wel vrijdag. Kun je hier om zeven uur zijn?'

'Ook wel vroeger als het moet, half zeven?'

'Prima dan nemen we een aperitiefje en zal ik je verrassen met mijn kookkunst. Houd je van witlof?'

'Ik lust alles behalve gekookte prei en zuurkool. En rode kool ben ik ook niet dol op.'

'Nou dan weet ik genoeg en dan maken we vrijdag wel plannen voor zaterdag vind je niet? Had je andere plannen zaterdag?'

'Ja, ik daar heb ik wel aan gedacht. 'Houd jij van kunst, cultuur?'

'Nou en of.'

'Zullen we dan een lijstje maken van musea die we eens kunnen bezoeken?'

'Oh, dat lijkt me geweldig. We maken afzonderlijk een lijstje en dan zien we welke we allebei hebben. Die krijgen dan de eerste prioriteit. Leuk man. Alleen doe je dat niet zo gauw, want je kunt er met niemand over praten. Vrijdag, dat is alweer over twee dagen. Wat gaat het snel allemaal.'

'Wat een plannen allemaal met de vrouw die me geen zitplaats gunde.'

'Pestkop! Dat zul je me nog wel eens inpeperen hè. Wacht maar tot ik die foto van jou op de trap geshopt heb en bij één van de medewerkers op Facebook laat plaatsen.'

'Die heb je toch niet?'

'Nog niet, maar met een beetje moeite kan er heel veel.'

Grapje. Nee hoor dat zou ik nooit doen.'
'Nog één zoen en dan ga ik.'
'Tot vrijdag!'
'Half zeven!'
'Achtien uur dertig!'
'YES!!'

Vrijdagavond

Herman is blij met de regeling die hij met Elize heeft getroffen omtrent de ontmoetingsplek. Lekker rustig, modern appartement, goede parkeervoorzieningen en het belangrijkste: op de tweede verdieping een prachtige en wachtende vrouw.

Terwijl ze Herman op de bekende manier begroet zegt Elize: 'Zo man van de klok, precies getimed.'

'Ja, dat ben ik zo gewend. Altijd op tijd.'

'Maar vorige week in het theater was je nog maar net op tijd.'

'Ja, dat kwam omdat ik eerst naar huis moest fietsen en toen ik klaar was om naar het theater te gaan kwam die taxi maar niet opdagen. Ik heb daar wel twintig minuten buiten staan wachten. Miscommunicatie bij de centrale meneer zei die. Gelukkig is het zo gelopen, want anders was ik veel eerder geweest en had ik vast niet naast je gezeten. Laat staan dat ik hier vanavond was geweest.'

'Volgens mij ben jij soms filosoof en psycholoog tegelijk.'

'Nou je het zegt. Ik heb ooit dat boekje van Harris gelezen dat was een hit in Amerika in de jaren '70, en het is vertaald in het Nederlands en ging hier ook als warme broodjes over de toonbank. Ik zag het in mijn studententijd in de bieb liggen en heb het verslonden en pas sommige delen ervan wel eens toe.'

'Weet je de titel nog?'

'Ja, ik ben OK, jij bent OK en dat handelt over de transactionele analyse van de mens die in drie categorieën

wordt verdeeld: volwassene, ouder en kind. Als een mens in de slachtofferrol gaat gedraagt hij zich als een kind en kun je hem vergelijken met Calimero die ook altijd zei: zij zijn groot en ik ben klein en dat is niet eerlijk, maar als nu de ouder terug gaat roepen: daar kan ik toch niets aan doen dan krijg je zogenaamde kruistransacties. Snap je het nog?'

'Nou nee, maar ik vind het wel even genoeg voor dit moment want ik had al een aperitiefje ingeschonken.'

'Proost.'

'Santé. Wat heb ik hier weer naar uitgekeken. Jij ook, Herman?'

'Is de paus katholiek? Dat zijn van die vragen waar de wereld het antwoord al op weet.'

'Ja, dat is waar.'

'Heb je nog iets leuks meegemaakt?'

'Niet zozeer. Ik heb gisteren lekker gewerkt en ben helemaal bij met alles en vandaag lekker lopen boenen hier en misschien kun je het ruiken.'

'Ja, toen ik binnenkwam dacht ik eerst wat ruikt het lekker fris maar een paar meter verderop werd ik overweldigd eerst door jou met je heerlijke geur en toen het eten. Wat heb je op?'

'Amor Amor van Cacharel en fijn dat je het lekker vindt want menig man gaat er voor op de loop.'

'Nou ik niet. Sommige dames op het gemeentehuis gebruiken ook van die lekkere luchtjes en als ik dan de lift in stap wanneer er een paar van die wandelende geurkaarsen uitkomen val ik bijna in katzwijn. En dit dan weer in tegenstelling tot de keer dat je met vier zwetende mannen zoals afgelopen zomer in zo'n lift staat.'

Die lucht is niet te harden en zo zwaar en je hebt dan alleen nog maar een paar vleugels nodig om op te stijgen. Maar gek hè? Je zegt dan nooit: morgen weer even aan de deo mannen!'

'Wij zitten in een modern kantoor met goede luchtverversing en dat doet zich bijna niet voor wat jij beschrijft. Oh ja in juli toen het zo warm was liep ik naar een koffieautomaat en kwam er van de andere kant een collega die even iets met me wilde bespreken. Duurt niet lang zei hij, maar hij droeg een shirt met korte wijde mouwen en toen hij tot overmaat van ramp de bovenkant van de automaat vastpakte om zich staande te houden viel ik bijna om van de lucht die hij bij zich had....'

'Getver. Nu zaten we lekker te genieten van jouw canterel en dat wordt weer helemaal te niet gedaan door dit soort verhalen.'

'Cacharel! Cantharellen zijn paddestoelen.'

'Ja stom. Had ik kunnen weten. Cacharel zal ik onthouden. Amor?'

'Ja, Amor Amor.'

'Is dat het enige dat je gebruikt?'

'Nee, ook wel eens Loulou.'

'Loulou, dat klinkt me wel bekend in de oren. Dat zijn toch die turquoise flacons?'

'Oh. ken je die?'

'Ja, zoiets heb ik eens voor Ans gekocht ter gelegenheid van haar verjaardag. Rib uit m'n lijf, maar voor een goed doel.'

'Vreselijk duur dat spul. Is ook van Cacharel maar volgens

mij heeft Cacharel die zaak opgekocht. Het is een ondoorzichtige wereld en er worden miljarden in verdiend. Ze hebben me verteld dat een goede parfumeur wel een half miljoen kan verdienen per jaar.'

'Ja, de neus.'

'Zo, ik ga nu de tafel dekken. Ga jij maar even de krant lezen en dan kunnen we over vijf minuten aan tafel.'

Even later...

'Dat ruikt inderdaad heerlijk zeg.'

'Het is maar een eenvoudige maaltijd maar met liefde en zorg bereid.'

'Wat is het?'

'Een sudderlapje; heeft de hele middag opgestaan, aardappelschijfjes, witlof aangemaakt met een bloempapje en kleine stukjes ham en kaas en als toetje heb ik een stukje aardbeien bavarois gemaakt.'

'Tjonge, dat is alweer om je vingers bij af te likken, heerlijk!'

'Heb jij je lijstje nog gemaakt?'

'Lijstje?'

'Ja, met musea!'

'Oh ja, dat lijstje. Ik moest even nadenken want we hebben zoveel besproken de laatste week. Soms duizelt het me even, maar inderdaad dat lijstje zit in mijn jasje aan de kapstok. Na het eten pak ik het even. Heb jij wel eens iets aan genealogie gedaan?'

'Bedoel je stamboomonderzoek? Nee, ik vind het reuze interessant, maar het is er nooit van gekomen en omdat er in ons gezin eigenlijk niets werd verteld behalve het

hoognodige weet ik van mijn voorgeslacht eigenlijk niets, behalve dat mijn moeder Wilhelmina Koetsveld heette van haar meisjesnaam, want dat hoorde ik pas toen we de rouwkaart gingen opstellen en mijn vader heet Johan Meijeringh.'

'Maar je hoorde je vader toch wel eens haar naam zeggen?'

'Nee, hij zei moeder, zij zei vader en ik zei pa en ma, maar mocht hen wel tutoyeren. Dat dan weer wel. Wat is jouw geboorte datum?'

'1 juli 1977 geboren in Heemstede en jij?'

'20 augustus 1979 in Haarlem.'

'Wat? Dan ben je net jarig geweest.'

'Alweer een paar weken geleden.'

'En van je oma wist je toch ook iets?'

'Ja, die heette voluit Elisabeth Johanna net als ik en ze was getrouwd met Jan Koetsveld.'

'En haar meisjesnaam?'

'Ja, nu vraag je me wat, Kraan, Kraats, nee ik weet het weer Krans. Schrijf je dat nu allemaal op?'

'Als ik dat niet doe ben ik het morgen weer kwijt want soms is mijn geheugen net een vergiet.'

'Weet jij het dan wel allemaal van je voorgeslacht?'

'Lang niet alles, maar wel wat en dat bewaar ik in een schriftje thuis. Het belangrijkste vind ik nu dat ik de verjaardagen van Ans d'r gezin niet vergeet, maar je hebt al gemerkt dat me dat niet goed afgaat. Ze staan uiteraard wel op de kalender aan de deur van het toilet, want anders worden ze nooit jarig in mijn beleving.'

'Je blijft me verrassen. Trouwens ik deed vandaag boodschappen en in de Ramsj lagen allemaal DVD's en

toen ik daar wat tussen graaide zag ik de 3-delige serie Back to Eden. Ken je dat?'

'Nee. Waar gaat het over?'

'Het gaat over een niet al te knappe vrouw in Australië die schatrijk is. Haar man krijgt een verhouding met haar beste vriendin en die twee besluiten om haar zogenaamd te laten verongelukken, zodat haar man alles erft. Dat lijkt te lukken, maar het komt er op neer dat ze het overleeft, een extreme make-over ondergaat en wraak neemt. Die serie heeft zo'n 20 jaar geleden bij de AVRO gedraaid en heb ik vanmiddag voor 5 euro gekocht. Zullen we die straks bekijken? Steengoed was dat toen en we kunnen stoppen wanneer we willen.'

'Ja, dat is goed. Zal ik dan eerst dat briefje halen om plannen te maken voor morgen?'

'Haal jij je briefje; dan haal ik de bavarois.'

De tafel wordt afgeruimd, de vaatwasser ingeruimd en het stel zet zich aan de tafel met de lijstjes.

'Zaanse Schans, Kinderdijk, Kröller-Müller, Singer, Rijks, Stedelijk. Nou we hebben al heel wat overeenkomsten zegt Elize blij.'

'Het lijkt mooi weer te worden morgen en dan lijkt mij het Kröller-Müller wel mooi. Kunnen we daar ook even op de hei wandelen en aan de andere kant van dat park is het jachtslot Hubertus met al die tandkarpers in de vijver, zegt Herman.'

'Oh? Ken je het dan?'

'Ja, zo'n drie jaar geleden hadden we ook een ontspanningsmiddag en we wilden we iets aan cultuur doen en het is net een uur rijden zonder files. Er is ook een mooie beeldentuin en je kunt er het origineel van de Aardappel-eters van van Gogh zien.'

'Ja, maar als je het allemaal al gezien hebt is er toch niets meer aan?'

'Jawel, want de topstukken blijven, maar daarnaast wordt de tentoonstelling regelmatig veranderd, ook in de tuin.'

'OK. Gaan we maar met mijn wagen dan?'

'Ja, dat is goed want mijn karretje is niet slecht maar wel 15 jaar oud en lang niet zo comfortabel als de jouwe.'

'Mooi, zaterdag ingevuld. Eten?'

'Otterloo of Arnhem. We zijn er dan toch en Arnhem is ook mooi', zegt *Herman*.

'Niet gedacht dat ik nog eens een cultuursnuiver zou worden.'

'Maar je houdt toch van kunst en cultuur zei je?'

'Ja, op de TV kijk ik naar Kunst en Kitsch en op de BBC zijn er ook van die leuke programma's over kunst maar ik ga er de deur niet voor uit, want dan moet ik alleen.'

'En Dimitri, houdt hij van kunst?'

'Eigenlijk niet en als ik niet over die musical getipt was vorige week had ik er niet gezeten. Hij wilde eerst niet mee, maar ik dacht: dan zijn we eens een avondje uit. En je hebt gezien hoe het is geëindigd.'

'Moet ik daar nu weer een stekelige opmerking over maken of liever een vlijende?'

'Nee, doe maar niet want dan plaag je me weer.'

'Dus jullie gingen niet uit. Hoe brachten jullie dan de

weekenden door?'

'Dat was voornamelijk het eerste jaar want daarna kwam hij alleen op vrijdag of woensdagavond en de laatste tijd stapte hij zelfs 's avonds alweer op om een uur of elf.'

'Dan moet er toch een lichtje zijn gaan branden?'

'Ja, en daarom dacht ik dat ik blij was dat ik hem zover had gekregen dat hij met me naar de musical ging en dat terwijl hij woensdag ook een paar uurtjes is geweest.'

'En het eerste jaar?'

'Nee, toen gingen we ook niet uit. Hij kwam vrijdags en dan kookte ik altijd. Hij heeft zo'n playstation en die nam hij altijd mee en dan de hele avond gamen. Zaterdags hetzelfde en dan bestelden we altijd eten bij de Chinees of Pizzeria. En ik speelde ook weleens zo'n autoracing maar ik kon er niets van. Toen heeft hij nog eens zo'n Wii gekocht. Kon je mee tennissen of zo. Vond ik wel leuker om te doen, maar na een kwartiertje had ik het wel gezien. Hij kon niet stoppen en dan pakte ik maar een boek.'

'En zondags?'

'Dan stapte hij na het ontbijt op en zag en hoorde ik hem niet meer tot de volgende vrijdag.'

'En van zo iemand had je kinderen gewild?'

'Ja, ik schaam me diep nu ik je dit vertel, maar zo ging het.'

'Nou voor mij hoeft je je niet te schamen hoor, maar zo'n relatie is niet normaal. Hoe ben je van de vrijdag naar de woensdag geraakt?'

'Ja, bizar was dat. Hij pakte op zondagmorgen - ik heb het nog in m'n agenda staan, maar dat is nu niet relevant - z'n spullen, die electrotroep en zei: 'Zeg El, ik vind je heel lief, maar wil niet meer de hele zaterdag hier zitten.'

Ik stel voor dat ik in het vervolg op woensdagavond kom en dan op donderdag weer vertrek en dan niet ingaande deze week maar de week daarna.'

'Ik zei toen: dus ik zie je tien dagen niet meer? Nee, zei hij. Er is niets maar ik denk dat het beter is zo.'

'Helemaal confuus kon ik eigenlijk geen woord meer uitbrengen en omdat ik vroeger geleerd had om niet te communiceren liet ik het zo.'

'Ik val van de ene verbazing in de andere. Zoals ik al tegen je zei: ik houd van het harmoniemodel en vind dat wanneer één van de partijen problemen heeft met de aanpak van de ander daar open over gesproken moet kunnen worden. Geen verborgen agenda's of kaarten in de mouw, want daar heb ik een bloedhekel aan. En als ik dat zo hoor gedroeg die knakker zich als een verwende puber.'

'Ja, nou, ik beloof je dat ik eerlijk tegen je zal zijn.'

'Ik ook.'

Er volgt een welgemeende knuffel met de noodzakelijke attributen waardoor het geluksgevoel weer even een zetje krijgt.

'Zal ik nog een ouderwets Koetsiers kopje koffie maken, terwijl jij uitknobbelt hoe de DVD-speler werkt?'

'Grapjas! Ja doe dat maar.'

Fluitend komt Herman binnen met 'café du chef'.

'Ik heb er nu niets bij. Is dat erg?'

'Nee, dat is goed voor de lijn.'

Na het tweede kopje zegt Elize: 'Het is nu al zo laat dat ik mijn satijnen pakje weer even aantrek en als jij je ook omkleedt in je pyjama dan pak ik een dekbed en die doen we om ons heen want de avonden worden al wat frisser. En als we dan geen TV meer willen kijken schuiven we zo het bed in.'

'Hoe lang heb je erover gedaan om dit zo voor te bereiden?'

'Geen minuut, want het viel me zomaar in. De regering regeert, de kamer controleert en jij inspireert.'

'Het is nog geen sinterklaas en jij bent al aan de rijmelarij. Maar doe het maar. Ik heb een nieuwe pyjama gekocht en die zit nog in de verpakking in mijn weekendtas op de gang.'

Ze kleden zich snel om en Elize komt niet meer bij van het lachen. Ze schatert het uit en roept:

'Wat heb jij nu gekocht? Je lijkt wel een dominee!'

'Heb jij wel eens een dominee in pyjama gezien dan?'

'Nee, maar dat stel ik me zo voor met die broek met zwarte streepjes en dan dat jasje met die rode stippeltjes. Fantastisch! Ik had het niet beter voor je kunnen uitzoeken.'

'Maar hij past wel en dat vind ik het belangrijkste. Ik heb hem bij de HEMA gekocht en daar lagen ze allemaal in platte dozen in een rek dat was afgeprijsd. Ik heb nog aan de verkoopster gevraagd wat de reden daarvan was en ze zei. 'Dat weet ik niet, maar ze zullen vast wel goed zijn want anders verkopen we ze niet.'

'Topverkoopster! Die wist vast wel dat dit geen pan is zo'n combinatie, maar mijn avond kan niet meer stuk.'

'Als je maar geen foto maakt.'

'Je brengt me op een idee.'

'Als je het maar laat.'

'OK. Liggen!, bedoel hangen, nee, eerst maar zitten op de bank. Lekker hè? zo'n groot dekbed. Dekbed, best dubbelzinnig eigenlijk. Pak jij de afstandbediening? Alles staat al klaar. Nu nog even op dat driehoekje drukken. Zo ja.'

'Hè, hè, wat een avond.'

'Sssttt, het begint.'

Na een kwartier zegt Herman: 'Als je zo aan me zit te frunniken kan ik m'n gedachten er niet bij houden.'

'Och, ik vind het zo heerlijk om even in je borstharen te kroelen.'

'Nou ik heb anders het idee dat je op twee plaatsen tegelijk bezig bent. Het kriebelt verschrikkelijk en ik moet me maar inhouden.'

'Heb ik dat gezegd?'

'Nou dat Ssstt zei genoeg.'

'OK. Ik houd me even in. Laten we in ieder geval nog een half uur kijken en dan besluiten we wel of we stoppen of niet. We kunnen dan ook nog wat drinken als je wilt.'

'Dat zien we over een half uur. Zet jij de wekker?'

'Gekkie!'

Na dit kleine oponthoud zet Elize de DVD een stukje terug om niets te hoeven missen en ze presteren het zelfs om deel 1 helemaal af te kijken. Ze drinken nog een sapje en

proberen zich zo onverschillig mogelijk op te maken voor de nacht. En beloven elkaar dat er deze nacht niets zal gebeuren, maar op het moment dat ze weerskanten van het bed staan lijkt het onweer los te barsten. Jaszes en andere attributen vliegen door de slaapkamer en de vonken vliegen over en weer. Het wordt een heerlijke nacht....

Voorbereiding op de Veluwe

'Ben je al wakker?'

'Hèè?' *klinkt het zacht.*

'Of je al wakker bent. In de keuken heb ik een lekker ontbijtje neergezet, maar vanwege de suiker heb ik dat liever niet in bed.'

'Oh... suiker....'

'Ja, een beschuitje met suiker. Het is al tien uur geweest en we wilden op pad naar de Veluwe, toch?'

Na die zin wordt Herman klaarwakker en komt uit een weldadige slaap en loopt naar de keuken. Ze eten, zeggen niet veel maar kijken elkaar minuten lang aan en Herman zegt: 'Wat ben je toch betoverend mooi.'

'En ik heb me nog niet eens opgemaakt.'

'Heb je ook niet nodig.'

'Dankje maar ik doe zo wel even wat op hoor, hooguit een paar accenten, beetje mascara waardoor het niet zo opvalt.'

'Dat was me al opgevallen dat je onopvallende make-up gebruikt.'

'Het verbaast me dat je dat opvalt.'

'En het verbaast mij dat het jou verbaast.'

'Tjonge, nog maar net uit bed en je bent al weer helemaal op de toer.'

Kröller-Müller

'Nou zeg, ik dacht dat het dichterbij was. Toen we met de collega's waren leek het veel korter, maar we waren toen met een busje en ik zat achterin met een collega te discussiëren over de modificatie van een paar grote rotondes in de stad.'

'Gezellig.'

'Ja, dan heb je toch nog het idee dat je niet loopt te lanterfant en lekker aan het werk bent. Als ik daar in die vakken parkeer kan ik de wagen gemakkelijk terugvinden.'

'Maar je had het toch over een vijver?'

'Ja, dat is aan de andere kant van het park, maar als we een toegangskaartje hebben mogen we gebruik maken van een fiets, want lopend is het veel te ver.'

Binnen kijkt Elize en wijst naar een hoek achterin een grote zaal.

'Prachtig hier zeg en wat is dat daar?'

'Dat is een levende boom, helemaal compleet en ze laten hier het hele wortelstelsel zien.'

'Nooit geweten dat er zulke haardunne draadjes in de grond zitten. Gaat daar water door?'

'Ja, interessant hè?'

'Nou!'

Zo lopen ze de verschillende zalen en gangen door en vergapen zich aan de oude meesters met de Aardappeleters en ook mooie achttiende eeuwse

portretten, Mondriaan en ook hedendaagse kunst waaronder een hele collectie die als persiflage op Vermeer is bedoeld met het karakteristieke oker en blauw. Wel met dezelfde onderwerpen zoals het melkmeisje en het meisje met de parel maar dan zo duidelijk dat je snel kunt zien dat het geen echte Vermeer is. In de beeldentuin is een hoekje ingericht voor Rodin, de beroemde Franse beeldhouwer.

De fietsen zijn snel gevonden; het is rustig op deze zaterdag en met een gangetje van zo'n 15 km/u rijden ze over de heide die nog net in bloei staat.

'Wat een heerlijke kleuren en geuren!'

'Cante.... Cacharel?'

'Je zou het bijna zeggen. Is dat het kasteel wat we zoeken?'

'Ja, dat is Jachtslot Hubertus, heel karakteristiek en ik kan me nu wel voor m'n kop slaan', zegt Herman.

'Hoezo?'

'Ik had wat brood mee willen nemen voor de karpers. Heb je wel eens naar synchroonzwemmen gekeken tijdens de Olympische spelen?'

'Jawel, die meisje met die knijpers op de neus.'

'Nou die tandkarpers, want dat zijn het, staan op hun staart in het water om te bedelen om brood en lijken sprekend op die meisjes, maar dan zonder knijper en badmuts. Maar de meisjes lijken niet op die karpers.'

'Ben benieuwd.'

En inderdaad. Precies zoals Herman het had beschreven beleven ze het nu werkelijk. Elize kijkt haar ogen uit en

geniet zichtbaar van die enorme vissen die hun act opvoeren. In één van de kamers van het slot vinden ze een zakje met een sneetje brood en als dat voor de karpers in zicht komt wordt het een ware show. Ze komen half uit het water om een kruimeltje op te vangen. Heel aparte beesten.

In Arnhem wordt naar een restaurant gezocht en in de buurt van het station wordt er één gevonden. Er wordt weer heel lekker gegeten. Ze lopen nog een uurtje door de stad, Elize vergaapt zich aan de trolleybussen, want die had ze nog nooit gezien en ze gaan weer richting Haarlem.

'Wat een dag hè? Ik kan bijna geen pap meer zeggen.'
'En je wilde deel 2 van die DVD nog kijken vanavond.'
'Eerst maar naar huis aan de koffie en dan zien we wel.'

'Zo lekker op de bank!'
'Zal ik dan maar weer een café du chef serveren?'

'Wil je dat doen?'
'Natuurlijk. Ben ik even in beweging na zo'n reis.'

Het blijft een rustige avond. Zowel hij als zij hebben niet meer de fut om zich nog buiten de gebaande paden te begeven, bewegen langzaam naar de slaapkamer en slapen na een uitgebreide knuffelzoen snel in.

Zondag 16 september 2012

'Schatje het is tien uur', zegt hij zacht als hij heel voorzichtig met z'n vingers door haar haar glijdt. Ze is meteen klaarwakker en roept: 'Ben jij er eerder uit dan ik?' 'Ja, en raad eens wat? Op het sap na staat alles in de keuken al klaar, inclusief een gekookt eitje. We kunnen zo aanvallen.'

'Wat heerlijk zeg. In de koelkast heb ik nog een fles vol sinaasappelsap. Heb ik gisteren al gemaakt.'

Na de normale ontmoetingsrituelen en de verplichte vragen als: Heb je goed geslapen en de bekende antwoorden als Ja, uitstekend, zitten ze na een klein uurtje weer zij aan zij op de bank te genieten van elkaar en ineens zegt Herman:

'Ik moet ineens aan vroeger denken.'

'Oh, vertel eens.'

'Mijn ouders werkten 6 dagen in de week en op zondag was hun rustdag. In het begin tot ik een jaar of vijftien was gingen we dan 's morgens om een uur of tien naar de Hervormde kerk in Heemstede en dat was in één keer afgelopen en tot op de dag van vandaag heb ik geen idee wat daar de oorzaak van was.'

'Oh, ben je kerkelijk opgevoed?'

'Met wat er voor door gaat.'

'Hoe bedoel je?'

'Zowel mijn zus als ik zijn gedoopt. Mijn ouders zijn in de kerk getrouwd, mijn grootouders aan beide kanten schijnen

heel streng in de leer te zijn geweest, wij gingen tot ons twaalfde naar de zondagsschool, tenminste ik en mijn zusje heeft er van haar zesde tot haar tiende op gezeten. Moesten we versjes leren en teksten en met de kerstdagen hadden we het kerstfeest waarbij we vanalles moesten opzeggen en vertelde de zondagsschooljuf een kerstverhaal. Ze kon dat als geen ander en het was altijd spannend. Er werd heel veel bij gezongen zo'n middag en we hadden een hele grote kerstboom in de kerk met ballen en zonder kaarsjes vanwege het brandgevaar.'

'Vond je dat leuk?'

'Ja, die juf was heel lief en wat ik al zei: ze kon prachtig vertellen en dat deed ze op de gewone zondagen ook altijd. Na het feest dronken we warme chocola en kregen we mandarijnen en een boekje.'

'Vond je dat een fijne tijd?'

'Ja, zeker wel, want je voelde het als een stukje geborgenheid, de aandacht van de juf die ik thuis miste, maar ook de Bijbelverhalen vond ik reuze spannend.'

'Was je of ben je gelovig?'

'Toen wel, heel erg zelfs, maar toen mijn ouders niet meer naar de kerk gingen was het snel afgelopen. Ik zat nota bene nog op catechisatie, dat is een soort bijbellen van de dominee op een avond in de week, toen mijn vader zei: Je hoeft er niet meer naartoe. En toen ik hem vroeg waarom zei hij: dat vertel ik je later nog wel eens, maar door het plotselinge overlijden is het er nooit van gekomen. Ans heeft ook geen idee. Ik was wel blij dat ik er niet meer naar toe hoefde want dat huiswerk dat eraan verbonden was, was heel vervelend omdat je vragen moest beantwoorden over onderwerpen waar je geen idee van had.'

Mijn ouders gingen alleen maar naar de kerk, er werd 's avonds aan tafel een kalenderblaadje over een Bijbelse geschiedenis gelezen en dan dankte mijn vader hardop en wij zeiden een simpel versje op Here deze spijze amen of zoiets.'

'Moet daar niet nog iets tussen? De enkele keer dat ik ergens anders at hoorde ik eens een meisje zeggen: Here zegen deze spijze amen. Dat heb ik altijd onthouden.'

'Ja, nu je het zegt. Zo was het. Heb jij ooit geloofd?'

'Je bedoelt een leven na de dood, of God?'

'Ja.'

'Nou nee, nou ja, nee, nou nee. Hè wat is dat toch ingewikkeld. Ik kan niet eens volmondig ja of nee zeggen en bij mij thuis werd sowieso nergens over gesproken; laat staan over geloof of leven na de dood.'

'Toen ik vorige week met jou de liefde bedreef moest ik wel even denken aan die Bijbeltekst: en zij zullen tot één vleesch zijn. Dat vond ik vroeger fascinerend en ik snapte er geen barst van.'

'Vreemd taalgebruik maar letterlijk lijkt het wel te kloppen. Zou je nu nog wel eens naar de kerk willen?'

'Ik weet het niet. Het is al twintig jaar geleden en ik heb er geen echte behoefte aan.'

'Dus je ouders zijn ook niet kerkelijk begraven?'

'Nee, gewoon een herdenkingsdienst in een aula zonder zang, maar wel een paar toespraken van zowel klanten van m'n vader als van m'n moeder.'

'Heb je verder geen familie dan?'

'Jawel, maar die wilden niets zeggen. Ze wonen in de Betuwe. Zal ik je nog wel eens iets over vertellen als het

weer voorbij komt.'

'Maar heb jij dan enig idee waar we vandaan komen en waar we heen gaan?'

'Hoe wonderlijk ook denk ik dat we voortkomen uit een evolutionair model met accent op Survival of the fittest.'

'Je bent ook een echte academicus hè?'

'Ja, dat draag ik kennelijk met me mee, maar wat ik wilde zeggen:

Tot mijn vijftiende heb ik geloofd in een almachtige God die elk haartje van iedereen onder controle heeft, maar door mijn studie heb ik ook andere kanten van ontstaan van het leven gezien en als je terug gaat naar de oerknal, whatever that is, blijven er nog heel veel vragen hangen over het ontstaan van de ozonlaag, het magnetisch veld enz.'

'Het begint mij al weer te duizelen. Je ziet wel eens mensen op TV zeggen: dit doelpunt of deze prijs draag ik op aan m'n vader die me altijd gesteund heeft en dan kijken ze naar de lucht en roepen: bedankt pa. En dat zijn vaak mensen die zeggen dat ze nergens in geloven. Nou dan hoef je toch ook niet naar de lucht te schreeuwen toch?'

'Nee, maar heel veel mensen leven in een soort hoop, zo van: als ik normaal leef en ieder het zijne geef kom ik vanzelf op een goed plekje terecht na mijn dood. Daar klampen ze zich aan vast, maar als je hen er naar zou vragen in relatie met God zeggen ze: God bestaat niet en dood is dood. Dat zijn vaak diezelfde mensen en dat doet me denken aan 2002 toen Pim Fortuyn was vermoord. Na z'n dood vroegen ook heel veel ongelovige mensen zich af

wat Pim daar nu van zal denken.'

'Bedoel je die mensen die naar de lucht roepen?'

'Ja. Mensen hebben houvast nodig in het leven en houden niet van rationele analyses. We houden van mystiek en mysterie. Kijk maar hoe doktersromans worden verslonden terwijl de vaak lezeressen allemaal weten dat de werkelijkheid meestal anders is.'

'Man, man wat een beschouwelijkheden. Zo heb ik met Dimitri nog nooit gepraat, nog geen halve minuut.'

'Vind je het hinderlijk?'

'Nee, ik geniet ervan want op die manier leer ik om weer om anders tegen het leven aan te kijken.'

'Wat gaan we doen vandaag?'

'Je bedoelt na deze zware kost?'

'Ja ook. Ik zou wel even wat willen lezen en dan vanmiddag wat wandelen.'

'En het eten?'

'Jij had het over Chinezen als je hier met Dimitri zat. Daar houd ik ook wel van. Kunnen we misschien wat laten bezorgen?'

'Ja, dat is lekker en alweer een tijdje geleden en wat het wandelen betreft, helemaal mijn ding. Vorige week hebben we maar een klein stukje gelopen, maar nu hebben we veel meer tijd. We kunnen ook door Aerdenhout lopen om villa's te bekijken, maar misschien heb je die al eens gezien.'

'Ja, dat wel maar ik vind het wel leuk, vooral Bentveld is mooi met die landgoederen die er omheen liggen.'

'Middag weer gepland!'

Chinezen

Na een stevige wandeling door bos, duin en langs prachtige villa's en landgoederen komen ze bij de auto van Herman terug en rijden naar het appartement waar ze meteen een bestelling plaatsen bij een gerenommeerd Aziatisch restaurant: Nasi met Babi Pangang. Ovel drie kwartiel meneel. Dankuwel. Over tijd hebben de meeste Aziaten een ander idee dan wij westerlingen, maar bijna een uur later wordt de bestelling bezorgd en Elize heeft intussen de tafel gedekt, nu met een wat eenvoudig tafelkleed, geen damast, maar wel heel mooi linnen.

'Oh mooi, je hebt het al. Pak je het ook even uit? Ik heb zelf nog wat pindasaus gemaakt, ook een recept van m'n moeder.'

'Pindasaus, had ik helemaal niet aan gedacht.'

'Nee, ik heb goed opgelet en dacht: ik hoop maar dat hij geen pindasaus mee bestelt, want dat maak ik beter.'

'Als je me daarmee net zo verrast als met die soep vorige week dan heb je gelijk, daar kan niets boven.'

'Wil je er nog wat extra atjar bij, augurkje, ketjap, sambal?'

'Bij de pangang zit genoeg atjar maar een paar van die augurken zijn wel lekker fris erbij en hier zijn een paar zakjes met sambal maar daar kom ik niet aan.'

'Te heet?'

'Sterker, als ik sambal zou toevoegen en een paar happen neem ben ik geneigd om de brandweer te bellen. Ik begrijp niet dat er stervelingen zijn die dat kunnen innemen.

Hetzelfde heb je met tabasco. In onze kantine staat altijd een karretje met jus d'orange en tomatensap en sommige

collega's spuiten daar nog een kwak tabasco bij.'

'Alleen bij de tomatensap mag ik hopen.'

'Ja, en dan zeggen ze dat het goed is voor de prostaat, nou volgens mij houd je geen prostaat meer over met dat hete spul.'

'Gekkie. Ze bedoelen dat de tomatensap goed is voor je prostaat, heb ik wel eens gelezen, niet de tabasco. Maar wat is dat toch met ons dat we eerst hele discussies voeren voor we aan het eten beginnen?'

'Jij begon over pindasaus.'

'Oh, ben ik het?'

'Daar lijkt het op.'

'Nou goed, eet smakelijk.'

'Insgelijks!'

Ze schranzen weer dat het een aard heeft en inderdaad viel de pindasaus in goede aarde..... de goede maag, want Herman hield niet meer op met z'n complimenten.

'Heb jij nu enig idee waarom de chef-kok in een hotel of restaurant meestal een man is? Ik ken ook geen enkele vrouwelijke banketbakker. Waar zou dat toch in zitten?'

'Ik heb geen idee.'

'Het feminisme lijkt in die branches niet doorgedrongen te zijn, maar ik heb eens in een bed en breakfast gelogeed waar de vrouw des huizes heel lekker gekookt had. In de lounge die ze daar gecreëerd hadden zaten we nog even na te praten onder het genot van een kopje koffie en ik complimenteerde die mevrouw die meteen zei. Oh laat mijn man het maar niet horen, want die is tot z'n pensioen banketbakker geweest. Hij noemt wat ik doe huisvrouwen kookstijl en hij kan inderdaad ook fantastisch koken dus

van mij mag ie het zeggen. Dat snap je dan toch niet Elize, dat zo'n man zo denigrerend kan doen? Als elke vrouw in ons land zo zou koken als die vrouw kunnen er heel wat restaurants sluiten.'

'Hoe bedoel je dat?'

'Een collega van me eet altijd warm in de kantine, terwijl ik toch nog vaak zelf wat kook en toen ik hem eens vroeg waarom hij niet lekker thuis ging eten zei hij: mijn vrouw is een schat, maar koken kan ze niet. Ze weet zelfs het lekkerste gerecht nog te verpesten; het is nog rauw, te zout, aangebrand of wat dan ook. Het is een regelrechte ramp.'

'Wat erg voor die vrouw, want ik neem aan dat zij het wel eet.'

'Dat zei ik ook en ze schijnt er goed tegen te kunnen. Maar ik weet nog steeds niet waarom het bijna nooit vrouwen zijn die naar voren worden geschoven als chef-kok maar je ziet het ook bij slagers en bij groenteboeren in mindere mate. Gek hè?'

'Ja, ik had er nog nooit zo over gedacht. Zal ook eens om me heen vragen. Leuk onderwerp.'

'Over leuke onderwerpen gesproken. Nou eigenlijk is het een verschrikkelijk onderwerp. Ik zou het met jou willen hebben over de Chinezen.'

'Hebben we net gedaan.'

'Ja, we hebben gechineesd, maar de Chinezen hebben een één-kind-politiek. Ken je dat?'

'Ja, hoe zat dat ook alweer. Meisjes wel 2 en jongens 1 of andersom?'

'Dat weet ik ook niet maar ik heb daar eens over nagedacht en ideaal lijkt mij een gezin met 2 jongens en 2 meisjes en dan om en om en hooguit 6 jaar verschil tussen de jongste

en de oudste.'

'Zo, jij hebt pretenties!?!'

'Nou, je weet zelf hoe het is om je alleen in een gezin staande te moeten houden en had je niet graag een broer of zus gehad?'

'Nou en of!'

'Dat bedoel ik. Jij mocht ook nog bijna niet omgaan met vriendinnetjes, maar als je dat wel had gemogen had je goed kunnen zien dat gezinnen met laat ik zeggen vier kinderen heel anders zijn en als de ouders van zo'n gezin ook nog eens uit een gezin komen met meerdere kinderen dan hebben die vriendinnetjes naast broertjes en zusjes ook nog eens ooms en tantes. In China wordt dat onmogelijk als er maar 1 kind per gezin wordt geboren. Geen ooms, geen tantes, geen neven, geen nichten. Hoe arm wil je het hebben?'

'Ben je nu weer de filosoof of de psycholoog?'

'Ik denk beide, maar ik ben bloedserieus. Die kinderen hebben toch geen idee hoe het in een familie met meer kinderen van dezelfde leeftijd is? Je ziet geen overeenkomsten, geen verschillen. Unieke vaardigheden en talenten worden er zo allemaal uitgefilterd. Neem muzikaliteit. Als dat in de genen zit wil het niet zeggen dat het bij de oudste terecht komt. Ingewikkeld hè?'

'Ik weet niet wat ik moet zeggen na zo'n bombardement van feiten. Denk jij altijd zo?'

'Meestal wel ja, maar ik denk dat het niet houdbaar is om het zo vol te houden. Geboortebeperving is goed en hier en daar in de wereld een must, maar niet op deze manier denk ik. Het zal me ook niet verbazen dat ze er op terugkomen want op die manier vergrijst zo'n samenleving in rap

tempo zonder groei van onderaf en wie moeten dan het land bewerken, de fabrieken draaiende houden?'

'Heb je hier al lang over nagedacht?'

'Ja, al een tijdje. Ik vind het interessant om een onderwerp te pakken en dat in alle facetten te analyseren en te proberen om een oplossing te bedenken.'

'Mchtig interessant.'

'Ik vond het weer een super weekend, maar ik denk dat ik zo maar weer aan m'n stutten trek.'

'Oh, blijf je niet slapen?'

'Nee, laat ik dat maar niet doen, want dan verwen ik jou en mezelf te veel en gaan we het gewoon vinden vrees ik (geintje).'

'Drink je dan nog even iets met me?'

'Ja, waarom ook niet.'

'Thee?'

'Tijden niet gehad; lekker!'

'Welke smaak?'

'Elke smaak is goed.'

Ze keuvelen nog wat met in de hand een kopje rooibos thee over koetjes en kalfjes en zware onderwerpen komen niet voorbij op de opmerking na dat ze over de positie van vrouwen en eenlingen toch nog wel eens zullen nadenken.

'Kom je dan woensdag weer?'

'Ja, graag.'

'Goed. Heb je je spullen al gepakt?'

'Staan onder de kapstok.'

'Mooi dan knuffel ik je eruit en wens ik je drie fijne werkdagen en ik kan nu al niet wachten om je te zien.'

'Dankje, doe je de groeten aan je vader ook al ken ik hem niet?'

'Daar zeg je zowat. Dinsdag ga ik naar hem toe en wat zou je er van zeggen als we hem woensdag zouden bezoeken?'

Ja, prima, kijk maar of ie het leuk vindt.'

Knufeldeknuffelzoen

'Tot woensdag. Half zeven?'

'Yes Sir.'

Alweer woensdag

'Zo daar ben je, heerlijk om je te zien.'

Ze trekt zijn gezicht naar zich toe en zoent hem hartstochtelijk totdat hij begint te schokken omdat hij bijna stikt.

'Oh, sorry lieverd, ik heb je ook zo gemist.'

'Ja, en nu wordt het bijna mijn dood. Nee hoor ik onderwierp me helemaal aan jouw passie, maar ik blijf dat niet vol te houden. Op de bank en in bed had ik daar geen problemen mee.'

'Doen we het in het vervolg alleen op de bank en in bed, goed?'

'Ik ben er nog maar net en nu moet ik al weer zwaar nadenken over wat ik zal antwoorden en ik heb al zo'n leuke dag gehad.'

'Niet leuk dan?'

'Jawel, maar die Taasje is zo verrekke bij de hand dat ik constant op m'n qui vive moet zijn om hem verbaal bij te houden.'

'Dat vind jij toch leuk?'

'Ja, als jij het doet ja, maar met zo'n man voel ik me dan opgelaten.'

'Heb je iets tegen bruine mensen?'

'Nee, ik zou niet weten waarom wel, maar je merkt wel dat er een enorm cultuurverschil is.'

'Ja, dat kan ik me voorstellen. Soms word ik ook geconfronteerd met bruine, zwarte of getinte mensen met een totaal verschillende achtergrond en dan moet ik me

behoorlijk aanpassen om een aanvaring te voorkomen, want ook bij ons geldt: de klant is koning.'

'Heb jij nog iets leuks meegemaakt?'

'Ja, ik heb gewhatsappd met je zus Ans, tussen de middag.'

'Oh, had ze wat?'

'Nee, zomaar even wat simpele dingen uitgewisseld, over leuke bloesjes die ze gezien had en zo.'

'En zo van wat vind je van mijn broer?'

'Ja, en nog veel meer nieuwsgierig Aagje. Je mag alles weten, maar dit soort gesprekken ga ik niet uitgebreid vertellen hoor. Alleen als het serieus is dan krijg je het allemaal te horen en anders is het allemaal onschuldig.'

'Daar ga ik ook van uit, want Ans weet ook niet zoveel over mij.'

'Hee, dat heeft ze mij ook gezegd. Ze zei dat ik je over een klein poosje beter ken dan zij.'

'Lijkt me logisch en als je weer met haar gaat beppen, of appen wil je dan vragen wat Marjan voor haar verjaardag wil? En een kleinigheidje voor Peter.'

'Ja, dat is goed. Leg ik even een briefje op de laptop. Vergeet ik het niet.'

'Dat appen doe je toch met je telefoon?'

'Ja, maar mijn email check ik elke dag met de laptop; vandaar.'

'OK. En je vader, wat zei die gisteren?'

'Ik heb hem maandag gebeld en gezegd dat we vanavond bij hem wilden komen en dat vond hij gezellig en zei: 'Je mag morgen natuurlijk komen, maar woensdag is ook goed want anders hebben we niets meer om over te praten.'

'De optimist.'

'Heb je al een tijd met hem afgesproken?

'Ja, half negen.'

Moeten we dan niet opschieten?

'Op het gevaar af dat je het wel zult lusten heb ik 2 Hawaiï pizza's besteld en die bezorger kan elk moment voor de deur staan.'

'We gaan in de Dimitrimodus?'

'Daar lijkt het wel op. Ik was van plan om wat eerder naar huis te gaan om te koken, maar er kwam zoals zo vaak weer wat tussen waardoor ik pas om zes uur thuis was en toen heb ik dit maar besloten.'

'Dat noemen ze in het bedrijfsleven Empowerment. Zelf beslissingen nemen en achteraf verantwoorden en toevallig ben ik ook gek op pizza en Hawaiï is mijn favoriete smaak.'

'Daar zul je hem hebben. Zullen we op de bank eten?'

'Ja, dan pak ik het bestek.'

Elize doet de dozen open

'Zo dat zijn joekels zeg. Ik weet niet of ik dat op krijg.'

'Je bestelde toch wel vaker?'

'Ja, maar ik kreeg daar een antwoordapparaat en heb toen een andere pizzabakker gevonden en nog goedkoper ook.'

'Zal mij benieuwen.'

'Zo, die smaakt uitstekend! Vind je niet?'

'Ja, neem je nog een stukje van mij, want anders wordt het mij teveel.'

'Is goed, geef maar als je er aan toe bent. Dat wordt een makkie met de vaat, alleen wat bestek.'

'En nog wat glazen als we vanavond nog wat drinken, want ik wil bij mijn vader alleen een kopje koffie en als we daar

een uurtje gezeten hebben is het wel goed denk ik voor zo'n eerste bezoek. Moet je morgen weer vroeg weg of wil of kun je blijven vannacht?'

'Vannacht kan ik wel blijven en dan vertrek ik wel van hier naar mijn werk.'

'Ik had er al op gehoopt, maar ik moet je teleurstellen wat de geneugten van de echtelijke sponde betreft, want ik heb opoe op bezoek.'

'Je opoe was toch allang dood?'

Ze valt bijna van de bank af, schatert en hikt tegelijk en zegt hikkend en gierend: 'Zo noemen ze dat gekkie als je ongesteld bent.'

'Vandaag?'

'Ja, en morgen en vrijdag zal het bijna over zijn; dus op z'n vroegst zaterdag weer. Je was zondag nog niet weg of ik voelde het gaan. Maar niet geklaagd. Ik vind het ook fijn om gewoon dicht tegen elkaar aan te liggen.'

'De avond is nog nauwelijks begonnen en we plannen de nacht al.'

'Dat komt omdat ik steeds zo naar je verlang. Heb je die opwindende pyjama bij je?'

'Onder de kapstok in dat tasje. Ik denk dat ik hem maar hier laat; heb je overdag ook nog plezier.'

'Heb je thuis ook nog zo'n exemplaar?'

'Ja, donkerblauw met kleine grijze stipjes.'

'Spannend!'

'Kunnen we nog wel even naar het Journaal kijken?'

'Ja, en meteen daarna gaan we lopen.'

Op bezoek bij Pa

'Dag pa, kijk dit is Herman.'

'Dag meneer Meijeringh.'

'Dag jongeman, mag ik Herman zeggen?'

'Natuurlijk!'

'Fijn, ja ik ben nog van de oude stempel en heb buiten mijn familie eigenlijk nooit mensen getutoyeerd.'

'Ook collega's niet?'

'Nee, ik werkte op de Ripperda kazerne als administrateur en burger tussen de militairen en ik was meneer en de rest werd genoemd naar de rang van korporaal tot kolonel.

Sinds de zeventiger jaren is er wel heel wat veranderd in dat opzicht, want ik heb ook wel gezien dat sommige wachtmeesters liepen te jijen en te jouen met een majoor die nota bene hun commandant was.'

'Kan dat niet volgens u?'

'Nou laat ik zeggen: ik ben dat nooit gewend geweest en kijk daar dan vreemd van op, maar laten we hier niet blijven staan. Ga zitten. Ik heb een kopje koffie gezet en ik neem aan dat jullie dat wel willen?'

'Ja, graag.'

Nadat pa Meijeringh de koffie heeft ingeschonken kijkt hij Herman aan steekt van wal.

'Elize heeft me verteld dat jullie nogal op een vreemde manier met elkaar in aanraking zijn gekomen. Jij doet iets met kruisingen, stoplichten en rotondes is het niet?'

'Heeft ze het zo overgebracht?'

'Ja, iets van die strekking.'

'Nou houdt u het daar voorlopig maar op en als u het echt wilt weten zal ik het nog wel eens uitleggen, maar wat moet ik me voorstellen bij de administratie die u deed. Dat doen militairen toch zelf?'

'Ja, dat is zo, maar er is bij defensie een tijdje zo'n verloop in personeel geweest vooral in de zestiger jaren dat ze burgers hebben ingezet en ik heb er zo'n dertig jaar gezeten. Leuke baan. Dienstplichtigen kregen elke week hun wedde, hun weekloon en dat mocht ik persoonlijk uitbetalen.

Het meeste werk zat in het verzorgen van de loonzakjes, allemaal op naam. Ik regelde de kost en inwoning van die mannen en dat was voor een aantal verschillend want je had per rang of stand verschillen en er waren ook jonge kostwinners die nachtpermissie hadden en bij de vrouw sliepen en alleen tussen de middag meeaten. De rest zat dan zogenaamd in de voeding en dat werd weer van hun wedde afgetrokken.'

'Wat een werk zeg. Deed u dat alleen?'

'Voor het grootste deel wel, maar ik kreeg wel eens een korporaal toegewezen die dan weer blij was dat hij niet mee hoefde op oefening.

Vaak kon ik kiezen uit meerdere, want ik werd nogal eens aangeklampt met de opmerking: als er nog een klusje voor me is meneer Meijeringh denk dan even aan mij. Liefst volgende week die of die dag.

Alleraardigste jonge jongens en als het dan zover was liep ik naar zo'n commandant, meestal een ritmeester, om te vragen of ik die knaap even mocht lenen.'

'Ritmeester, dat is toch een sigaar? Herinner ik me nog van een kistje dat nog van mijn opa was geweest.'

'Nee, hier was de cavalerie gelegerd en daar is een kapitein een ritmeester, een behoorlijk hoge officier.'

'Zo, nu leer ik ook nog eens wat. Leuk, maar ik neem aan dat daarmee uw week niet gevuld was.'

'Nee, ik deed ook inkopen met de foerier, de man die verantwoordelijk was voor al het materieel, zoals kleding, bedden, inrichting van de gebouwen en het rijdend materieel. Dat was een enorme job en er moest vanalles besteld worden. Hij had een bordje op de deur BEVO. Bevoorrading. Ook het eten werd door hem voor elke week ingeschat. Dat was niet elke week hetzelfde vanwege de oefeningen. Dan golden er weer andere regels. Al met al een leuke en afwisselende baan met leuke mensen, soms vervelende mensen, maar omdat ik burger was had ik er minder last van. '

Hij buigt zich naar Elize toe en zegt: 'Kun je het nog een beetje volgen liefje?'

'Je bent wel helemaal omgeturnd hè met je liefje en zoals je nu met alle gemak tegen Herman praat, zo ken ik je ook niet. Maar wat dat leger betreft heb ik het nu wel gehoord en het valt me nog mee dat je niet over geweren, kanonnen en tijgersluipgangen praat.'

'Daar was ik nog niet aan toe, maar heb daar ook niets mee. Nee, nu een ander onderwerp. Zijn jullie nu een stel?'

'Ja,' zegt *Elize en Herman knikt uitbundig, waarna ze verliefd en een beetje verlegen naar elkaar glimlachen.*

'En? Samenwonen?'

'PA!!! Wat is er met je aan de hand? Tot voor kort was je de meest afstandelijke man die ik me kan voorstellen en nu stel je zulke intieme vragen en we kennen elkaar nog maar een paar weken.'

'Ja, sorry liefje, (dat liefje houd ik er maar in want hoe vaker ik het gebruik hoe liever ik je vind omdat je dan zo leuk met je ogen reageert). Ja weetje, ik heb je al eerder gezegd dat ik de boot gemist heb en over snelheid snap ik nu helemaal niets meer. Vroeger in mijn tijd duurde het weken voordat je een keer met elkaar zoende en ging je na een paar jaar netjes verloven en dan weer een paar jaar later trouwen en dan pas zag, voelde en zag je wat er in de fruitmand zat, maar als ik die TV series bekijk dan kruipen wildvreemden soms binnen een uur met elkaar de koffer in. Snap je dat dat mij helemaal in verwarring brengt? En dan denk ik: in wat voor wereld leven wij?'

'Nou Pa, die wereld is nog steeds dezelfde alleen is er wat verschoven in de menselijke verhoudingen. Jij zat toch ook midden in de Flower Power in de zestiger jaren van vrije seks, alcohol, LSD, hasjiesj en andere drugs?'

'Nou nee, wij hadden geen TV en ik had geen behoefte om uit te gaan en werd daar niet mee geconfronteerd ook in mijn dagelijkse leven niet. Ja, ik las wel eens iets in de krant van de hippies op de Dam, die in 1970 werden weggemept door de mariniers en dan dacht ik: dat kan alleen in Amsterdam, maar voor zover ik weet was Haarlem in die tijd nog een onbevangen provinciestadje, wel de hoofdstad van de provincie maar ja wie wist dat?'

'En nu haal je al die kennis in?'

'Voor zover het op mijn pad komt.'

'Nou dan wil ik jou ook eens een intieme vraag stellen.'

'Heb je er wel eens aan gedacht om weer eens een vrouw te zoeken, niet om te trouwen, maar als vriendin waarmee je gezellige dingen kunt doen, zoals, wandelen, fietsen,

koffie, samen tv kijken of zo?'

'Och kindje, wat ben ik blij dat je die vraag stelt, want ik wist niet hoe ik er over moest beginnen, maar inderdaad is er een nieuwe vrouw in mijn leven sinds een paar maanden.'

'WAT? In je leven? Hoe dan? Vertel, want ik verga nu al van de spanning.'

'Nou, toen ik een half jaartje geleden bij de lift stond te wachten kwam er een mevrouw achter me staan die naar driehoog moest. Ze begon zomaar tegen me te praten en dat was heel aangenaam. Omdat ik een verdieping lager zit duurde het maar kort en een paar maanden later ontmoetten we elkaar weer en ineens zei ze: ik schrompel niet weg, maar heb kind noch kraai en ik heb gezien dat u ook alleen bent. Zou u niet eens een kopje koffie bij me willen drinken?'

Vond je dat niet vrijpostig?

'Nee, ze gaf me helemaal geen naar gevoel en het heeft nog wel een paar weken geduurd dat we elkaar hebben opgezocht. Om en om komen we donderdagsavonds bij elkaar vanaf een uur of zeven en om tien uur gaan we weer ons eigen kant op. Toen het nog lekker lang licht was hebben we ook een paar keer gewandeld en verder drinken we een kopje koffie, leggen een kaartje, doen een spelletje Rummikub, want daar is ze dol op of we kijken TV. Nee ik moet het zo zeggen: we praten wat en de TV staat aan. Ze heeft heel wat meegemaakt maar dat vertel ik nog wel eens want dat kan ik nu niet met droge ogen over m'n lippen krijgen.'

'Zo erg?'

'Erger!'

'Nou dan is het erg. Zal ik zelf nog een kopje inschenken?
'Dan gaan we daarna weer. Goed?'
'Goed liefje.'

Herman zit onbewogen voor zich uit te staren naar al deze informatie en kijkt verschrikt op en zegt: 'nog een kopje, ja lekker.'

Als Elize weer zit zegt ze: 'Ik kan er nog niet bij. Mijn eigen vader op vrijersvoeten.'
'Puur platonisch!'
'Ja, maar dat kan toch veranderen? Ik neem aan dat je haar wel tutoyeert?'
'Ze heet Cornelia en we geven elkaar drie kussen op de wang.'
'Is zij zeker mee begonnen?'
'Hoe weet je dat?'
'Ik zie het jou niet doen uit jezelf.'
'Je kent me.'
'En rijdt ze ook?'
'Ja, ze heeft zo'n kleine Fiat Panda met zo'n hippe kleur, maar ik heb er nog niet in gezeten.'
'Nou, als ik jou was zou ik er geen gras over laten groeien en ook in het weekend leuke dingen gaan doen, naar de markt of museum of zo.'
'Ja, ze heeft zich al eens in die richting uitgelaten, maar zei erbij dat ze het van mij liet afhangen, dat ze niet wanhopig was. Ik snap er allemaal niets van maar ik doe rustig aan.'
'Niet wanhopig, nou dan zou ik inderdaad maar wat meer opschieten. Ze vindt je leuk en koestert een diep verlangen naar je.'

'Zou je denken?'

'Zeker weten. Vrouwen die op zo'n leeftijd zulke opmerkingen maken verbergen een groot gemis aan aandacht en lichamelijk contact en dan bedoel ik een knuffel, een arm om je heen.'

'Hoe weet je dat?'

'Heb ik wel eens gelezen, dacht ik. Denk je ook niet Herman?'

'Zou best kunnen. Vrouwen voelen dat beter denk ik, maar het klinkt allemaal wel oprecht van die vrouw zoals u dat vertelt.'

'Nou ik ben blij dat ik het verteld heb, want vorige week in Amstelveen dacht ik: en nu ga ik het zeggen, maar ik kon het niet.'

'Nu je het zegt: je zat wel heel zenuwachtig op je stoel te draaien en ik dacht dat het kwam omdat je de omgeving zo veranderd vond.'

'Dan weet je nu dus dat het niet de omgeving, maar Cornelia was.'

'Hoe heet ze verder?'

'Puer.'

'Is dat haar meisjesnaam?'

'Nee, op haar naambordje staat C. Puer-van Meer.'

'Wat een prachtverhaal Pa. Daar zullen we het vast nog wel eens over hebben en als ze morgen komt.....'

'Nee, morgen ga ik naar haar toe.'

'Zeg maar dat ik het geweldig vind en dat ik haar ook graag eens wil ontmoeten. Doe haar de groeten. Hoe vind jij dit Herman?'

'Ja, geweldig. Elize heeft wel laten doorschemeren dat u nog best wat geluk hebt in te halen en dan is dit toch prachtig? Wij gunnen het u van harte hoor.'

'Fijn jongens, wat een heerlijke avond.'

'Nou dan laten we je met dit heerlijke gevoel achter en gaan wij even naar een ander appartement waar ook op de tweede verdieping een plek is waar de liefde door elke kier en elk raam naar buiten straalt.'

'Wat poëtisch,' zegt Herman.

'Valt me zomaar in, maar het is toch zo?'

'Zeker weten!'

'Dag meneer Meijeringh; dag Pa!

'Dag Herman, dag Elize, liefje.'

'Mallerd!'

Innig gearmd, waardoor een passant alleen aan de vier benen kan zien dat het twee mensen zijn, lopen ze terug, zeggen niets, maar zijn intussen zo aan het knuffelzoenen dat hun benen bijna in elkaar verstrikt raken. Een boompje met een laaghangende tak brengt ze weer tot de werkelijkheid.

'Een sapje of een wijntje, vraagt Elize?

'Doe mij maar een sapje, dan houden we de wijn voor bijzondere gelegenheden als het aan mij ligt.'

'Vind je het geen bijzondere gelegenheid na alles wat we vanavond hebben gehoord?'

'Ja, maar eerlijk gezegd ben ik niet zo van de wijn.'

'Oh, maar je hebt al heel wat weggedronken..'

'Dat kwam omdat het door jouw zoete verschijning niet zo zuur was.'

'Droog zul je bedoelen.'

'Het is toch vloeibaar? Hoe kan het dan droog zijn?'

'Zo noemen ze een zure wijn en de echte liefhebber zegt hoe droger hoe lekkerder.'

'Nou dan ben ik geen liefhebber. Thuis heb ik helemaal geen alcohol.'

'Maar je bent geen geheelonthouder, toch?'

'Nee, maar van bier houd ik ook niet. Vroeger nam ik nog wel eens Oud-Bruin, maar dat is echt lang geleden.'

'Tets fris dan maar?'

'Kijk maar wat je hebt en anders maar water.'

'Nooit gedacht dat jij zo'n saaie piet zou kunnen zijn.'

'Komt dat door de wijn, het bier of het water?'

'Hè, nu breng je me helemaal in de war want ik heb niet goed in me opgenomen wat je zei, maar ik schenk wel wat in en dan kunnen we deel 2 van die serie nog wel even bekijken als je het leuk vindt.'

'Ja, dat is goed maar geen gefrunnik aan m'n borsthaar, want ik ben m'n speciale kam vergeten.'

'Schiet nu maar op gekkie, maar zullen we wel ons uniformpje aantrekken met het dekbed?'

'Jij weet de spanning ook wel op te voeren hè?'

'Dit heb ik al die tijd gemist. In het theater zei ik nog tegen je dat die twee jaar met Dimitri voelden als vijf, maar ik heb me schromelijk vergist, want ik ben met jou in die twee weken al lang over die vijf jaar heen.'

'Het lijkt wel of je een ingebouwde tijdmachine hebt. Ik kan je niet meer bijhouden, wat een warhoofd.'

'Ja, mijn haar zit nog in de war door die knuffelwandeling en hier is je tasje met je spannende pyjama.'

'Ik had me verheugd op een rustige avond maar mijn hersens maken weer overuren. Ik trek het in de slaapkamer wel even aan.'

'Neem je het dekbed dan ook even mee? Lig in de logeerkamer.'

'Waarom heb je eigenlijk een logeerkamer?'

'Nog een restant uit het milieu waaruit ik kom. Een huis had in mijn beleving een kamer, serre, keuken, toilet, badkamer, de nodige slaapkamers en de onmisbare logeerkamer en niet te vergeten de zolder. Heb jij dat gevoel niet?'

Nee en ik krijg sowieso nooit slapers, ook mijn zus niet en dat kamertje is zo klein en staat nu vol met allemaal troep, ook nog spullen uit de winkel van mijn ouders, rollen stof en zo. Ik doe er niets mee, maar kan het ook niet wegdoen.'

'Ik wil er best eens met je doorheen gaan. Ans vertelde tijdens de app vanmiddag dat zij de fotoboeken thuis heeft.'

'Oh die miste ik al eens. Maar veel foto's zullen dat niet zijn denk ik.'

'Ze wil mij er eens een paar toesturen van jou als kind.'

'Als je er maar niets mee doet.'

'Nee hoor. Zo, ik ben er klaar voor. Druk jij weer op dat leuke driehoekje op dat langwerpige doosje?'

'Je wordt steeds frivoler.'

'Komt door jou. Sstt, deel 2....'

'Hè, hè, wat een zit.'

'Mooi toch?'

'Ja, dat wel maar die kerel komt er niet goed vanaf.'

Wat een hufter.'

'Daarom vond ik het ook zo'n goeie serie toen.'

'Houd je van hufters dan?'

'Nee, van vrouwen die die hufters de baas kunnen. Vrijdag
deel 3?'

'Lijkt me prima. En volgens mij is het de hoogste tijd dat
we ons nestje op gaan zoeken.'

'De klok loopt nog steeds een half uur voor.'

'Dat is waar. Ik ga m'n tanden poetsen.'

'Oh, wat lig je er weer mooi bij of slaap je al? Nee ik zie
het, je houdt je slapend, gnieperd.'

*De lepelstand wordt ingenomen na de knuffelzoen die nu
een vast ritueel is geworden en weldra begeven ze zich in
een weldadige rust.*

21 september

Alweer vrijdag. Herman gaat met frisse moed het mooie Haarlem door om aan de westkant uit te komen bij de vrouw waarvan hij hoopt dat ze er weer net zo stralend uitziet als de vorige keren. Als hij aan haar denkt krijgt hij het er warm van.

Voordat het ritueel van de knuffelzoen kan beginnen roept Elize verrast: 'Oh, je hebt bloemen meegenomen. De eerste keer en rode rozen nog wel. Waar heb ik dat aan te danken?'

'Ik had je toch verteld over die secretaresse weet je wel toen ik schijnbaar zo vrolijk het gemeentehuis in kwam? Ik heb Hanneke Hekkeling, zo heet ze, gisteren een beetje in vertrouwen genomen en verteld dat ik verliefd ben en hotel de botel en enthousiast en.....'

'Ja, stop maar. En wat zei ze?'

'Heb je haar al verrast met een bloemetje of zoiets?'

'Ik zakte bijna door de grond want ik kon moeilijk zeggen dat ik je indirect met een Deventer koek had verrast.'

Elize valt bijna om van het schateren.

'Ja, lach jij maar, maar ik voelde me een enorme hork dat ik daar niet eerder aan had gedacht.'

'En wat zei je toen?'

'Ik zei dat het nog niet zo stevig was en heb haar verdere vragen een beetje ontweken en toen ging de telefoon en knipoogde ze naar me met een blik van: ik heb jou wel

door mannetje, je hebt er gewoon niet aan gedacht.'

'En dat was zo, toch?'

'Eh... ja.'

'Goed dan leg ik ze even in de keuken en dan zal ik je eens gedag zeggen zoals je nog nooit hebt meegemaakt.'

'Als je me maar niet weer dooddrukt.'

'Hoe kan ik nou zoenen als ik moet lachen gekkie.'

Een paar minuten houdt ze hem in haar greep en hij geniet met volle teugen. Wat een passie denkt ie.

'Ik heb de tafel al gedekt zie je?'

'Wat eten we?'

'Verrassing! Ik heb aardappelen gekookt en gepureerd, andijvie geblancheerd en dat er doorgeroerd met licht gebakken spekjes en als toetje weer zo'n lekkere bavarois, want die vond je zo lekker.'

'Geweldig!'

'Vanmiddag belde mijn vader nog even. Hij heeft gisteren met Cornelia gesproken en voorgesteld om de ontmoetingen wat te intensiveren, want over een relatie kun je niet spreken. Ze had meteen geconcludeerd dat dat wel van zijn dochter moest komen omdat hij daar zelf veel te bescheiden voor is. Goed hè? Ze kennen elkaar nauwelijks en die dame weet nu al hoe hij in elkaar steekt. Ze wil ons ook graag ontmoeten, want hij heeft schijnbaar ook nogal over jou opgegeven en hij kent jou ook nauwelijks, maar je had een heel goede indruk achtergelaten. Hij zei nog tegen me: veel beter dan die Griek.'

'Griek?'

'Onzin natuurlijk Dimitri is een Griekse naam geloof ik,

maar hij is gewoon een Hollander met Hollandse ouders maar wel met een wat donker uiterlijk, maar als mijn vader in een vrolijke bui was wilde hij dat nog wel eens zeggen.' 'En heeft ie ook verteld hoe die intensivering eruit gaat zien?'

'Cornelia was blij verrast geweest en vond het idee van 's zaterdags iets ondernemen geweldig leuk en begon meteen ook al een restaurant uit te zoeken voor morgen en mijn vader weet niet wat hem overkomt, want hij voelt het als een tweede jeugd. Hij was ook tegen mij heel open en eerlijk vandaag. Dus ik heb een nieuwe vriend en een nieuwe vader en over een tijdje misschien een stiefmoeder.'

'Zou je tegen Cornelia moeder of ma kunnen zeggen?'

'Ik weet het niet. Ik denk dat ik het van haar laat afhangen en zal vragen hoe ze aangesproken wil worden. Mij maakt het niet uit, maar ik heb het gevoel dat ze heel wat moderner is dan wij waren.'

'Fijn voor je vader dat hij weer wat perspectief heeft. Voor jou ook een zorg minder.'

'Ja, daar ben ik heel blij om dat er een beetje op hem wordt gelet want een oude man met die achtergrond is kwetsbaar.'

'Oude man? Tachtig vind ik oud maar als je zeventig bent kun je nog bergen verzetten, tenminste de meesten.'

'Ja, dat is waar.'

'Smaakt het?'

'Ik zou bijna weer over die paus beginnen, maar nee, ik bedoel ja, het is verrukkelijk.'

'Paus? Paus? Oh ja is de paus katholiek. Was ik al bijna weer vergeten.'

'Dat ie katholiek was?'

'Plagerd! Ik zet even snel die prachtige rozen in het water en dan pak ik het toetje. Wil jij afruimen?'

'En de vaatwasser volgooien?'

'Ja, maar zonder dat er iets breekt ruweling.'

'Dat woord kende ik nog niet.'

'Ik ook niet. Komt zo maar in me op.'

'Weet je wat mij opvalt in jouw taalgebruik?'

'Ben benieuwd.'

'Jij gebruikt geen onderwerp in de zinnen, tenminste vaak niet. Of is het persoonsvorm?'

'Geen idee waar je het over hebt.'

'Dat bedoel ik dus. Ik zou zeggen: ik heb geen idee, maar jij laat 'ik heb' gewoon weg en daarnet zei je Komt zo maar in me op in plaats van 'Het' komt zomaar in me op.'

'Vind ik kennelijk gemakkelijker.'

'Zie je nu? of doe je het met opzet?'

'Zou kunnen, is me zelf nooit zo opgevallen, maar zal er eens op letten.'

'Nou in de laatste zin deed je het al drie keer, dus laat maar zitten.'

'Het is toch Laat HET maar zitten?'

'Jij bent onverbeterlijk op dit punt, maar ik vind het wel wat hebben die manier van uitdrukken.'

'Nou volgens mij doe jij het ook wel eens.'

'Zou kunnen.'

'Dat bedoel ik en er is nog niets afgeruimd.'

'Sorry, dat - ga - ik - meteen - doen.'

'Jan Blokletter!'

'Wat een schitterende bos rozen, had ik dat al gezegd?'

'Al een paar keer volgens mij.'

'Nou dan zeg ik het nog eens: wat een schitterende bos rozen. De laatste bos die ik kreeg was van mijn vader voor mijn dertigste verjaardag.'

'En Dimitri dan? Nam hij geen bloemen voor je mee? Dimitri en bloemen, nee dat was geen combi. Nee, vorig jaar gaf hij dat spelletje tennis voor de Wii onder het mom van: dan kun jij er ook gezellig mee spelen en wat ik al zei. Na een kwartier was ik het al zat.'

'En dit jaar dan toen je jarig was?'

'Ja, dat was op maandag en vond hij het niet nodig om langs te komen. Hij belde me op, feliciteerde me en zei: Ik zie je woensdag wel even. En woensdagavond kwam hij met een doosje bonbons. Lekker, dat wel.'

'Lekkere vriend die je ook nog je man noemde.'

'Voor de buitenwereld dan hè? Hoe meer ik daar aan denk hoe meer ik er achter kom dat ik niet op maar in een wolk leefde en ik weet niet of je wel eens gevlogen hebt, maar binnen een wolk is alles grijs en kun je nog geen meter ver kijken. Wat zul je mij ongelofelijk naïef hebben gevonden.'

'Nou maak je maar geen zorgen liefje, want met jouw achtergrond kan ik me daar heel wat bij voorstellen. Het is echt voer voor psychologen en ik hoop dat ik je van die gedachte van naïviteit kan afbrengen, want anders had je het ook niet zo ver geschopt in de carrière.'

'Fijn en lief dat je dat zegt.'

'Heb je al plannen gemaakt voor dit weekend? Dan laat ik me nu eens verrassen.'

'Ja, daar ben ik eigenlijk nog niet uit. Vanavond deel 3 bekijken van de DVD?'

'Prima.'

'Ik heb bij de bakker nog iets lekkers gehaald voor bij de koffie en een paar lekkere sapjes gehaald voor als we nog een glaasje drinken.'

'Ja, maar jij vindt die wijn toch lekker?'

'Ja, maar ik kan er ook wel zonder. Morgen wil ik wel naar de Zaanse Schans of Kinderdijk om die oude molens te bekijken en dan weer iets koken samen en dan op de bank en aan het einde van de avond samen in bad.'

'Is je bad groot genoeg dan?'

'Je hebt het bad toch wel gezien?'

'Ja, in het voorbij gaan maar heb geen idee hoe groot zo'n ding moet zijn want ik heb er nog nooit in gelegen.'

'Nou, dat zullen we dan eens veranderen want het is heel lekker in bad en ik heb van die handige tafeltjes die op de rand passen en daar kunnen we een glaasje op zetten. En na het bad zien we wel verder.'

'Ja, ja.'

'Wat bedoel je?'

'Niks.'

'Nee, nee. Nou ja zo had ik het me zo voorgesteld en dan zondag misschien om een uur of elf even bij mijn vader op de koffie en dan vraag ik of z'n Corneliaatje ook komt.'

'Had je daar dan nog niets over afgesproken dan?'

'Nee, ik wilde eerst kijken wat jij er van vindt.'

'Ik vind het goed.'

'Goed, dan bel ik hem straks even op.'

'Je had het daarnet over de Zaanse Schans, maar wist je dat wij hier in Haarlem ook een heel mooie molen hebben aan het Spaarne?'

'Ja, is dat niet de Adriaan?'

'Inderdaad, ben je er wel eens in geweest?'

'Nee, jij?'

'Ik ook niet. Zullen we daar eens gaan kijken? Je schijnt er zelfs te kunnen trouwen. Niet dat ik met je wil trouwen hoor.'

'Oh, je wilt **niet** met me trouwen? Moet ik toch nog op zoek naar een andere man?'

'Tsjonge wat zitten die vrouwen toch moeilijk in elkaar. Ik bedoel, als jij of ik, of wij samen ooit zouden besluiten om te trouwen dat daar in die molen dan een mogelijkheid is.'

'Als je me een aanzoek doet doe je het toch wel op je knietjes hè?'

'Ik weet niet eens of jij het wordt....'

'Pestkop! Ik ga m'n vader bellen.'

'Dag pa, Herman en ik zouden het wel leuk vinden om even bij jou op de koffie te komen zondagmorgen om een uur of elf en als je dan aan je lief vraagt of zij ook komt kunnen we meteen kennismaken.'

'Het is m'n lief niet.'

'Nu misschien nog niet maar ik weet nog niet hoe ik haar moet noemen.'

'Oh, bedoel je het zo. Ze zal het wel leuk vinden. En hoe je haar moet noemen moet je haar dan maar vragen. Weetje, ik bel haar meteen op.'

Niet lang daarna gaat de telefoon al en kort wordt Elize meegedeeld dat ze er beiden naar uitzien om elkaar gevierden te ontmoeten.

'En na de koffie?'

'Zondagmiddag zouden we het rustig aan kunnen doen, een

beetje napraten, een beetje lezen, muziek luisteren en misschien een klein wandelingetje maken.'

'Ik zou ook wel eens met je naar Heemstede willen. Kijken waar je gewoond hebt.'

'Ja dat zouden we kunnen doen maar er is niet zoveel te zien. Ik heb het huis indertijd verkocht aan een makelaar en tegenwoordig zit er een reisbureau in heb ik begrepen.'

'We kunnen toch gewoon eens rondlopen daar?'

'Uiteraard.'

'Houden we dat even in gedachten. Hoeven we niet apart te plannen, maar kunnen we doen als we langs Heemstede rijden.'

'Ik kan wel merken dat jij de grote regelaar bent op je werk. Ik krijg het er warm van.'

'Weet je nu nog wat we gaan doen dit weekend?'

'Ja, vanavond in bad.'

'Nee gekkie. Morgenavond in bad, maar wat gaan we koken morgen?'

'Iets simpels, bloemkool of zo? Met een lekker kerriesausje, maïzenapapje of een bloempapje?'

'Geen maïzena; dat is zo burgerlijk.'

'Nou, ik vond het altijd wel lekker als mijn moeder dat zo maakte en dan wat nootmuskaat erover.'

'En vlees?'

'Ja, ik zou zeggen een runderbiefstukje of paard?'

'Nee gadver! Ik heb op m'n twintigste een paar weken geholpen op een manege in Bloemendaal en ik moet er niet aan denken dat ik een stuk van zo'n lief dier hier op mijn bord zou krijgen.'

'Nou lieve Elize, ik kan je verzekeren dat er geen grammetje van jouw lieve paardjes uit Bloemendaal op je bord

terecht zal komen. Dan halen we het gewoon in Utrecht, of Den Haag, Wassenaar? Breda?'

'Wat ben jij een gemene pestkop zeg!'

'Nou dan blijft een runderbiefstuk over, tenzij je ook op of onder koeien hebt gezeten.'

'Nee, rund kan wel. Ja het is gewoon het idee. Jij eet toch ook geen hond?'

'Daar zeg je zowat. Als ik wel eens van die foto's voorbij zie komen van die beesten op markten in Aziatische landen dan walg ik daarvan. Ik zal je maar niet vermoeien wat ze die dieren allemaal aandoen voor ze op de markt belanden en nadat ze de markt als slachtvee weer verlaten.'

'Zal wel heel schokkend zijn.'

'Ik kan geen woord bedenken wat ook maar een beetje in de buurt komt, zo erg is het daar; in onze beleving dan, want daar vinden ze het gewoon.'

'Goed, groente, vlees hebben we. Toetje?'

'Misschien nog een stukje van die overheerlijke bavarois, want ik zag dat je daar nog wat van over had?'

'Geregeld. En nog iets vooraf?'

'Sinds ik met jou omga, ben ik zowaar een paar kilo aangekomen dus wat mij betreft kan die overheerlijke soep van jou nog wel een weekje wachten. Dat zegt mijn verstand. Mijn maag zegt: kom maar op met die weldaad.'

'Jij bent ook vanalles tegelijk he? Je kruist stoplichten met rotondes, bent filosoof, doet aan psychologie en nu spreek je ook nog buik. Ik bedoel, ben je ook nog buikspreker.'

'De avond is nog maar net begonnen en ik ben nu al moe. Kun je je voorstellen?'

'Ja, maar we moeten toch die agenda voor dit weekend even afmaken. Wat zullen we zondagavond eten?'

'Macaroni?, Spaghetti? Of Chinees?'

'Wat mij betreft bestellen we zondag Chinees, Fu yong hai of zoiets?'

'You read my mind.'

--- +++ ---

'Dit kan zo niet doorgaan Herman.'

'Wat is er aan de hand? Heb ik iets verkeerd gezegd of gedaan?'

'Nee, maar het is wel eng hoe wij met elkaar omgaan en het steeds eens zijn en ik word met de dag verliefder op jou omdat je me zo'n innerlijke houvast geeft en dan ga ik kapot aan het idee dat het zomaar afgelopen kan zijn en dat heb ik al eens meegemaakt weet je?'

'Volgens mij was ik daar bij, deelgenoot heet dat geloof ik, enne... ook al noemde je me een gemene pestkop; ik heb datzelfde gevoel.'

'Dat het zomaar afgelopen kan zijn?'

'Nee, dat ik steeds verliefder word en ik durf nu dingen tegen je te zeggen waarvan ik niet eens wist dat ze ergens in verscholen hoekjes van mij mijn hersenpan zaten.

Onontgonnen gebied zal ik maar zeggen. En tot nu toe ga ik er van uit dat we voor elkaar geschapen, eh.... geboren zijn.'

Elize houdt het niet meer en pakt Herman bij de hand, neemt hem mee naar de bank en zet een knuffelzoensessie op waar de wanden in de kamer zelfs jaloers op zouden worden zo hevig, zo intens.

Ze laat zich helemaal gaan en roept na een aantal minuten uit: 'Oh hee. Ik moet stoppen want het gaat helemaal verkeerd. De hele coördinatie tussen mijn hersenen en m'n onderlijf raakt helemaal uit de koers en als we nu doorgaan hebben we niets meer aan de avond. Man wat heb ik naar dit moment verlangd.'

Herman kijkt verbaasd om zich heen en omarmt Elize.

'Liefje, zo gelukkig als jij me maakt is onvoorstelbaar. Ik heb nooit geweten dat twee mensen zo intens van elkaar zouden kunnen genieten. Wat een passie, wat een hartstocht leg jij aan de dag.'

'Ja, en jij beantwoordt dat precies zo, dat het vuurtje bij mij dan weer verder wordt opgestookt.'

'Wat zouden we ook alweer doen vanavond?'

'DVD deel 3.'

'Heb je daar nu nog zin in?'

'Ja, want nu komt de ontknoping.'

'Daar wilde je toch nog even mee wachten en trouwens het is tegenwoordig een rits.'

'Pestkop!'

De volgende morgen gaan ze inderdaad naar de Zaanse Schans en bezoeken een aantal molens die daar al zo lang staan opgesteld. Ze vergapen zich aan de kunstwerken die vooral door mankracht zijn gebouwd en lopen op de terugweg nog even door het eerste Albert Heijn winkeltje om de sfeer van vroeger te proeven. Ze rijden nog even een stukje langs de Zaan en gaan via Wormerveer weer terug richting Zaandijk.

'We zouden nog even kunnen doorrijden naar Kinderdijk,' zegt Herman. 'Vind je dat leuk?'

'Voorlopig heb ik even voldoende molens gezien.'

'OK. Zullen we hier in de buurt nog een snelle hap nemen?'

'Liever ga ik nu naar huis, kunnen we de boodschappen doen en dan is het tijd om de bloemkool te bewerken.'

'Dat was ik bijna vergeten. We zouden weer gezellig koken.'

Zo gezegd, zo gedaan. En als ze weer bij kaarslicht aan tafel zitten, concluderen ze dat ook dit soort dagen omvliegen. In alle rust genieten ze van het eten en van elkaar, ruimen de boel op en nestelen zich elk met een boek op de bank.

'Hoe vind je dit,' vraagt Elize?

'Ongewoon, omdat het heel fijn is, behalve als ik een blad moet omslaan, maar de kramp in m'n armen heb ik er wel voor over.'

'Koffie?'

'Heerlijk!'

En zo brengen ze de avond genoeglijk door en ze zijn zo in hogere sferen dat ze beiden een paar keer terug moeten bladeren om te zien wat ze gemist hebben. Verliefdheid blijft een onbegrijpelijk fenomeen.

'Wat denk je,' zegt Elize, 'is het niet tijd voor het bad?'

'Ja, neem jij maar de leiding want ik heb daar geen verstand van.'

'Goed dan laat ik het bad vast vollopen.'

Na een kwartiertje staat Herman in zijn badjas beteuterd te kijken naar het blauwgroene water waar de wandtegels zo mooi in weerspiegelen en rustig kabbelen en aan de wanden zelfs een beetje dansen.

'Stap er maar in hoor, zegt *Elize*, de temperatuur is al goed en ik regel het wel bij. Schuif er aan die kant maar in.'

Herman ontdoet zich van de badjas en onhandig laat hij zich in het water zakken waardoor hij uitglijdt en er een ware Tsunami ontstaat . Hij is te laat om nog iets vast te pakken waardoor hij helemaal onder water verdwijnt en er twee witte benen als doelpalen boven het water blijven uitsteken.

Elize kan niet meer van het lachen en moet zich vasthouden aan de verwarming om niet te vallen door dit komische tafereel.

Proestend en snikkend komt hij weer boven en zou hij in zijn eigen huis geweest zijn dan had hij de hele boel bij elkaar getierd, maar hij kan zich nog net inhouden en terwijl hij z'n ogen uitwrijft zegt hij: 'Dit vereist toch wel een aparte techniek zeg.'

'Daar was ik al bang voor want als ik eerder was gegaan dan waren m'n sapjes meegegaan onder water en niet te vergeten de koekjes en knabbeltjes. Je moet even iets achteruit en dan kom ik erbij. We moeten even zien hoe we dat met de benen doen; een beetje om en om denk ik, want het is voor mij ook de eerste keer.'

Na een beetje geschuif en aanpassen van de ledematen hier en daar wordt de juiste positie bereikt en pakt ze de bladen met lekkers die op een stoel onder handbereik staan. Ze verhoogt het vloeistofniveau totdat ze voor het grootste deel door het water worden verwarmd, pakt een sapje en zegt: 'Proost!'

'Zeg dat wel. Wat een gedoe zeg voor je goed en wel de juiste houding hebt gevonden, maar ik moet je zeggen dat ik het toch wel aangenaam vind. Maar hoe brengen mensen dan hun tijd door, want dit is niet voor vijf minuten.'

'Sommige mensen houden het uren vol, luisteren naar muziek of praten wat met elkaar.'

'Oh, heb je een onderwerp?'

'Er zijn nog heel wat onderwerpen die we niet aangeroerd hebben. Sport?'

'Ja goed. Wat heb jij met sport?'

'Ik heb in Bloemendaal gehockeyd toen ik een jaar of zestien was tot m'n twintigste, was er wel aardig goed in, mocht meestal de strafcorners nemen, was een beetje de Maartje Paumen van ons team en heb de verrichtingen van ons nationale team in Londen natuurlijk gevolgd. Wat een klasse hebben die meiden zeg. Heb je dat ook gevolgd?'

'Ja, als je een teamsport wilt bekijken moet je bij het dameshockey zijn. Het was een echt sportjaar. Het begon met de EK voetbal in Polen en Oekraïne, gevolgd door de Tour de France en de tenniswedstrijden op Roland Garos en Wimbledon en de klapper waren de Olympische Spelen in Londen natuurlijk. Als sportliefhebber ben ik goed aan m'n trekken gekomen.'

'Ik heb zelf nog een blauwe maandag gevoetbald bij HFC Heemstede, maar ben eigenlijk Pietertje uit de pindakaas-reclame, want het zit gewoon niet in mij. Ik ben een recreatieve sporter, maar kijk wel als ik de kans krijg.'

'Oh, dus hadden we sport moeten kijken in plaats van Back to Eden?'

'Nee hoor, maar een goede voetbalwedstrijd is nooit weg en ik moet je bekennen dat de hockeydames heel wat meer voor elkaar over hadden dan ons nationale voetbalelftal.'

'En tennis?'

'Prachtig om naar te kijken vooral die oude klassiekers tussen McEnroe en Connors, de recalitrante blagen van het gravel. Maar ik kan er zelf geen barst van. Ik sla zo'n bal en te hard en te hoog en in mijn schooltijd moesten we ook wel eens tennissen en van elk uur sloeg ik ongeveer vijf minuten tegen zo'n bal en de rest van de tijd was ik ze aan het zoeken.'

'Fijn te horen dat je zo'n sportfan bent, want ik vind ook bijna alle sporten mooi. Ik ben zelfs fan geworden van het handboogschietsen toen die Hollander zo ver kwam. Z'n naam ben ik kwijt.'

'Ja die heb ik ook gezien, even denken, de naam leek op ... Moniek ... van der Ven. Ja nu denk ik dat ik het weet: Rick van der Ven.'

'Ik geloof dat je gelijk hebt, had het nooit meer kunnen reproduceren, maar nu je het zegt...'

'We kunnen nu al die sporten de revue laten passeren, maar ben jij ook politiek geëngageerd?'

Ja zegt Elize. Tussen VVD en D66 daar zit ik en jij?'

'Ja uitgesproken VVD, maar ik ben ook blij met die tegengeluiden zoals de Partij voor de Dieren. One issue partijen moeten zeker niet groot worden, maar één à 2 zetels is net mooi.'

'Het zal nog een hele klus worden om een nieuw kabinet te smeden nu VVD en PvdA bijna even groot zijn en samen een minderheid vormen. Het zal mij benieuwen hoe dat gaat aflopen, want ik denk dat ze beide niet echt op het CDA zitten te wachten en als ze gaan flirten met D66 zal Pechtold eisen stellen zegt Elize, maar nu zijn we het weer eens met elkaar.'

'Nou als ik hoor dat je ook sympathie hebt voor D66 dan kunnen we nog wel eens debatteren over het referendum, de bestuurlijke hervorming die in mijn beleving of is doorgesloten of mislukt is.'

'Dat ben ik niet met je eens.'

'Dat bedoel ik, maar als je het niet erg vindt heb ik het hier onder water wel gezien, mijn hele huid is verschrompeld.'

'Goed dan laat ik het bad leeglopen en dan smeer ik je nog even in met een speciale olie.'

'Waar is dat voor?'

'Dat merk je nog wel.....'

Na zo'n avond heb je maar weinig fantasie nodig om te bedenken hoe het verliefde stel de nacht in gaat.

Zondagmorgen

'Meneer Koetsier! Meneer Koetsier! Het is negen uur!
Hè, waar ben ik? Wie roept mij?'

'Degene die je roept is de vrouw waartegen jij zei dat de droom waarin je bent verzeild geraakt nog honderd jaar mag duren en aangezien we in een tijdmachine zitten is het verkort tot 7 uur.'

'Gemeen! Ik sliep nog zo lekker.'

'Ja, dat had ik wel gezien, maar we hebben zo een afspraak.'

'Afspraak? Ik heb helemaal geen afspraak. Het is toch zondag?'

'Ja, het is zondag en om elf uur hebben jij en ik een afspraak bij mijn vader en zijn nieuwe vriendin.'

'Hoe is het mogelijk dat ik dat helemaal verdrongen had; kwam zeker door de olie.'

'Je was behoorlijk in de olie vannacht, haha.'

'En wie had dat op haar geweten?'

'Ik ken haar wel, maar kan niet op haar naam komen.'

'Nou genoeg gebept. Ik kom eruit.'

In alle rust wordt het ontbijt ingenomen, de mail gecheckt en niet lang daarna gaan ze stevig gearmd op weg naar pa Meijeringh.

Aangekomen bij het appartementencomplex zien ze beweging achter de planten in de vensterbank op 2-hoog en in no time worden ze opgewacht in een openstaande deur.

'Dag jongens, fijn dat jullie er zijn, dag lieverd, dag Herman. Nou dit is die mevrouw waar ik het over had.'
'Ja, en ik ben Cornelia Pluer en als jullie daar geen problemen mee hebben dan noem je me maar gewoon Cornelia of Cor en geen ge-u. Leuk dat ik jullie nu eens zie. Over Elize heb ik al heel wat gehoord.'
'Hoe kan dat nou, want mijn vader weet amper iets over mij.'

'Dat zou je nog verbazen wat ik nu al van je weet. Ja Herman de nieuwe vriend; jij bent voor ons allemaal nieuw, toch?'

'Is dat even binnenkomen?' zegt Elize enthousiast.
'Ga zitten, ik heb al koffie gezet.'

'Nou Pa, hoe lang zijn jullie al bezig met de voorbereiding?'

'De oudjes kijken elkaar olijk aan en glimlachen in koor: niet zo lang hoor!'

'Voor deze feestelijke gelegenheid heb ik gisteren een appeltaart gebakken,' zegt *Cornelia*.

'Oh? Wat een verrassing, zegt *Elize*. Dan pak ik de schoteltjes en de vorkjes.'

'Zo,' zegt pa: 'hebben jullie nog iets leuks gedaan gisteren?'
'Ja, we waren in de Zaanstreek bij de molens.'

'Och wat leuk. Dat moeten wij ook eens gaan doen Jo.'
'Jo?'

'Ja, ik noem je vader Jo, want Johan kost me teveel moeite als ik snel even iets wil zeggen en je vader vindt het goed hè Jo?'

'Eh,.. wat? ... Oh, dat... Ja, ik vind het goed, want mijn vrouw zei hooguit, 'man' of vader en bij jou gaat het

allemaal snel Elize, maar wij kunnen er ook wat van.'

'Oh, wat deden jullie dan gisteren?'

'Wij gingen naar de markt. Cornelia wilde beslist naar de groenteman om Goudrenetten te halen. Ik wist niet waarvoor, maar het zal me niet verbazen als we ze zo meteen terugvinden in dat mooie bruine hapje. Daarom zei je dat je verder geen tijd had toen we thuis kwamen.'

'Ja, zegt Cor en het zijn Elstars geworden, maar of je nou getrouwd bent of niet, je moet zorgen voor de nodige spanning. Hebben jullie dat ook Herman?'

Herman veert op en zegt: 'Spanning, spanning, wat wij meemaken is heel spannend, maar spanning hebben we nog niet ontdekt of gevonden.'

'Praat ie altijd zo cryptisch?'

'Ik ken hem nog maar een paar weken en inderdaad; hij heeft soms een vreemde manier om zich uit te drukken.'

'Oh, ik dacht dat het duidelijk was,' zegt *Herman een beetje verbouwereerd*.

'Wat een heerlijk kopje koffie en die appeltaart is weergaloos,' zegt Elize, 'maar wil jij iets over jezelf vertellen Cornelia? Heb je kinderen?'

'Gehad,' zegt ze.

'Gehad? Nu niet meer dan?'

'Ik had er drie waarvan eerst m'n jongste dochter van acht voor ons huis in Overveen is overreden door een auto, de oudste is het huis uitgegaan toen ze twintig was met de woorden: Met jullie wil ik nooit meer iets te maken hebben. We hebben geprobeerd om haar te bereiken, maar ze was in de macht van een loverboy en waar ze nu is weet ik niet en toen had ik nog één dochter over.'

Een schat die pas 5 jaar geleden verkering kreeg, vier jaar geleden ging trouwen, drie jaar geleden haar dochttertje kreeg en meteen daarbij borstkanker, helemaal uitgezaaid en ondanks de chemo's en bestralingen was het niet meer te overwinnen. Mijn man is tien jaar geleden overleden na een herseninfarct.'

'Wat verschrikkelijk,' zegt Elize terwijl de tranen over haar wangen biggelen. 'Zoiets is toch veel te veel voor één persoon?'

'Ja kind, daar wordt niet naar gevraagd. En het ergste is dat sommige mensen het gewoon niet willen geloven dat het zo gegaan is. Ze maken je gewoon uit voor leugenaar.'

'Wie liegt daar nu om?'

'Nee, niemand natuurlijk en diegenen die me zulke dingen verwijten menen dat ook niet maar zijn machteloos en dan kunnen ze zulke dingen zeggen blijkbaar.'

'Maar je bent heel opgewekt of is dat een masker dat je opzet?'

'Nee niet meer. In al die situaties heb ik maandenlang gehuild en elk gemis is even erg; er zijn geen gradaties. Mensen willen dat wel voor me invullen en houden me voor: dat is erger dan dat enz. Onzin!

Stel dat je je linkerpink verliest bij een ongeluk. Dan zeg je toch niet: oh gelukkig, het is niet mijn rechter wijsvinger. Als je zoiets meemaakt komt er elke keer een kras over je ziel en de ene kras doet niet minder pijn dan de andere. Nee, het doet gewoon zeer.

En nu het masker. Vooral na het verlies van mijn middelste dochter Verita was ik kapot, maar had ook een

kleindochter die alle aandacht en verzorging nodig had. Dat heb ik een half jaar gedaan alsof het m'n eigen kind was en gek, maar dat gaf me weer een beetje perspectief. Ik werd mentaal sterker en mijn schoonzoon kwam daarna bij me en zei: ma, ik ga verhuizen naar Schoonebeek in Drenthe en wil Neeltje zelf opvoeden hoezeer ik waardeer wat je voor mij en voor haar hebt gedaan. De volgende kras.

Hij had natuurlijk gelijk dat hij een nieuwe start wilde maken en zijn dochtertje bij zich wil houden, maar niet lang daarna heb ik besloten om mijn huis te verkopen en ben ik hier komen wonen. Het leven gaat door en ik besef dat het medeleven dat mensen aan mij betonen vaak van korte duur is. En dat betekent dat ik weer op mezelf wordt teruggeworpen en moet ik er iets van zien te maken, de tijd die me nog rest. Ik ben achtenzestig en zou nog minstens twaalf jaar hebben te gaan als er geen gekke dingen gebeuren. Dan is het toch zonde voor de tijd om als een ziek vogeltje op een stoel bij het raam te gaan zitten en maar wachten tot het weer donker wordt?'

'Wat bedoel je met de houdbaarheid van het medeleven?'
'Toen ik dat verhaal net aan jullie vertelde was jij zichtbaar geëmotioneerd Elize en je zult daar vandaag en misschien ook de komende tijd wel aan denken, maar daarna vlakt het af, want jij hebt het niet meegemaakt, maar gehoord, bent er heel diep mee geconfronteerd omdat ik bevriend ben met je vader en elke keer dat je me ziet in het begin zul je misschien wel even denken: oh ja dat heeft ze allemaal meegemaakt.'

Van niemand mag ik verwachten, laat staan eisen, dat ze me zielig vinden, constant rekening met me houden omdat ik dat heb meegemaakt en daarom probeer ik het om te draaien, probeer weer te lachen, probeer weer perspectief te krijgen en toen ik je vader daar zo bij de lift zag staan dacht ik: waarom niet? Die man is alleen en ik ben alleen, laten we kijken of we nog iets leuks kunnen opbouwen en ik ben heel blij met je vader. Hij is een heel fijn en goed mens.'

'Moet ik even de kamer uit?'

'Nee, malle. Ik weet dat je er moeite mee hebt als ik dat zeg en ik ben blij dat ik het gezegd heb met je kinderen erbij.'

'Herman kijkt haar aan en zegt: ik voel het als een warm bad maar ik voel me nog geen kind in de familie.'

'Ik zal geen flauwe grappen over dat bad maken lieverd, zegt Elize, maar het feit dat je nu al tot de kinderen wordt gerekend mag je wel als een groot compliment beschouwen, toch Cornelia?'

'Zo is het! Nog een kopje koffie? En ik heb ook lekkere bonbons.'

Gevieren drinken ze rustig hun koffie op, genieten van de bonbon en laten alles nog eens op hen inwerken. Herman en Elize geven Cornelia een innige knuffel en kussen haar op de wang.

'Ik weet niet wat ik moet zeggen, want 'Sterkte' klinkt zo gemakkelijk vind ik.'

'Het is goed meisje. Vanmiddag blijf ik gezellig bij je vader en we doen misschien nog een spelletje Rummikub.'

'Heb je dat dan bij je?'

'Ja, in mijn tas.'

'Nou, dan is jullie middag ingevuld. Ondanks alles nog een fijne dag. U ook meneer Meijeringh!'

'Zeg Herman, Cornelia laat jullie tutoyeren en doe jij dat ook maar bij mij. Het zal wel even wennen worden als je mij Johan noemt, maar dat moet dan maar.'

'Nou dan zeg ik: Dag Johan, dag Cornelia'

'En ik zeg: dag Cornelia, dag Pa.'

'Dag lieverds!'

Op de terugweg lopen ze nog inniger gearmd dan op de heenweg. Ze zeggen niets en verwerken beiden op hun eigen manier wat ze hebben meegemaakt en gehoord. Thuisgekomen zegt Elize: 'Had jij ooit voor mogelijk gehouden dat één mens zoveel narigheid zou kunnen meemaken?'

'Nee, maar ik ben er vandaag wel van doordrongen dat het kan. Wat een sterk mens zoals ze daar mee omgaat. En dat noemen ze dan het zwakke geslacht. Als het mij was overkomen was ik er allang helemaal onderdoor gegaan. Wat een dag!'

'Ja, zegt Elize ik kon het niet droog houden toen ik haar dat zo hoorde vertellen en moest toch aan m'n moeder denken toen ze zo ziek was. Maar ik ben blij voor m'n vader dat hij haar heeft gevonden.'

Zoals ze vrijdagavond hadden afgesproken praten ze nog wat na, lezen nog wat en besluiten dan om toch nog even naar Heemstede om de zinnen te verzetten.

'Kijk hier is het zegt Herman. Binnenweg 141. Hier ligt mijn jeugd.'

'Mooi pand en inderdaad zoals je al zei: een reisbureau. Zo, daar kon je vader heel wat stoffen in kwijt zo te zien.'
'Ja en een hele kastenwand met laatjes vol knopen, ritsen enz. Ik kan nog nauwelijks voor me halen wat m'n vader allemaal verkocht, want op een simpel klusje na kwamen wij nooit in de winkel. We woonden er boven.'

Ze lopen nog wat rond door de wijk en gaan weer op huis aan om de Fu Yong Hai te bestellen.

Na het eten zitten ze te dubben over het vervolg van de avond. Niet dat ze dat niet zouden kunnen invullen, maar ze zijn beiden goed ontwikkeld en hebben heel wat raakvlakken waar ze nog wat tijd in zouden kunnen steken, maar er is zoveel gediscussieerd dat ze zich nu liever wat laten vermaken.

Ineens zegt Elize: 'Heb jij wel eens van Boer zoekt Vrouw gehoord?'

'Ja, dat schijnt een hit te zijn van de KRO; ik heb weleens een paar afleveringen gezien.'

'Dus je zou het niet erg vinden om er naar te kijken?'

'Nee hoor.'

'Nu heb ik onlangs in de krant gelezen dat het al weer een aantal weken draait en vanavond komt het ook, maar ik denk dat het leuker is om het vanaf het begin te volgen.

We zouden dat kunnen doen via Uitzending Gemist.'

Zo gezegd zo gedaan. Koffie wordt gezet, laptop op de salontafel en het knuffeluniform wordt aangetrokken waarna de nodige afleveringen worden afgewerkt.

Voordeel is dat er vooruit gespoeld kan worden en na de speeddate merkt Herman op: 'Vreselijk als je één van de tweehonderd bent en je zit die vijf minuten met de mond vol tanden bij je nieuwe mogelijke liefde en je komt niet verder dan: hoeveel koeien heb je? En als zo'n boer dan zegt: twee, maar ik ben geitenfokker....'

'Ja, zegt Elize, wat dacht je van die dames die bijna voor zo'n boer knielen en zeggen als je mij kiest als je toekomstige vrouw dan maak ik je de gelukkigste man van de wereld. Die vliegen er meteen uit. Pijnlijk. Overigens las ik dat er hier één in de buurt woont, ik dacht Hillegom, die boer Aad met dat witte haar en die maakt er een toestand van.'

'Nou ik heb het voor deze week wel gezien. Volgende week weer 3 uitzendingen en dan zijn we weer bij wat mij betreft.'

'Goed dan ruim ik de boel op en kruipen we er vroeg in. 'Kom je lekker fris op je werk morgen en loop je fluitend langs Hanneke met de woorden: het was weer een TOP weekend!....!'

'INDERDAAD: EEN TOPWEEKEND!!!'

Naar Amerika

Zowel Elize als Herman hebben het internet afgeschuimd om uit te vinden waar de families wonen. De adresgegevens waren niet te vinden door de verhuizingen maar uit de gesprekken met pa Meijeringh waren ze wel te weten gekomen dat ze in Sparta, Michigan zouden moeten wonen en de zoektocht op het grote web bevestigde dit vermoeden. Ze vonden de namen omdat twee neven actief waren in een soort hersenstichting.

Vader Meijeringh had een zuster Suzan, getrouwd met Luuk Stassen. Ze waren al vanaf de bruiloft van Elizes ouders bevriend met de zus van Elizes moeder, Louise Koetveld. Zij trouwde met Harrie van Seeters en het bleek dat er nogal wat raakvlakken waren. Ze mochten elkaar, hadden veel dezelfde interesses en een zelfde soort droom. Ook de neven Jens en Sjaak van Suzan en Ton en Rick van Louise konden het zo goed met elkaar vinden dat ze plannen maakten om met z'n achten een boerderij te gaan runnen in Sparta, ten Noorden van Grand Rapids, Michigan, USA.

In die tijd was het niet aantrekkelijk om in Nederland zoiets groots op te zetten waar 6 gezinnen van zouden kunnen leven, nog afgezien van de regelgeving ten aanzien van melkquota, meststoffenwet, het dure voer enz. De mannen Luuk en Harrie hadden beiden ervaring in het boerenleven opgedaan tijdens hun jeugd, hadden zich er in hun vrije tijd behoorlijk in verdiept en wilden nu hun droom navolgen en tot hun verrassing hadden zowel de vrouwen als de jongens heel positief gereageerd.

De jongens hadden alle vier de middelbare school afgerond om minstens MBO niveau en Jens had zelfs een HBO diploma Bedrijfskunde.

Het is juni 2013. Op het werk is alles geregeld. De reis is gepland, het hotel besproken en ze vertrekken op 14 juni in de vooravond om een uur of acht naar Grand Rapids, een reis van ongeveer 17 uur vanwege 2 tussenstops. Pa Meijeringh en vriendin Cornelia gaan met hun mee naar Schiphol om ze uit te zwaaien. Als ze in de vertrekhal komen worden ze opgewacht door Hans, Ans, Peter en Marjan die daar met een hele verzameling ballonnen aandacht staan te trekken.

'Dat kon niet missen,' zegt Herman verrast. 'Met al die ballonnen val je wel op en mogen jullie zolang nog opblijven?'

De kinderen knikken heel enthousiast en Ans zegt: 'Het schooljaar loopt toch op z'n end en daarom mag ik de kinderen morgenochtend nog even langer thuishouden.' 'Staan jullie hier al lang?' vraagt Elize.

'Ongeveer een half uur,' zegt Hans, 'maar we hadden geluk dat we niet eerder waren, want we waren nog niet binnen of we zagen die Joris van de TV net vertrekken met een hele cameraploeg en als ik ergens een hekel aan heb, is het wel een ongepland interview voor de TV te moeten geven waar heel Nederland van kan genieten en wat je daarna nog maanden moet horen op je werk. Jullie hier in de Randstad zijn dat misschien wat meer gewend, maar iemand uit Deventer die op de TV komt moet ook bijna in de krant.....'

'Nou, zegt,' Herman, 'fijn dat we jullie nog even hebben kunnen zien. Elize stel jij je vader even voor?'

Na de wederzijdse kennismaking ontstaat er een uitbundige sfeer tussen de achterblijvers dat het niet moeilijk is om alvast in te checken.

'Zo, de koffers zijn onderweg en nu wij nog. Het is best spannend, maar ik doe het voor de liefste vrouw die ik ken en daarom moet het maar.'

'Ja, ja, we gaan toch op vakantie? Dat was toch prioriteit 1 zei je in september?'

'Oh ja, nu je het zegt. Vakantie.'

'Pestkop!'

Ze nemen afscheid van hun geliefden en hopen dat ze over vier weken weer op Nederlandse bodem zijn geland.

Ze hebben geboekt bij Delta Airlines en krijgen een comfortabele plaats bij de vleugels waar ook de nooduitgangen zijn en daarom ook meteen wat meer beenruimte. De vlucht met de Boeing 777 gaat voorspoedig, maar door de tussenstops lopen ze uren vertraging op en uiteindelijk komen ze om 13 uur aan in Grand Rapids.

Helemaal afgeknoedeld komen ze bij de balie van Hertz aan en huren een comfortabele MUV met een onontbeerlijke airco waarna ze hun hotel opzoeken.

Ze hebben besloten om Grand Rapids als standplaats aan te houden, want de afstand naar Sparta is maar zo'n 35 km en de prijzen van de hotels zijn daar twee tot drie keer zo hoog als in Grand Rapids waar ze voor ongeveer 120 dollar per nacht een mooie tweepersoons kamer kunnen krijgen.

'Hè, hè, wat een reis zeg. Wie mij op 1 september 2012 had gezegd dat ik vandaag in Amerika zou zitten had ik voor gek verklaard, maar goed we zijn er en ik ben helemaal kapot. Een heet bad zal me goed doen.'

'Zei je een heet bad,' zegt Elize verrast?

'Ja, maar ik zei niet samen in een heet bad, alhoewel in Amerika alles groter is zou het wel eens wat groter kunnen zijn.'

'Ik ga meteen kijken.'

'Yoehoe, a kingsize bath darling.'

'OK, dan kunnen we dat een half uurtje doen en dan maar eens kijken of ze hier nog een goed diner serveren; het is al over drieën.'

Snel worden de koffers uitgepakt en nemen ze hun intrek in een redelijk gezellige kamer voor zover je van gezellig kunt spreken in een hotel, maar dit valt zeker niet tegen en je zou zelfs over huiselijk kunnen spreken met een soort eethoekje voor twee, twee gemakkelijke stoelen, een bank, die wel iets groter had mogen zijn, TV, minibar enz. enz. Na het weldadige bad komen twee totaal verreisde Haarlemmers als herboren weer in de werkelijkheid. In de eetzaal kunnen ze kiezen uit een achttal gerechten en dat betekent dat ze voor de afwisseling nogal eens 'buiten de deur' zullen moeten eten.

Elize vraagt aan een ober om een telefoonboek en al snel stuit ze op de familienamen Stassen en van Seeters op adressen die nota bene naast elkaar liggen. Ze slaat de nummers meteen op in de mobieltjes want deze avond houden ze het rustig en ze hebben nog geen concrete plannen over hoe ze te werk zullen gaan.

Ze genieten van een driegangen diner en zijn van plan om alles op de menukaart uit te proberen.

Terug op de kamer probeert Herman meteen maar eens de TV uit en zoals gebruikelijk komt er een welkomstschermbild met hun namen, belangrijke informatie en ze kunnen naast het informatiekanaal meteen kiezen uit honderden zenders. Op dat moment draait er een Hitchcock film en al snel stopt het voor de reclame.

'Dit is zeker een gewilde zender want na 7 minuten film komt 3 minuten reclame en zo komt er geen einde aan de film. De commercie op de TV is hier helemaal doorgeschoten zegt Herman. Dat betekent dat we de laptop maar moeten gebruiken voor Hollandse Uitzending gemist om nog een beetje bij te blijven met wat er in ons landje gebeurt, maar de TV hier heb ik wel gezien. Alleen het Info kanaal is interessant. Wat ben je aan het doen?'
'Had je dat nog niet gezien? Ik trek even m'n knuffelpakje aan want ik neem aan dat we vanavond niet meer weggaan. En als we nu even wat gezellig gaan lezen op dat bankje kunnen we er vroeg in want door die reis ben ik wel wat slaap tekort gekomen ondanks die extra uren.'

Het bankje kraakt onder het gewicht van deze niet al te zware mensen, maar ondanks de beperkte maten is het goed te doen. De temperatuur in de kamer is 25 graden en prima voor het lezen, maar veel te warm voor de nacht en dus wordt de airco aangezet, maar is dat schrikken? Het lijkt wel een stofzuiger, zoveel dat apparaat aan geluid produceert.

'Dat gaan we morgen anders doen,' zegt Herman.

'Wat ben je van plan?'

'We zetten de airco aan als we er niet zijn en als we dan terugkomen is het hier aangenaam en laten we hem in ieder geval 's nachts uit. Misschien moeten we bij de balie vragen of er iets aan gedaan kan worden of dat we misschien kunnen verkassen naar een andere kamer waar we het zelfde comfort hebben, maar zonder dat hinderlijke lawaai, want vier weken improviseren vanwege de temperatuur lijkt me niks.'

'Oh, en nu moeten we in de warmte slapen dan weet ik wel hoe.'

'Hoe dan?'

'Kom je nog wel achter.'

De volgende morgen zijn ze al vroeg uit de veren en begeven ze zich naar de eetkamer om te genieten van het English breakfast dat in heel veel hotels bijna standaard is geworden met roerei, bacon, verse fruitsappen, koffie en thee enz.

Teruggekomen in de kamer overleggen ze hoe ze het zullen aanpakken.

'Ga jij bellen?' Zegt Herman.

'Ja, maar wil jij meteen vandaag daar naartoe als het kan?'

'Het is nu zaterdag, zegt Herman, en ik denk dat ze 's zondags meer tijd hebben dan door de week. Als je nu zou kunnen regelen dat we er om een uur of twee terecht kunnen, morgen, dan bekijken we per dag hoe we verder gaan.'

'En vandaag dan?'

'We kunnen de omgeving vast een beetje verkennen, naar Sparta rijden om ons te oriënteren en eens kijken of er een

soort VVV in de buurt is. In de lobby van dit hotel zag ik een rek met folders, maar dacht er niet aan om wat mee te nemen.'

'Goed,' zegt Elize, 'even m'n schoenen aantrekken.'

'Nou, die zijn wel erg stout als je het mij vraagt.'

'Daarom trek ik ze ook aan want ik heb geen idee wat me te wachten staat.'

'Hello!' Klinkt het aan de andere kant van de lijn. Een vrouw met een zwaar Amerikaans accent heeft de telefoon opgenomen en herhaalt het nummer dat Elize had ingetikt.

'I'm looking for Jens Stassen. Are you related to him?'

'He is my husband and who are you?'

Elize legt uit dat ze hier op vakantie is en dat ze graag haar neven weer eens zou willen zien, die hier in de buurt wonen en of ze misschien morgen langs kunnen komen. De vrouw aan de andere kant zegt dat ze alleen thuis is, maar als Elize familie is, is ze van harte welkom.

'Is dat even een binnenkomer,' zucht Herman. 'Zo die hobbels is genomen. Ik loop even naar beneden voor een paar folders en dan moeten we maar eens de weg op.'

'Ja, dat is goed. Trek ik de stoute schoenen weer uit en doe iets makkelijkers aan.'

Wanneer Herman terugkomt ziet hij Elize tot zijn verrassing in een hele nieuwe outfit.

'Wat heb je nu voor moois aangetrokken? Dat heb ik nog niet eerder gezien.'

'Nee, heb ik vorige week gekocht, want ik wilde iets hebben dat tussen een mantelpakje en een trainingspak inzit. Niet te stijf, niet te casual, maar wel met een vleugje stijl.'

'Zo, daar ben je dan goed in geslaagd, zeg. Het staat je prachtig en als je je haar daar ook nog bij zou opsteken is het helemaal af.'

'Meeen je dat? Houd jij van opgestoken haar?'

'Ik denk dat jij er het ideale hoofd en haar voor hebt.'

'Dan ga ik nog snel even de badkamer in, goh, ik dacht dat ik je kende....'

Na een paar minuten komt ze terug en Herman valt zowat in katzwijn.

'Het is alsof je zo uit een catalogus voor kleding komt wandelen, zo mooi!'

'Goed dan hoef ik me vandaag niet onzeker te voelen.'

'Nooit! zegt Herman. Ik weet niet wat dat is met vrouwen, maar je bent toch degene die je bent? Neem Hanneke Hekkeling, onze secretaresse. Zij heeft niet al die voordelen die jij hebt met je voorkomen, maar ze weet zich toch altijd zo te kleden dat het een aangename verschijning is, stelt iedereen in haar omgeving op zijn of haar gemak en wordt daarom door iedereen op handen gedragen.'

'Ja, maar ze is ook een jaar of dertig en toch single?'

'Inderdaad!'

'Heb jij nooit een oogje op haar gehad dan?'

'Nou nee. Ja, ik vond en vind haar een prachtmens, zoals ik daarnet al omschreef, maar heb nooit die

aantrekkingskracht gevoeld waardoor ik dacht dat ik eens een stapje in haar richting zou moeten zetten en ik kan al helemaal niet duiden wat zo'n voorzichtig stapje in de weg zou kunnen staan. Maar laten we wel zijn, als die... Gri...'

'Dimitri zul je bedoelen.'

'Ja, als hij geen avances had gemaakt was je misschien ook nog single geweest, want dan had je niet de behoefte gehad om naar die musical te gaan, laat staan een stoel vrijgehouden, want ja, voor wie dan?'

'Wat een bombardement aan feiten weer, maar je hebt gelijk en het komt erop neer dat ik aan Dimitri te danken heb dat ik hier nu met jou zit.'

'Maar dan blijft wel de vraag hoe het kan dat een jonge, aantrekkelijke vrouw van in de dertig nog steeds single is? Er zijn toch mannen genoeg die het zien?'

'Ja, zucht Elize, ook hier geldt misschien: onbekend maakt onbemind. Mannen zijn bang dat ze een blauwtje lopen en zullen bij een mooie vrouw misschien iets hebben van: onmogelijk dat die alleen is. En ze willen geen lellebel. Je moet wel bedenken dat ik nooit uitging, dat ik veel mannen sprak en spreek door mijn werk, maar dat is eigenlijk alleen maar zakelijk. Gezamenlijk dineren deden de mannen vaak wel, maar dan was ik alweer op de terugweg. Met andere woorden: ik heb de situatie een beetje geblokt en was er ook niet mee bezig. Daar komt bij dat die zakenrelaties meestal ook al gebonden waren of zijn.'

'Misschien ligt daar het antwoord, zegt Herman. Als de vrouwen die niet alleen willen blijven zich wat meer open zouden stellen voor sociale contacten, en dan bedoel ik niet dat ze van kroeg naar kroeg moeten trekken, maar

gewoon zich bewegen binnen de cirkels waarin ze zich prettig voelen, dan is de kans dat daar ineens een begin vriendschap / relatie kan ontstaan een stuk groter.'

'Daar zeg je wat. Dus als Hanneke zich opener en vrijer zou opstellen en laat blijken dat ze wel in is voor een relatie dat het dan wel lukt? Het lijkt me heel moeilijk om te balanceren tussen het wel willen zonder wanhoop uit te stralen, alsof je voor iedereen een stoeipoes zou willen zijn, want zodra daar ook maar het minste vermoeden van zou zijn ben je je waardigheid en integriteit voorgoed kwijt.'

'Ja, daarin moet je je eigen grenzen stellen, maar wat ik om me heen ook wel gezien heb is dat sommige mannen zich enorm aangetrokken voelden door een vrouw die bij ons een paar maanden gewerkt heeft en toen één van die mannen eindelijk de moed had om haar te vragen voor een avondje uit, wilde ze eerst wel en toen maar niet en uiteindelijk wel. Het was een ramp geworden, want hoe aardig hij ook deed; ze bleef heel afstandelijk. Een kusje bij het afscheid was eigenlijk al teveel.'

'Heeft hij je dat verteld?'

'Ja, maanden later, toen bekend was geworden dat ze uit de kast was gekomen.'

'De kast weer. Wat een ellende als je met die gevoelens rondloopt en het niet kunt uiten.'

'Ja, zegt Herman, het kan nog erger:

Een collega van me, die nu al twintig jaar ouder is, vond ik altijd wel een beetje vreemd in zijn doen en laten. Hij was keurig getrouwd, had twee zonen, woonde in Lisse in een

keurig rijtjeshuis in een keurige wijk en alles leek normaal. Andere collega's zeiden weleens tegen me dat hij homo was en ik ontkende dat altijd door te zeggen dat het inderdaad geen uitgesproken hetero was, maar dat ik het zelf uit z'n mond wilde horen dat het anders was.

Op een maandagmiddag werd ik door zijn vrouw gebeld of Henry er was en of ze hem mocht spreken. Ik zei haar dat ik hem nog niet had gezien en ze wilde dat nauwelijks geloven en ik beloofde haar dat wanneer ik hem zou zien meteen zou zeggen dat hij naar huis moest bellen. Dit gebeuren speelde zich een jaar of zeven geleden af en ik had geen idee wat er aan de hand was. Henry bleef de hele week onder water en niemand begreep het. Taal noch teken had hij gegeven, maar na het weekend was hij er weer, riep een paar collega's bij zich die hij vertrouwde en daar hoorde ik gelukkig ook bij en hij zei: jongens, ik zal er maar voor uit komen. Ik ben homo.

Nou, je begrijpt dat wij diep geschokt waren, niet omdat hij het was, maar omdat wij het altijd al vermoed hadden en dat hij het nu zo openlijk zei. Vervolgens zei hij dat hij zich kon voorstellen dat wij ons nu van hem zouden afkeren en dat hij daar dan begrip voor zou hebben.

Nou je begrijpt dat ik meteen het woord heb genomen en gezegd: Beste Henry, we zijn blij dat jij nu eindelijk voor je geaardheid kunt uitkomen en wat mezelf betreft blijf je gewoon de Henry die ik tot nu toe heb gekend en of je nu homo of hetero bent verandert daar niets aan. De andere collega's knikten toen instemmend en Henry was zichtbaar opgelucht en vertelde dat hij verliefd was geworden op z'n

huisarts. Ja, onder huisartsen schijnt het ook voor te komen en als ik me dat zelf nu hoor zeggen lijkt het alsof ik het als een ziekte wil bestempelen maar het tegendeel is waar. Te lang hebben we mensen afgeserveerd die anders zijn en ik wil best de eerste zijn om toe te geven dat ik daar ook op zekere hoogte aan heb meegedaan.

Waar was ik ook alweer gebleven?'

'De huisarts.'

'Oh ja, Henry had de huisarts uitgenodigd op een zaterdagavond bij hem thuis en hij en z'n gezin hadden een heel plezierige avond beleefd, maar toen de arts wilde opstappen had Henry tegen hem gezegd dat hij nog even zou meelopen. Daarna is hij niet meer thuisgekomen sinds de zaterdag daarna. Zijn vrouw had ook al die jaren het vermoeden al gehad, maar wilde zich er graag in schikken door te zeggen dat ze hem niet kwijt wilde en dat hij best naar die huisarts kon gaan als hij daar behoefte aan zou hebben, maar dat stuitte Henry tegen de borst. Hij kon zijn vrouw niet meer gelukkig maken en de zondag daarop hebben ze de knoop doorgehakt en besloten om te gaan scheiden.'

'Dat is toch ook erg voor zo'n gezin?'

'Ja, dat was het ook. Heel heftig voor hen allemaal, want hun hele bestaan werd op de kop gezet. Henry heeft er nog een paar maanden gewoond en de relatie met de huisarts was na een paar weken al afgelopen, want seksueel konden ze elkaar goed vinden, maar verder was het standsverschil en het verschil in intelligentie veel te groot.'

'Heeft hij dat allemaal verteld?'

'Ja, een aantal weken daarna nam hij me in vertrouwen en heeft me dat allemaal uitgelegd hield me ook op de hoogte van het vervolg. Hij ging naar van die Gay bars in Amsterdam en trof daar iemand waarmee hij een half jaar heeft samengewoond in Lelystad, maar net als bij heterostellen moet er meer zijn dan seks alleen, want anders is het gauw gedaan met de liefde.'

'En nu?'

'Daarna heeft hij een vriend gevonden en daar is hij tot op de dag van vandaag heel gelukkig mee. Ze hebben onlangs hun partnerschap geregistreerd. Die vriend had ook een gezin gehad met kinderen in het oosten van het land en hij werd daar letterlijk uitgekotst.'

'Wat een verhaal zeg! Wat erg voor die gezinnen. Zijn die vrouwen nog alleen of weet je dat niet?'

'De vrouw van Henry is een jaar alleen geweest met de jongens en er was geen omgangsregeling. Henry kwam daar gewoon nog thuis met verjaardagen en zo, want zo zei hij: we zijn niet met ruzie uit elkaar gegaan. En die vrouw is nu heel gelukkig met een ander en de vrouw van zijn partner is ook weer gelukkig met een ander. En het mooiste: Henry is vorig jaar opa geworden en het hele stel kwam daar bij elkaar. Hoe gek kan het lopen in het leven?'

'Nu moet ik toch weer even aan Hanneke denken. Denk je dat zij ook....?'

'Wie zal het zeggen? Zowel mannen als vrouwen kunnen die dingen heel goed voor de buitenwacht verbergen, maar bij Hanneke heb ik geen idee. Eigenlijk weet ik niets van haar.'

'Maar ze had na ons eerste weekend wel door dat er met jou iets aan de hand was, toch?'

'Ja, inderdaad. Dat je dat nu nog weet.'

'Vrouwen hebben een laatje in hun hoofd waarin dit soort dingen worden bewaard. Maar als ze ontoegankelijk zou zijn was ze ook tegen jou niet zo vrij geweest denk ik.'

'Misschien zag zij mij niet als bedreiging, iemand die ze op afstand moest houden. Naar jou toe heb ik toch ook niet de eerste stap gezet? Ik wilde alleen maar een zitplaats en nu zou ik nog een hele trits aan feiten kunnen opnoemen, maar ik vind je veel te lief en daarom houd ik'

'Van je?'

'Nee, daarom houd ik me in.'

'Ja, ja pestkop, en ondertussen mag ik me schuldig voelen dat je al dezelfde avond met me sliep? Nou lieve Herman, wat men er ook van zou zeggen of denken, ik heb er geen seconde spijt van gehad. Kom hier!'

En nog voor hij een woord kan uitbrengen heeft zij hem in haar macht en laat hem alleen nog door de neus ademen. Hij laat het gewillig toe en voelt zich in de zevende hemel door dit liefdesgeweld.

'Het is maar goed dat ik geen lipstick gebruik, want dan was dat nu weer helemaal geruïneerd. En het leuke eraan is dat ik het zelf deed.'

Het is tijd om de benen te strekken en daarom besluiten ze om even rondom het hotel te wandelen en dan maar eens naar Sparta te rijden, waar ze zich vergapen aan de ruimte, de landerijen en de prachtige huizen die er in de buitenwijken zijn gebouwd.

'We zouden ook in Sparta kunnen eten zo meteen; dat wisselt mooi af met het hotelvoer. Dan eten we morgenavond menu 2.0 van de spijskaart.

Een mooi en luxe restaurant is snel gevonden en gevoed en gelaafd rijden ze terug, waarna Herman toch nog maar even een visje uitgooit bij de balie van het hotel over de airco en tot zijn verrassing stond hun airco op de ToDo lijst om te vervangen aanstaande maandag. 'If it's convenient', vraagt de baliemedewerker nog netjes. Daar hoeft Herman niet lang over na te denken.

Terug in de kamer zet Elize de foto's van Herman op de laptop. Zij is er veel handiger mee dan hij en zo hebben ze deze taak verdeeld. Hij maakt de foto's en zij verwerkt ze. Meteen genieten ze nog even na van wat ze gezien hebben en ze verbazen zich over de diversiteit, maar Herman merkt op dat vooral in de jaren '50 veel immigranten zich hier gevestigd hebben vanuit Europa en die nemen toch een stukje cultuur mee.

Zondagmiddag

Elize is weer de navigator en stelt het luxe apparaat in zodat ze op een eenvoudige manier op de plaats van bestemming aankomen. Voor het grote huis lijkt een man hen al op te wachten.

'Hello, my name is Jens.'

'Hallo Jens, ik ben Elize, ken je me nog? Spreek je geen Nederlands meer?'

'Oh, yes, now see ik it. Kan ik zeggen Alice? Is easier. And you are?'

'Herman, her boyfriend.'

'O.K. Welcome!'

Jens legt uit dat hij al jaren geen Nederlander heeft gezien of gesproken en omdat de vier neven allemaal een Amerikaans gezin hebben wordt er alleen nog maar Engels gesproken. Noch voor Herman, noch voor Elize is dat een probleem, maar ze moet er wel even aan wennen dat ze door die families Alice wordt genoemd en het alternatief Ilijza vindt ze ook niet bijzonder.

Sjaak wordt hier Jack genoemd en Ton en Rick blijft hetzelfde.

De hele familie is compleet en er heerst een gemoedelijke sfeer. Elize vraagt hoe ze hiertoe gekomen zijn om uit Nederland te vertrekken en hoe het verder is gegaan.

Jens is zo'n beetje de woordvoerder en hij vertelt dat het de droom van hun ouders was om ergens anders iets groots op te zetten en dat ze in Nederland nogal beknot waren in hun mogelijkheden en dat de ouders toen deze drastische stap hebben gezet, maar dat het nog heel wat voeten in aarde had gehad eer ze konden beginnen.

Toen ze goed en wel hier waren was het nog een krachttoer om een geschikt stuk land te vinden, maar dankzij wat research vanuit Nederland was het bedrijf 'Farm Sale' van manager Kevin Pritchard gevonden, een soort makelaar voor boerderijen. Hij, Kevin, zou helpen bij het zoeken naar een geschikte locatie en ook zou hij zorgen voor de

nodige papieren om het land binnen te komen, vestigingsvergunning enz.

Uiteindelijk werd het bedrijf opgezet in twee delen om het risico wat te spreiden en zo begon Luuk met z'n jongens een melkveehouderij en ging Harrie graan verbouwen. Graan, dat was de bedoeling, maar het bleef beperkt tot het voer dat nodig was voor de koeien van Luuk en Harrie kocht een appelboomgaard van een boer op leeftijd die wegens gebrek aan krachten en personeel stopte. Naadloos ging Harrie met z'n jongens over op de appelteelt waar Sparta zo beroemd om is geworden. Trots laten de neven hun bedrijf zien aan hun nicht; eerst de appelgaard, de verwerking van het fruit en dan de stal met 250 melkkoeien en zo'n 50 slachtkoeien.

'De slachtkoeien,' zegt Jens, 'staan hier op stal voor een kleine slachterij. Wij verzorgen het vee en voeren op een speciale door de slager voorgeschreven manier, waardoor het vlees allemaal het zelfde gaat smaken. Gemiddeld staan de koeien hier een paar maanden. Elke week komt de slager met zes of zeven nieuwe en neemt hij een gelijk aantal mee voor de slacht en in de weken voor kerst leveren wij zelf ook koeien, die te oud zijn en ook al een paar maanden in het programma meedraaien. De hele administratie ligt bij de slager.'

'Dus jullie hoeven ze alleen maar te voeren en op stal te houden,' zegt Elize.

'Ja, maar we hebben werk genoeg, want 250 koeien geven heel veel werk ondanks de verregaande automatisering. Onze jongens willen later ook boer worden en helpen ook mee als ze kunnen.'

Herman vraagt: 'Hoelang hebben jullie er over gedaan om het allemaal op te bouwen?'

Jens: 'In het eerste jaar moesten we bouwen aan het huis omdat we zoveel mogelijk bij elkaar wilden wonen en zijn we begonnen met 30 koeien om ervaring op te doen en elk jaar hebben we het zo uitgebreid.'

'Je ouders hebben er niet lang van kunnen genieten, toch?'
zegt Elize.

'Nee, helaas is het niet gegaan, zoals ze gedacht hadden.'

Jens loopt verder de schuur in en gaat op een paar stobalen zitten en gebaart dat ze bij hem moeten komen zitten.

'Het is al een jaar of tien geleden, maar ik voel nog elke dag de gevolgen, want aan de ene kant is daar het verlies van je ouders en aan de andere kant krijg je van de ene op de andere dag de verantwoording voor zo'n enorm bedrijf. Op dat moment zaten we op 150 koeien en nog geen slachtkoeien.

Mijn vader Luuk kwam op een morgen naar me toe en zei: Jens moet je nu eens kijken. Ik kan gewoon met mijn rechter wijsvinger dat puntje van die paal aanwijzen. Kijk! Maar als ik dat met mijn linker wijsvinger doe zit ik er steeds naast. Y're kidding, zei ik, maar het bleek serieus. Dus vroeg ik hem of ie dat al lang had. Een paar weken voor zover ik weet, maar het wordt steeds erger.'

'Ik ben toen meteen naar binnen gegaan en een paar minuten later stond mijn moeder met de wagen klaar om hem naar de huisarts te rijden.'

'De huisarts kwam niet verder dan: ja, wat kan het zijn? Heb je er last van? Pijn? Nee? Dan zou ik maar rustig weer naar huis gaan en als het erger wordt kom je maar weer terug. Mijn ouders lieten niets merken, maar mijn moeder was woest en besloot om meteen door te rijden naar het ziekenhuis even verderop. Al heel snel zaten ze in de spreekkamer van de neurochirurg, die zei: haalt u maar wat spullen voor uw man, want hij blijft hier. Dit is ernstig.'

'Toen mijn moeder terugkwam in het ziekenhuis bleek dat hij verplaatst was naar een ander ziekenhuis waar ze wat meer expertise hadden met dit fenomeen, maar toen ze daar aankwam zei de behandelend arts dat mijn vader na het weekend naar Grand Rapids moest naar een ziekenhuis waar een heel team van neurochirurgen zit. Hij werd daar ter observatie een paar dagen in bed gehouden en toen ik hem opzocht had hij een lapje voor een oog. Ja, zei hij, anders zie ik dubbel. Het was in een paar dagen veel erger geworden en dus werd er door de chirurgen een plan opgesteld. Er werden scans uitgevoerd en foto's gemaakt om zeker te weten waardoor dit werd veroorzaakt. Er bleek een agressieve tumor in de hersenen te zitten en die moest operatief verwijderd worden.'

'Na een week in Grand Rapids gelegen te hebben zou hij worden geopereerd en kwam er een jonge dokter aan z'n bed. Mijn moeder was erbij en de dokter zei: Zo Mr. Stassen, we zullen dit snel verhelpen. Het is de eerste keer dat ik dit doe, maar ik heb er heel veel over geleerd en heel veel video's gezien. Ik weet precies wat ik moet doen. So, do not worry.'

'Mijn moeder was not amused met zo'n boodschap alsof een taxichauffeur zegt: dit is de eerste keer dat ik achter het stuur zit, maar met al die video's en boeken moet het wel lukken. Bizar toch?'

Elize zit als versteend op de strobaal. 'Maar er was toch een team?'

'Ja, dat dachten wij ook, maar wat er onderling fout was in de communicatie zijn we nooit te weten gekomen, maar mijn vader werd naar de operatiekamer gereden en de operatie werd uitgevoerd. Mijn moeder werd gebeld dat ze over een half uur erbij kon zijn als mijn vader weer terugkwam uit de narcose. Toen ze aangekomen was ging een zuster met haar mee en die begon te roepen: Mr. Stassen. En zowaar leek het alsof mijn vader wakker werd. Hij deed de ogen open, zuchtte heel diep en raakte binnen een halve minuut in coma. Na drie dagen was hij overleden.'

'En toen?'

'Niks toen, want elke dag gingen wij om beurten even bij hem kijken en op de avond voorafgaande aan het overlijden van pa zou oom Harrie, mijn moeder en mijn tante naar Grand Rapids om bij hem te kijken in de hoop dat er nog iets veranderd was in de situatie, maar tijdens de reis er naar toe is er iets gebeurd waardoor de auto op de kopse kant van een vangrail is gebotst en geen van de drie heeft het overleefd. Volgens de politie moeten ze op slag dood zijn geweest. Wij hebben het politierapport opgevraagd, maar dat werd ons geweigerd.'

'Waarom?'

'Het had te maken met de levensverzekering die ze hadden

afgesloten.'

'Maar de feiten dan?'

'In die tijd hadden wij geen energie meer over om ons daar druk over te maken. Wij moesten vier mensen begraven, alles regelen.'

'Wat verschrikkelijk,' zegt *Elize, die het niet meer droog houdt*. 'Wat een vreselijke ervaring,' en valt *snikkend bij Jens in de armen*. Ze *vermant zich weer, gaat naast Herman zitten en zegt tegen Jens*: 'Natuurlijk had ik wel gehoord dat je ouders overleden waren, maar wat en hoe daar wilden mijn ouders toen nooit over praten en ik ben blij, ik bedoel dankbaar, dat ik het nu van jou zelf heb gehoord, maar het zit me nog steeds niet lekker dat jullie tot op de dag van vandaag de toedracht niet weten.'

'Nee, zegt Jens, dat is ook onverteerbaar, maar wij hebben ons er mee verzoend omdat we door moeten. Stilstand met de bedrijven is achteruitgang en als we failliet zouden gaan kunnen we nergens naar toe dus zijn we doorgegaan en na een paar jaar kwam ineens onze makelaar Kevin Pritchard met een deel van de uitkering op de polissen langs.'

'Maar die makelaar had toch niets te maken met die verzekeringen?'

'Dat dachten wij ook, maar hij vertelde dat die verzekeringen via hem waren afgesloten en hij had nu geregeld dat er een deel zou worden uitgekeerd.'

'Mag ik weten hoeveel dat was?' *vraagt Elize voorzichtig*.

'Ja, eigenlijk mag je het wel weten, want het zit allemaal in het bedrijf. Voor elke overledene was een polis ter waarde van één miljoen dollar afgesloten en volgens Kevin was het voor de verzekeringsmaatschappij niet honderd procent zeker dat het ongeluk een ongeluk was en geen zelfmoord,

vanwege de hoge snelheid waarmee ze hadden gereden. Ja dat ze hard hadden gereden wilden we wel geloven, want ze waren laat vertrokken en oom Harrie was goed in het intrappen van het gaspedaal.'

'Wist die Kevin dat ook? Dat jullie dat wisten?' vraagt Herman.

'Waarschijnlijk wel en omdat mijn vader een natuurlijke dood was gestorven, weliswaar veroorzaakt door het ziekenhuis, kregen we alvast een kwart van het totale bedrag; dus één miljoen dollar.'

'Daar had je toch sowieso recht op? Waarom had dat dan zo lang moeten duren?'

'Dat geld had toch meteen na de begrafenis uitgekeerd kunnen worden, want dat had niets met het ongeluk te maken,' zegt *Herman*. 'En... Amerika is toch het land van blameing and shameing? Dat ziekenhuis gaat toch ook niet vrijuit? Die hadden toch ook over de brug moeten komen met een forse schadevergoeding ook al krijg je je vader daar niet mee terug?'

'Daar heb je gelijk in,' zegt *Jens*. 'Niemand van ons heeft ooit deze vragen gesteld omdat we helemaal murw waren door alles wat er was gebeurd en we waren al blij dat we zo'n groot bedrag hadden waarmee we konden investeren.' 'Maar alleen jij en Sjaak, Jack, hadden recht op dat geld, toch?'

'Ja, maar we zijn geen concurrenten van elkaar en helpen waar we kunnen, wat geld betreft leven we min of meer in een commune. We hebben wel een deeltje, een paar ton, op een deposite rekening gezet bij een bank en de rest gebruikt voor de bedrijven.'

'Ik wil hier nog wel even op terugkomen als je het goed vindt, Jens,' zegt *Elize*, 'maar wat ik nog niet begrijp is er geen contact meer met mijn ouders mogelijk was. Volgens mijn vader zijn de familiebanden doorgesneden. Hoe kwam dat?'

'Niet alleen met jouw ouders, maar met alle families in Nederland, maar laat ik voorop stellen dat ik blij ben dat ik je hier ontmoet heb, en ik spreek voor iedereen die je vandaag gezien hebt of nog zult zien, want toen ik gisteren hoorde dat je contact had gezocht was ik zo blij dat ik iedereen bij elkaar heb geroepen en heb gezegd: zij is de enige en eerste die de hand uitsteekt en die nemen we met beide handen aan, maar ik zal je nu uitleggen hoe het is gegaan.'

'Wij hadden de begrafeniszen zo gepland dat de familie uit Nederland voldoende tijd zou hebben om hier naartoe te komen en nog een paar dagen te verblijven. We hadden dat bij de rouwkaart gevoegd. Ze moesten alleen even een kort telefoontje plegen met de boodschap dat ze zouden komen en hoelang. Wij zouden dan voor het logies zorgen, maar er kwamen alleen een paar standaard kaarten met zo'n tekst van Innige Deelneming of zoiets en in geen enkel geval een persoonlijk woordje.

Dat was voor ons kinderen aanleiding om te zeggen: met die lui willen we niets meer te maken hebben en dat hebben we in een brief geschreven.'

'Oh,' zegt *Elize*. 'Het is allemaal aan mij voorbij gegaan, omdat mijn ouders nooit ergens over spraken en ik heb er wel eens naar gevraagd in die tijd maar kreeg gewoon geen antwoord. Ik ben blij dat ik hier nu ben om het te laten

ophelderden. Wat een vreselijke tijd moet dat voor jullie geweest zijn.'

'Dat was het ook en nu is het tijd voor een verfrissing. Jullie blijven toch wel eten hè? We organiseren om een uur of vijf een barbecue en dan kunnen jullie meteen eens een echte steak proeven.'

'Nou Herman we vallen wel met de neus in de boter.'

'Zeg dat wel!'

En zo leren ze de familie nog beter kennen, eten en drinken ze, praten ze over vanalles en nog wat met de kinderen van de neven en komen erachter dat die kinderen zelfs een paar Nederlands woordjes kennen. En sterker, de vrouwen van de neven hebben van hun schoonouders een beetje les gehad toen ze over de vloer kwamen en zijn zelfs nu nog in staat om een eenvoudige conversatie te houden in gebroken Nederlands, maar toch. Complimenten waren daarom ook niet van de lucht en voor ze er erg in hadden was het al weer tien uur.

Na een hartelijk afscheid zegt Elize: 'Zouden jullie het leuk vinden als we volgende week zondag weer komen?'

'Anytime!' roepen ze in koor.

'Maar dan moet je niet zo'n drukte maken hoor. Voor het eten gaan we dan weer naar ons hotel.'

Lachend zegt Jens: 'Tot Zondag!'

Terug in het hotel zijn Herman en Elize pas in staat om wat tegen elkaar te zeggen.

'Wat een verhalen. Ongelofelijk de rol van die makelaar. Het stinkt aan alle kanten als je het aan mij vraagt,' zegt

Herman. Laten we morgen maar eens een plan maken hoe we de waarheid boven tafel kunnen krijgen.'

'Wat je zegt. Eerst nog maar even een sapje?'

'Ja, dat is goed. Mag ik even je laptop dan zoek ik vast iets op.'

'Je bent echt een rechercheurtje hè?'

'Laat ik zeggen dat de zaak me hogelijk interesseert.'

Maandag 17 juni

Om acht uur in de morgen wordt er hard op de deur gebonsd en terwijl ons geliefde stel nog in diepe slaap verkeert schrikken ze op, kijken elkaar aan, en springen uit bed in de badjas en openen voorzichtig de deur.

'Airco service Madam!'

De airco! roepen ze beiden verschrikt; helemaal niet meer aan gedacht door de indringende verhalen van de vorige dag.

'Kan het over een uur, please?'

'No problem!'

'Gelukkig,' zegt *Elize*. 'Snel onder de douche, aankleden, naar de eetzaal; binnen een uur moet kunnen.'

'Makkelijk,' zegt Herman.

'Ja, jij hebt makkelijk praten want je hoeft je niet op te maken.'

'Nee, maar ik moet me scheren en als we nu gaan bekvechten over deze futiliteiten dan redden we het

inderdaad niet in een uur.'

In de eetkamer loopt het niet zo soepel omdat heel veel gasten het hotel vroeg hebben verlaten en dus is er in het ontbijt al een behoorlijk gat geslagen. Roerei en bacon zijn op en de tafeltjes zijn ook niet fris meer door resten broodkruimels, theezakjes en jamspetters en alle fruit is op, inclusief de sapjes. Maar Elize is in Haarlem regelaar en laat zien dat ze ook in Grand Rapids leiding kan geven. Ze stevent op de balie af en vraagt Who is in charge?

Dan komt er iemand in een mooi zwart pak op haar af die vraagt wat er aan de hand is. Ze wijst de man op de troep op de tafels, maar ook op de tafels waar het brood normaal wordt uitgesteld en zegt dat het vast niet de eerste keer is dat er zoveel gasten in één keer vertrekken op maandag dus dat daar op geanticipeerd had kunnen worden en zo niet dan is er sprake van mismanagement op maandag, want gisteren was alles perfect.

In no time wordt alles geregeld en kunnen ze genieten van het ontbijt alsof het weer zondag is.

Om vijf voor negen zijn ze weer in de kamer en precies om negen uur wordt er beleefd geklopt, waarop Herman fluistert: 'Hij heeft vast op de uitkijk gestaan.'

De man komt binnen met een nieuwe airco unit, doet verschillende metingen en is na twintig minuten helemaal klaar en laat twee heel tevreden klanten achter die nu een fluisterzachte airco rijker zijn.

'Goed,' zegt Herman, 'ik heb er vannacht nog even over

nagedacht en zou liefst het eerst naar de politie gaan om eens te kijken hoe er tegen zulke ongelukken wordt aangekeken. We steken breed in en gaan dan vernauwen. Dat is een beetje de strategie als jij je daarin kunt vinden.' 'Lijkt me prima, maar moeten we hier naar de politie of in Sparta?' 'Eerst maar hier om ook de sfeer te proeven.'

Zo bezoeken ze het eerste politiebureau dat ze tegenkomen en vragen of er iemand beschikbaar is die hun vragen kan beantwoorden over een ongeluk dat ongeveer tien jaar geleden in de omgeving heeft plaatsgevonden.

Een diender die de vraag aanhoort zegt smalend: 'Weet u hoeveel ongelukken hier gebeuren? En dan zouden wij precies moeten weten wat er tien jaar geleden is gebeurd?' 'Misschien kunt u even in de computer kijken en zoeken op van Seeters en Stassen,' zegt Elize.

De diender is zo overrompeld door de vraag, van een vrouw nog wel, dat hij aan het verzoek voldoet en een assistente vraagt om daar naar te kijken. Na twee minuten komt ze al terug met een uitdraai van wat op een proces verbaal lijkt en geeft dat aan de agent. Hij leest het en zegt dat alles er in staat.

'Mogen wij het hebben,' zegt Elize?

'Dat is niet gebruikelijk zegt de man. Bent u familie?'

'Ja, familie van Seeters is directe familie van mijn moeder en mevrouw Stassen was de zuster van mijn vader.'

'Kunt u zich dan legitimeren waaruit blijkt dat u familie bent?'

'Ja, dat denk ik wel, want zoals ik al zei is mevrouw Stassen de zuster van mijn vader.'

Haar meisjesnaam is Suzan Meijeringh. Dat moet in het document staan en in mijn paspoort staat mijn naam. Oh sh...oot,' zegt ze tegen Herman, 'Onze paspoorten liggen in het hotel.'

'Je hebt toch je rijbewijs bij je?'

'Stom, ja natuurlijk.'

De agent vergelijkt de gegevens en concludeert dat Elize heel goed familie kan zijn.

'So? Can we have it? Please? It has been ten years.'

Daar kan zelfs deze gestaalde diender niet tegenop, zeker omdat zelfs Herman nog nooit zo'n zielig gezicht had gezien en de man knipt met z'n vingers voor een grote envelop en overhandigt het document heel officieel aan Elize.

Na heel veel dankbetuigingen verlaten de twee het bureau en op het moment dat ze de portieren sluiten worden ze overweldigd door een euforisch gevoel.

'Het eerste bureau en raak! Ongelofelijk!' roept Elize.

'Eerst maar naar het hotel en het document fotograferen en bestuderen. Alle details moeten we doornemen en dan bepalen we hoe we verder gaan,' zegt Herman.

Wanneer ze het document lezen vallen er wel een paar dingen op. Zo is er inderdaad heel hard gereden, maar is er ook sprake van heel veel modder op het chassis, in de wielkasten en aan de banden.

Herman denkt hardop: 'Dan is de vraag: is die modder er voor of na het ongeluk op gekomen en stel dat het voor het ongeluk al aan het chassis vastzat waar is dat dan gebeurd? Je zou dan kunnen denken dat de auto gebruikt is om door

de boomgaard te rijden, of een modderige weg. Het zou mooi zijn als we een monster zouden kunnen achterhalen, maar dan moeten we weten waar het wrak beland is.'

'Ik zag toch iets van impound yard of zo?'

'Verrek, je hebt gelijk. Laten we daar dan eens opzoeken waar die locaties zijn. Het gaat volgens mij om een Toyota Camry.'

'Ja, dat staat hier. Kijk, en bij die yard staan de letters G en R, dat zal wel Grand Rapids zijn. '

'Wat wil je nu doen? zegt Elize.

'We hebben al heel wat bereikt nu en ik zou vandaag nog wel even langs zo'n in beslagname locatie willen gaan om te kijken of dat wrak daar nog is en zo ja, kijken of we een grondmonster van het chassis kunnen meenemen. We moeten een paar plastic zakjes meenemen en een soort schepje.'

'Lepel?'

'Briljant! We vormen nu ook al een perfect snuffelteam. Dus vandaag op zoek naar modder en dan vanavond een beetje zoeken naar verzekeringsmaatschappijen in de buurt en ook eens kijken of dat bedrijf Farm Sale nog bestaat en dan in de loop van de week kijken of we die meneer Kevin Pritchard voorzichtig aan de tand kunnen voelen, want in het verbaal zie ik nergens staan dat er verdachte omstandigheden waren en het zal me niet verbazen dat die meneer zelf die drie miljoen in z'n zak heeft gestopt.'

'Gaan we dan eerst eten beneden?'

'Oh is het alweer zo laat?'

In de middag rijden ze langs sloperijen, vragen hier en

daar wat over crashed cars en horen dat auto's niet eerder worden gesloopt dan wanneer het hele onderzoek is afgerond. Ze krijgen alle medewerking en mogen meekijken in computers, want alle wrakken met kentekens en namen van eigenaren staan geregistreerd.

Geen enkele sloperij heeft de gezochte wagen binnen gehad en dus op naar de impound yard, waar er maar één van schijnt te zijn, maar wel heel groot.

In het kantoor melden ze zich met het proces verbaal in de hand en leggen uit dat ze graag het wrak willen zien en een paar foto's willen nemen voor later.

De ambtenaar heeft geen zin om naar buiten te gaan om mee te zoeken en zegt See for your self. En dat maakte het weer wat gemakkelijker al zou het nog niet meevallen om tussen die honderden auto's hun Camry te vinden.

Na een kwartier rondgelopen te hebben zegt Herman:

'Volgens mij staat daar een Camry, maar hij was toch blauw?'

'Ja, volgens het verbaal stond er alleen Blue.'

'Ik zie wel wat blauws maar ook veel groen, of zou het alg zijn?'

'Laten we maar kijken dan.'

'Ja dat is 'm. Dat stukje kentekenplaat komt overeen met de aanduiding in het verbaal, maar hij staat wel heel dicht op die andere twee,' zegt Herman.

'Hoe wil je nu een monster nemen?'

'Ja, over het dak kruipen en dan laat ik me er tussen zakken.'

'En via de achterkant?'

'Ja, dat zal moeilijk gaan want hij ligt met de achteras op de grond zie je? De banden zijn leeg en alles eromheen is begroeid. Hopelijk vind ik nog een representatief stukje modder. Als ik me daar laat zakken, kun jij dan via de voorkant de lepel met zakjes aangeven? Oh, wacht laat ik even m'n zakken legen, want voor je het weet ligt de heleboel daar beneden en kunnen we er niet bij.'

'Doe je wel voorzichtig? Is het niet veel te smal? Ik schat dat het net een centimeter of 20 is.'

'Ja, ik doe voorzichtig en met jou erbij durf ik het wel aan. Maak intussen maar even een paar foto's van de voorkant want die zit behoorlijk in elkaar. Wat een klap moet dat geweest zijn.'

Voorzichtig kruipt Herman via de achterklep over het dak en wil zich laten zakken tussen de beide voertuigen, maar doet dat zo onhandig dat hij meteen vastzit en geen kant meer op kan.

'Help me even.'

'Wat moet ik doen? Kun je al wat zien?'

'Nee, ik zit zo vast als een huis.'

'Ja, maar je bent veel te zwaar om je er uit te trekken. Kun je je niet afzetten?'

'Nee, Oh nu zak ik nog verder. Kun jij nu die lepel en een zakje geven, want ik voel aan de onderkant wel iets zitten. Zo, ja mooi, dat is een mooi groot stuk, maar hoe kom ik hier nu weer weg? Pak het zakje maar weer aan en hier, de lepel.'

'Zo, dat is een groot stuk zeg. Wacht dan maak ik meteen een mooie foto van je voor het familiealbum.'

'Ben je nou helemaal belazerd? Het bloed stijgt naar m'n hersens en jij maakt er een spelletje van! Kruip liever op dat dak en probeer mijn benen zo te leggen dat ik wat houvast kan krijgen.'

'Ja, sorry lieverd, maar dit zijn van die situaties van Once in a lifetime en die moet je vastleggen. Nou goed, ik pak nu je benen en leg die tegen de zijkant en als jij nu probeert om je met je armen op te duwen dan leg ik de wreef tegen de dakrand en dan kun je je daaraan vasthouden. Zo ja, en nu je armen uitzetten tegen beide wagens en nu trek ik aan je benen en dan moet jij even een beetje meehelpen en je weer vast zetten met je armen. Ja, dat gaat goed nog een klein stukje en dan liggen je benen al op het dak. Nog een keer, ja... ja...'

'Pfff, wat een ellende om een stukje modder.'

'Ja, maar je hebt het gered al lijkt je nu wel op de Hulk met al dat groen. Hopelijk krijgen we het er weer uit.'

'Gered ja, met jouw hulp, want zonder jou was ik hier niet meer vandaan gekomen.'

'Ik had ook 911 kunnen bellen en vragen om een heli-copter, maar dan had je waarschijnlijk wat meer schrammen opgelopen.'

'Wie is hier nu de pestkop? En sorry dat ik zo boos werd, maar ik zag het even niet meer zitten, maar ik ben blij dat je de leiding nam. Goed, ik kan van de achterkant wel iets gemakkelijker bij de wielkasten heb ik gezien en ook bij de banden. Daar wil ik nog wel een monster van en dan zijn we klaar.'

'Moeten we nog bij de zakjes aangeven waar de modder zat? Ik heb gekleurde elastiekjes in m'n tas.'

'Goed idee!'

'Zo, dat ging heel wat gemakkelijker, maar wat een vreemde kleur. Het is grijsig en ik ruik ook iets van diesel of zoiets, terwijl deze wagen gewoon op benzine reed. Zie je dat? Er zitten van die blauwgroene sporen in die je ook ziet bij vervuiling met brandstof op het water.'

'Ja, en hier op dit monster zit ook een vette substantie, maar het is geen diesel of zoiets.'

'Weet je wat, *zegt Herman*, heb je nog zo'n zakje?'

'Jawel, maar wat wil je dan?'

'Via de voorkant wil ik kijken of ik het remoliereservoir kan vinden. Ik heb nog nooit onder een motorkap gekeken en weet niet hoe zo'n ding er uit ziet, maar het lijkt er verdacht veel op dat er met de remmen is geknoeid, want dat spul op dat monster is geen diesel of benzine en zou het dan toch remolie zijn?'

'Wat een rechercheur zeg. Daar was ik nooit opgekomen.'

'Ja, ik weet ook niet hoe het kan. Ik mag dan a-technisch zijn, maar ik kan wel logisch denken. Dus laten we maar eens kijken.'

'Warempel, kijk daar tegen het schutboard zit een tankje met het opschrift Brake. Dat moet het zijn, maar dat tankje is nagenoeg leeg. Heb je misschien een wattenstaafje?'

'Nee, maar wel watten die ik gebruik om me van m'n make-up te ontdoen.'

'Perfect! Geef maar, dan veeg ik een plukje door dat tankje en kunnen dat vergelijken met het moddermonster.'

'Maar op het oog zul je niet zoveel zien, toch?'

'Nee, in het hotel moeten we zoeken naar een onderzoekscentrum, laboratorium of misschien een drogist die dit soort dingen kan analyseren. We hoeven alleen maar een match te hebben tussen de modder en het watje.'

'Slim! Dus zijn we nu hier klaar?'

'Ja, doe de monsters maar in je tas en laat ze niet aan die kantoorpief zien, want we moeten ons nog afmelden.'

De spullen, sleutels, rijbewijs, enz. worden weer in de zakken gedaan, ze melden zich af bij de ambtenaar met de boodschap dat ze de wagen hebben gevonden, de gewenste foto's hebben kunnen maken, bedanken de man en rijden terug naar het hotel.

'Zo,' zegt Herman, 'eerst maar even opfrissen, want mijn handen stinken naar een combinatie van modder, diesel en remolie.'

'Ja, daarnet in de auto dacht ik het al te ruiken, maar nu ruik ik het nog beter en mijn tas begint ook te stinken.'

'Leg die zakjes maar even in de badkamer dan, als je wilt.'

'Weet je nog wat wat is?'

'Jazeker! Rood - wit - blauw oftewel chassis - wielkast - band en dan nog het tankje natuurlijk.'

'Perfect... eh... team. En dan zo meteen op naar menu twee punt nul.'

'Ja, maar trek je nog wel even wat anders aan? Dat shirt kan echt niet zo, en je broek ook niet.'

Na een prima diner zitten ze samen achter de laptop op de kleine eettafel en Elize fluistert in z'n oor:

'Wat een avontuur hè?'

'Ja, en als de aanleiding niet zo triest was, zou ik het nog bijna leuk vinden. We moeten morgen ook nog naar de plaats van het ongeluk en daar een paar foto's nemen, want in dat verbaal stond iets onduidelijks over remsporen, n.d.'

'Wat betekent n.d.?'

'Not determined, not detectable of zo, dus met andere woorden ze hebben geen remsporen gemeten. Dat zou er op kunnen duiden dat er of niet geremd is of dat er niet geremd kon worden omdat de olie was weggelekt en nu heb ik niet zoveel verstand van dit soort dingen, maar als iemand het op het leven van je ooms en tantes voorzien had dan had hij de remleidingen kunnen doorzagen en was dat meteen door de politie opgemerkt en had het in het rapport gestaan, maar als je nu de koppelingen een beetje losdraait valt het niet op en elke keer dat je remt verlies je een beetje olie en wordt je auto een tijdbom.'

'Zou het dan toch moord kunnen zijn?'

'We kunnen niets uitsluiten en we moeten heel voorzichtig te werk gaan, nog niets tegen Jens zeggen, maar ook eens goed onderzoek doen naar die Kevin, want het zaakje stinkt nu letterlijk en het moeilijkste is het om het te bewijzen, want ik heb die koppelingen in de remleidingen niet kunnen controleren en wie zegt dan dat ik ze niet zelf losgedraaid zou hebben om zo het bewijs te manipuleren?'

'Man, wat een ingewikkelde toestand en we kwamen hier toch ook voor de vakantie of is dat nu van de baan?'

'Nee hoor, als we een bedrijfje of instantie gevonden hebben dat wat kan analyseren, dan duurt het wel een paar dagen voor we een antwoord hebben en in die tijd kunnen we even van de vakantie genieten. En nu we zover al zijn wil ik je vragen om een soort dossier aan te leggen in je laptop met de foto's, ondersteund met ons eigen proces-verbaal zodat we dit aan de jongens kunnen geven mocht het tot een rechtzaak komen.'

'Oh, nu ben ik echt de assistente van de detective.'

Zal ik het allemaal meteen maar in het Engels verwerken? Dat is voor mij geen moeite en voor die jongens gemakkelijker en dan kunnen ze het ook zo inleveren als dat zou moeten.'

'Terific! Good thinking!'

'OK. Laat ik daar dan maar even mee beginnen, maar heb jij dan nog wat te doen zonder laptop?'

'Ja, ik zag dat er een krant onder de deur was geschoven en ik kan ook eens naar het nieuws kijken. Doe jij maar wat je nodig vind.'

Ze zijn beiden wel een uur bezig en tot zijn verbazing ziet Herman dat Elize er een hele presentatie van heeft gemaakt in Powerpoint met daarnaast een uitgebreide weergave van wat ze in dit onderzoek hebben gezien en zijn tegengekomen.

'Voortreffelijk! Zo had ik het nooit gekund en daarom ben je ook het hoofd denk ik.'

'Noem het maar werkdeformatie. Ik kan het niet laten om het op deze manier te doen, beleef er heel veel plezier aan en het is voor degene die het onder ogen krijgt uiterst nuttig.'

'Zeker weten!'

'Goed, dan heb ik dit nu wel even gezien en wil ik graag met je in het oliebad.'

'Olie heb ik vandaag genoeg gezien en geroken,' zegt Herman.

'Nee, lekkere lavendelolie en jij hoeft niets te doen, want je was zo zielig vanmiddag met die benen in de lucht.

Gelukkig hebben we de foto's nog voor FaceBook.'

'Als je het maar laat.'

Na nog wat ontspanning via hun boeken op het bekende bankje is het tijd voor een sapje uit de minibar, dat weer keurig is aangevuld door de dienstmeisjes en laat Elize het bad vollopen.

'Zo, dat duurt lang zeg!'

'Volgens mij net zo lang als afgelopen zaterdag,' zegt Herman.

'Ja, maar nu zit ik er op te wachten valt het me meer op. Wat een enorm bad hè? We kunnen tegenover elkaar, naast elkaar en zelfs bij elkaar op schoot en dan liggen we nog voor het grootste deel onder water. Zo hoog heb ik ze nog niet eerder gezien.'

'Vandaar dat trapje natuurlijk.'

'Ga jij er vast in?'

En het lukt Herman om netjes in het bad te belanden zonder dat hij zichzelf van de verdrinkingsdood moet redden. Elize stapt er meteen achteraan en na een half uur van voelen en kroelen willen ze eruit stappen, maar Elize drukt per ongeluk wat te hard tegen z'n borst waardoor hij kopje onder gaat. Herman komt hevig schokkend weer boven en roept: 'Ik word verzopen!'

'Ja, sorry, ik dacht dat ik iets stevigs te pakken had, maar het gleed zomaar weg, maar gelukkig je bent er nog.'

'Ja, lach jij maar. We zijn hier onder andere om een moordzaak op te lossen en jij creëert er nog één bij.'

'Overdrijver! Nee onderdrijver! Onderkruiper! Oh, wat heerlijk. Ik kijk tegen je op omdat je zo stoer en sterk bent

en op dit soort momenten ben je zo aandoenlijk klein en dan kan ik je wel opvreten, maar ik zal het goed met je maken. Je krijgt weer een massage d' Elize, nu niet met Tijgerbalsem, maar met lavendelolie en daarna zien we wel verder.....'

Dinsdag 18 juni

Na het ontbijt dat nu wel prima in orde is gaat Herman meteen achter de laptop om een adres te verifiëren dat hij van de dienstdoende ober had gekregen op de vraag of er in de buurt onderzoekscentra zouden zijn. Een broer van de ober schijnt bij zo'n bedrijfje te werken nog geen kilometer verderop.

Maar Herman neemt het zekere voor het onzekere en zoekt een drietal van die bedrijfjes op en na zo'n anderhalf uur zegt hij:

'Ik denk dat ik er genoeg heb, maar we moeten die monsters nog wel even splitsen want anders zijn we alles kwijt.'

Elize haalt nog een paar zakjes uit de eetzaal en zo gaan ze op stap naar het eerste bedrijfje. Herman wilde met de auto, maar Elize houdt voet bij stuk door te zeggen dat ze nu al een aantal dagen op een stoel hebben gezeten en dat een stevige wandeling geen kwaad kan. Daar kan Herman niet tegenop en hij kent z'n positie als de denker, maar onderwerpt zich graag aan de leiderscapaciteiten van Elize die dat met zoveel gemak kan, zoals ze al bewees bij

de manager van het ontbijt en de politie. En, was Herman er achter gekomen, dat het niet alleen haar prachtige verschijning en uitstraling is, maar ze formuleert goed en precies en nog in een vreemde taal ook, waardoor de tegenpartij nauwelijks weerstand kan bieden.

Bij het bedrijfje aangekomen leggen ze uit dat ze graag willen weten of de substantie in de modder overeenkomt met de inhoud van het watje en of er misschien diesel / gasolie in de modder zit.

'We use GLC for this analysis, is that alright?'

Elize kijkt Herman aan en beiden kijken de laborant aan alsof ze water zien branden en vragen tegelijk: 'What is GLC?'

Nu komt de laborant echt los en legt uit dat GLC de afkorting is voor Gas Liquid Chromatography en op het moment dat hij een college wil geven over deze analysetechniek zegt Herman: 'OK. Duidelijk. Wij willen alleen maar een antwoord op de vraag die we hier op een papiertje hebben. Dus wat is het?'

Beteuterd zegt de man dat er donderdag pas ruimte is om het te bepalen en omdat het om een kwalitatieve analyse gaat, er donderdagmiddag om een uur of vier wel iets over te zeggen valt. En omdat ze particulier zijn kan hij het doen voor 100 dollar.

Buitengekomen zegt Elize: 'Wil die jongen een verhaal vertellen dat ie aan niemand kwijt kan en dan zeg jij dat ie maar moet stoppen met dat verhaal en antwoord moet geven op de vragen.'

'Ja, ik ken dat soort mensen die in een specialistisch vakgebied zitten. Ze willen zo graag hun verhaal kwijt, maar

altijd aan de verkeerde mensen, want stel dat ik hem z'n gang had laten gaan, dan hadden we daar nog binnen gezeten, hem van z'n werk gehouden en we hadden er niets van begrepen. Of wel dan?'

'Nee, ik denk dat je gelijk hebt. Mooi geregeld zo en voor honderd dollar valt ook nog mee. En wat wil je nu doen?'

'Nu maar weer terug en de morgen is al bijna weer om, dus eten en vanmiddag die Kevin maar eens natrekken en als jij vanavond alles weer verwerkt, is deze dag ook al weer om en dan morgen naar een zwemparadijs.'

'Heb je zwemspullen bij je dan?'

'Oh nee, stom. Vanmiddag nog halen dan?'

'Ja, goed.'

's Middags gaan ze op pad voor zwemkleding en terug in hun kamer komen ze er na wat zoekwerk achter dat Kevin Pritchard de manager is van Farm Sale, de makelaardij voor boerenbedrijven, hij is tussenpersoon in verzekeringen, heeft ook een eigen kleine verzekeringsmaatschappij en staat ook geregistreerd als advocaat.

'Die man heeft een vinger in elke pap,' *zucht Herman.*

Ze houden het rustig voor de rest van de dag en Elize werkt de aantekeningen nog uit.

Donderdag 20 juni

Over de woensdag is niet veel meer te melden dan dat ons stel zich inderdaad de hele dag vermaakt heeft in een zwemparadijs met een enorme glijbaan, waar ze geen genoeg van konden krijgen. Ook konden ze daar lekker eten en voldaan gingen ze weer terug.

Na het ontbijt zegt Herman: 'Nu weet ik nog steeds niet hoe we dat met die makelaar moeten aanpakken. We kunnen moeilijk naar hem toegaan en vragen waar die drie miljoen dollar is gebleven.'

'Nee, dat is niet handig,' zegt Elize.

'Heb jij een idee?'

'We zouden ons kunnen voordoen als een geïnteresseerd stel dat zich oriënteert om iets op te zetten in de agrarische sector. Een kaasboerderij of zoiets waarbij we de melk geleverd krijgen en verwerken zonder koeien.'

'Ja, maar heb jij verstand van kaas dan?'

'Nee, we zeggen dat we eerst willen weten of er mogelijkheden zijn en dan gaan we terug naar Holland om het maken van kaas te leren waarna we over een jaar terugkomen om het hier in praktijk te brengen. Kevin kan ons dan adviseren wat daar voor nodig is en dan komen verzekeringen enz. vanzelf voorbij.'

'Het lijkt me wel een prima kapstok om daar ons verhaal aan op te hangen, maar ik wil eerst toch wel even kijken wat voor een man die Kevin is. Er zal hier ook wel een kamer van koophandel zijn of zoiets.'

Ze zoeken nog wat verder en stuiten op een krantenarchief

en als ze de naam Kevin Pritchard intypen komt er een hele lijst met artikelen waarin hij verwickeld is in allerlei gerechtelijke procedures, heel veel aantijgingen, maar geen veroordelingen.

'Typisch, hij komt overal mee weg, zegt Herman. Dat betekent dat hij contacten moet hebben in high places, of zou hij ze omkopen?'

'Ik zag bij één van die artikelen een foto, maar hij ziet er niet uit als een gangster,' zegt Elize.

'Juist, dat zijn de ergste. Je verwacht het niet en dan ineens: boem!

Hee, kijk nou eens,' zegt Herman verrast, 'zo'n tien jaar geleden zat de man bijna aan de grond en op het randje van een faillissement. Stel nou dat hij dringend veel geld nodig had en een mogelijkheid zag en die oom en tantes daar voor liet opdraaien. Dat zou toch kunnen?'

'Bah, wat bizar!'

'Ja, dat vind ik ook, maar we zitten wel in kapitalistisch Amerika, waar dit soort dingen niet vreemd zijn. Overal hangt geld aan, maar wat voor motief zou hij dan gehad moeten hebben om hen daarvoor uit te zoeken?'

'Ja, dat zouden we dan eens aan de jongens moeten vragen als het allemaal wat duidelijker wordt en dan bedoel ik dat we moeten uitzoeken of er aanvaringen zijn geweest tussen de broers en de makelaar.'

'Hoe laat is het nu?'

'Twaalf uur.'

'Als we nu beneden zouden gaan eten en daarna de wagen pakken om eens te kijken op de plaats van het ongeluk.'

'Misschien valt ons nog wat op,' zegt *Herman*.

'Goed idee. Ik fris me nog even wat op en dan kunnen we.'

Bij de brug over de Rogue aangekomen zegt Herman:

'Hier zou het geweest moeten zijn en het lijkt erop dat ze daar uit de bocht zijn gevlogen. Kijk, ze hebben een beveiligingsblok aangebracht, maar ik zie helemaal geen bandensporen. Even bij die boompjes kijken daar beneden. Ja..., ja..., ja....'

'Wat zie je?'

'Blauwe verfschilfers en littekens aan de stammen. Hoe is het mogelijk dat we dat na tien jaar nog kunnen zien en daar beneden zie ik nog metaal glinsteren maar daar kan ik niet bij. Misschien moeten we een paar foto's maken voor de jongens ter ondersteuning van het onderzoek.'

'Hoe bedoel je? Wij doen toch het onderzoek?'

'Nee, wij doen het vooronderzoek en als we voldoende verzameld hebben geven we dat aan Jens en Sjaak die er een private detective op kunnen zetten om de onderste steen boven te krijgen. Daar hebben wij de tijd niet voor, want er zitten mogelijk rechtszaken aan vast. Als die Kevin er inderdaad iets mee te maken zou hebben weet hij dat wij geen tijd hebben.'

'Maar wij doen toch de kaasboerderij?'

'Ja, dat is om hem uit de tent te lokken, maar op een gegeven moment zouden wij hem kunnen confronteren met deze feiten en dan heeft hij de beste kaarten in handen, zeker met de contacten die hij hier heeft. Nee, dit moet lokaal worden uitgezocht, want ondanks de verdachte omstandigheden weten we nog steeds niet welke rol die Kevin heeft gespeeld, laat staan dat we hem nu al kunnen veroordelen. Het zijn slechts aannames. En in elke

rechtszaak geldt dat het bewijs sluitend moet zijn. Ik zou niet graag op m'n geweten willen hebben dat er iemand achter de tralies verdwijnt op basis van sloppy onderzoek, zoals we dat in Nederland al veel te vaak hebben gezien.' 'Nee, meneer de rechercheur. Ik had geen idee dat je dit allemaal geleerd had toen je met dit kruisingen en rotondes speelde.'

'Mijn werk heeft hier niet veel mee te maken, maar ik heb wel beter leren denken.'

'Ik maakte maar een grapje en ik sta er van te kijken hoe jij dit aanpakt.'

'Goed, dit hebben we gezien en vastgelegd en dat kan mooi bij jouw presentatie vanavond en dan zouden we nu weer even bij dat laboratorium kunnen kijken of er al iets bekend is over onze monsters. Oh, monsters. Heb jij nog zo'n zakje en die lepel?'

'In m'n tas in de auto; ik haal het even.'

'Nu we ook nog een grondmonster hebben van de plaats des onheils kunnen we dat vergelijken met de modder aan het chassis, maar uit m'n hoofd zeg ik nu al dat het verschillende soorten zijn. Wat we op de auto aantreffen zag er uit als klei en deze grond is een beetje rul, lang niet zo vast en je ziet dat we nu ook nogal wat gras erbij hebben verzameld en er zat geen enkel sprietje in dat andere monster.'

De analyses van de grondmonsters wijzen inderdaad uit dat er remolie en gasolie in de modder zit. Dat wil zeggen dat er alleen aan het monster van het chassis remolie zat en gasolie werd alleen aangetroffen in de monsters van

band en wielkast. De honderd dollar wordt betaald en het is tijd om nog een en ander uit te werken.

'Mijn gevoel zegt dat we toch nog even naar die impound-yard zouden moeten rijden,' zegt Herman.

'Wat dan?'

'Toen ik onder de auto door keek zag ik wel een paar leidingen lopen, maar lette er verder niet op en als we nu zouden kunnen bewijzen dat er olie uit een koppeling lekt dan maakt dat de zaak wel wat sterker.'

'Wil je dan weer op je kop hangen?'

'Liever niet. Nee, aan de voorkant was wel wat ruimte en als we nu de camera er onderdoor schuiven dan kunnen we aan de foto's misschien zien of er iets van olie glinstert op gras of aan de leidingen.'

'Slim, maar je ziet niets, toch? En het is daaronder hardstikke donker.'

'Ik zet de camera op tijd, dus dat ie na 10 seconden een opname maakt met flits en we kunnen op het schermpje wel bepalen of het goed is of niet en misschien moeten we een serie maken.'

'Slimmerd! Jij had inderdaad rechercheur kunnen worden.'

'Nou ik doe het er liever bij, voor de lol. Minder risico.'

'Dus moeten we er weer naartoe? En moet ik dan het woord doen?'

'Als jij je charmes in de strijd gooit zal het zeker lukken.'

De ambtenaar kijkt verbaasd op als hij het stel ziet en zegt: 'You forgot something?'

'Ja, zegt Elize, toen we de foto's thuis op de laptop bekeken bleek dat er een paar onscherpe tussen zaten en die wilden we eigenlijk nog even overmaken als het mag.'

'Of course!' *Ja, tegen zoveeel charme is geen enkele man opgewassen en dus wordt het wrak weer snel gevonden. Herman gaat plat op de buik onder de motor door; tenminste dat is de bedoeling, maar ook de voorbanden zijn leeg en hij kan wel met z'n hoofd door het eerste deel naar achteren schuiven, maar blijft steken bij de wielassen. Onhandig als hij is, stoot hij z'n hoofd tot tweemaal toe aan de veerpot die in de weg zit en de krachttermen, die maar drie letters groot zijn krijgen zo'n enorme lading door het geweld waarmee ze worden uitgeroepen, dat het lijkt alsof het hele alfabet een beurt krijgt.*

Gedwee buigt Elize naar hem toe en snikt: 'is hier ook een toilet?'

'Wat? Hoezo?'

'Als je zo doorgaat zet ik de hele boel eronder, want ik kan niet meer van het lachen.'

'Vind je het zo leuk dan dat ik hier bijna m'n kop in tweeën stoot?'

'Nee, één kop is voldoende.'

'Wie is er nu de pestkop?'

'Heb je dat toestel nu wel bij je?'

'Nee, waar is het? Oh ik voel het al ik lig erop.'

'Moet ik het even voor je instellen?'

'Ja, doe dat en geef het me maar dan druk ik zelf wel af. Zet wel even de flitser aan.'

'Aye, aye, sir! Zie je wel wat? Weet je waar je op moet richten?'

'Geef dat ding nu maar!'

'Dit soort exercities noemen ze ook wel relatiestresstests.'

'Ja, ja,' *zegt Herman hoorbaar geïrriteerd en maakt een*

paar opnamen in de hoop dat hij een koppeling van de remleiding in het vizier heeft. Hij schuift het apparaat langs zijn broek en zegt: 'Wil je kijken of er wat op staat?' 'Ja, ik zie een soort slang met een knobbeltje en daar lijkt een druppel aan te hangen, een beetje geelbruin of geelgroen, dat is niet duidelijk. O, wacht, die volgende is duidelijker.'

'Mooi, hebbes, geef nog maar even dan maak ik er nog een paar onder een andere hoek en dan hebben we ons doel bereikt vandaag.'

Als hij weer opstaat maken ze nog een paar opnamen van de voorkant met motorkap open en dicht en begrijpen nu ook hoe ze de vangrail bij de brug moeten hebben geraakt. 'Voor het dossier,' zegt Herman. Hij beoordeelt het resultaat en is dik tevreden, want de druppel olie aan de koppeling is zo evident aanwezig dat die gewoon losgedraaid moet zijn geweest. Er zijn op de leiding geen krassen te zien.

'Dus, sabotage?' zegt Elize.

'Daar heeft het nu alle schijn van. Maar, ja, wie heeft het op z'n geweten?'

Tevreden melden ze zich weer af en de ambtenaar tikt aan z'n pet ten afscheid.

'En nu?' Vraagt Elize.

'Ja, we moeten straks op de laptop nog wat beter naar de foto's kijken en hier en daar wat uitvergroten misschien en ik wil het nog wat op me laten inwerken. Ben ik niet te smerig?'

'Hoezo?'

'Dan zou ik nu wel naar een restaurant willen rijden in plaats van het hotel en eens iets anders willen eten dan het hotelvoer.'

'Vind je het niet goed dan?'

'Jawel, maar het is zo standaard.'

'Daar heb je gelijk in. Misschien kan ik op mijn smartphone iets vinden hier in Grande Rapido.'

Voor een visrestaurant kunnen ze prima parkeren en de twee groene strepen over het shirt van Herman nemen ze voor lief, waarna ze op het terras een plaatsje zoeken. Ze vragen of ze buiten mogen eten en dat is geen enkel probleem. Ze beginnen met een vissoepje en gaan vervolgens aan de zalm en omdat in Amerika alles groot is bestellen ze medium size, wat bij ons ultragroot genoemd zou worden. Als toetje laten ze zich verwennen door een coupe met softijs, zodat ze geen pap meer kunnen zeggen en Herman alle zeilen moet bijzetten om veilig het hotel te bereiken.

'Zo, zeg, is dat eten? Wat veel en nog veel goedkoper dan hier,' zegt Herman.

'Wat moest je betalen?'

'Nog geen veertig dollar, iets van vijfendertig zoveel, maar ik heb het maar afgerond op veertig.'

'Big spender! Maar lieverd, wat ik al een tijdje vragen wilde.'

'Zeg het eens.'

'Jij zei dat we nu bezig zijn met een vooronderzoek en we zijn hier nog geen week of we zijn al bijna klaar.'

Wat doen we dan de rest van de tijd? We hadden op vier weken gerekend.'

'Ja, daar heb ik ook aan gedacht. Hier in de buurt is verder niet zoveel. Voor de cultuur moet je hier niet zijn. Alles wat mooie architectuur lijkt, is gecopiëerd en dat is niet zo verwonderlijk want de status die het land nu heeft is nog maar een paar honderd jaar oud.'

'Zou je kunnen zeggen dat Amerika het Almere van de wereld is?'

'Hoe je daar nu op komt is mij een raadsel, maar ik vind de vergelijking wel treffend, maar dan zou ik Almere willen uitbreiden tot Flevoland.'

'Oh, ja, ik vergeet dat je ook verstand hebt van ruimtelijke ordening.'

'Ja, sorry, ik kan het soms niet laten om toch nog even de puntjes op de i te zetten.'

'Geeft niet. Ik leer er weer van, maar wat wil je in de rest van de tijd doen?'

'We kunnen hier nog best een paar weken rondtoeren en die grote meren bekijken; die liggen dacht ik naar het Noord-oosten. Ik heb niet zoveel zin om naar grote plaatsen als Chicago te rijden, jij wel?'

'Nee, het enige dat dan nog leuk zou zijn is een tripje naar het noorden, naar de Niagara falls., Yellowstone parc?'

'Zo, doe maar ambitieus. Laten we na het weekend maar besluiten hoe we verder gaan, want als je naar Canada wilt, hoeven we deze kamer niet te houden, maar hij is wel voor vier weken gereserveerd en ik zou liever naar Toronto vliegen dan rijden.'

'Ja, wat een gedoe zeg.'

'Ik heb een beter idee.'

'Vertel!'

'Volgende week is er ook nog wel iets uit te zoeken, zeker als we je neven zondag hebben gesproken en dan moeten we woensdag besluiten of we de vier weken volmaken of dat we verkassen naar een andere plaats. Las Vegas of zo.' 'Las Vegas ligt in de woestijn. En in de plaats zelf wordt je financieel uitgekleeft.'

'Nou dan geen Las Vegas, maar er zijn nog tal van interessante plaatsen. Misschien kun je dat eens bekijken als je toch wat op je tikdoosje zit te spelen.'

'Tikdoosje?'

'Ja, je laptop.'

'Oh, m'n laptop. Wat een dag weer. Wil je nog in de olie?'

'Wat bedoel je?'

'Of je nog in bad wilt, waarna ik je nog eens fijntjes in de lavendelolie kan zetten.'

'Nee, dan draai ik het om, want ik neem aan dat jezelf ook wel eens door mij onder handen genomen wilt worden en dus zal ik jouw tere maar mooie huid eens bewerken met die weldaad die ze lavendelolie noemen.'

'Hoe lang heb ik hier op moeten wachten.'

'Wat bedoel je?'

'Ik dacht dat je het nooit zou vragen en het initiatief helemaal bij mij liet.'

'Je bent me steeds net voor.'

'Is dat zo?'

'Zo lijkt het wel, maar je had het ook kunnen vragen of aangeven, of met je ogen knippen of seinen, want lichaamstaal is ook mooi en kan zelfs licht erotisch zijn.' 'Ja, stop maar, want mijn lichaam tintelt alweer.'

'Gek hè? Als wij mannen opgewonden zijn kun je dat meteen zien, maar vrouwen moeten het vertellen, lijkt het.'
'Ja, houd het daar maar op; dan hoef ik niet op de details in te gaan, maar nu wil ik even aan mijn presentatie werken, dan nog een kopje koffie of een sapje en dan kijken of ik nog iets met jouw lijf kan zonder dat je nu weer helemaal onder water verdwijnt.'

'Your wish is my command, madam!'

De lavendelolie doet weer wonderen en nadat ze al een kwartier in de slaapstand liggen draait Elize zich om en zegt: 'Herman, ik zou je nog niet voor een half miljoen kwijt willen.'

'Leuk dat je dat zegt, want ik zou jou ook voor geen half miljoen kwijt willen.'

En net als Elize bijna de slaap gevat heeft draait Herman zich naar haar toe en fluistert: 'Realiseer jij je wel dat hier voor een miljoen in bed ligt?'

Ze schateren het uit en vanwege de gehorigheid moeten ze zich een beetje inhouden, maar hebben dan nog wel een half uur nodig om in slaap te komen en gebruiken ze die tijd om het liefkozen nog eens te oefenen.

Vrijdag 21 juni

Na het ontbijt wil Herman toch nog een keer naar de brug rijden om bij de bocht te kijken of daar misschien nog van die kleiachtige modder ligt. De herkomst van de remolie is duidelijk, maar waar de gasolie vandaan komt is nog een raadsel.

Aangekomen bij de bocht lopen ze minstens honderd meter langs de kant om te zien of er nog een spoortje is, maar zonder resultaat. Alles ziet er normaal uit, maar ja het is dan ook al tien jaar geleden en misschien is meteen daarna alles schoongemaakt, want glassplinters zijn er zo op het oog ook niet meer.

Terwijl ze weer op de terugweg zijn slaat Herman ineens hard op het stuur en roept: 'Stom, stom, we hebben alle pijlen gericht op het ongeluk, wat natuurlijk goed is, maar we moeten ook nog naar dat ziekenhuis.'

'Oh, wat wil je daar doen?'

'Eens kijken hoe ze met fouten omgaan.'

'Om alsnog een schadevergoeding te krijgen?'

'Bijvoorbeeld, maar eerst maar eens de boel een beetje opwarmen.'

'Ik ben benieuwd hoe je dat wilt aanpakken.'

'Daar denk ik nog over na.'

In het ziekenhuis aangekomen lopen ze meteen naar de receptie en vragen of er uitgezocht kan worden of Mr Luke Stassen tien jaar geleden in dit ziekenhuis heeft gelegen. De dame kijkt op een groot scherm en tikt de naam in.

Het duurt niet lang of ze zegt: Brain surgery?
'Yes!'

'Waar kan ik die afdeling vinden,' vraagt Herman.

'Waarom?'

'Wij willen graag weten waar hij heeft gelegen, just curiosity.'

Ze krijgen het adres en zelfs een plattegrond van alle verdiepingen, bedanken de vrouw en lopen naar de lift. In de lift verbazen ze zich dat ze zo gemakkelijk een plattegrond meekrijgen en komen niet lang daarna aan bij de balie van de neuroafdeling.

Herman neemt het woord en zegt dat hij graag wilt weten of alle handelingen op papier worden bijgehouden, of er persoonlijke dossiers zijn.

'Ja meneer, die zijn er maar die zijn strikt privé.'

'Dat begrijp ik, maar een familielid van ons heeft hier zo'n tien jaar geleden gelegen en wij willen graag weten wat er met hem is gebeurd.'

'Bent u detective?'

'Nee, alleen belangstellende familie en voor onze vermoedsrust zou het goed zijn als we een paar antwoorden op onze vragen krijgen.'

'Ja, dan zou u moeten spreken met het hoofd van deze afdeling.'

'Is hij aanwezig?'

'Ik zal bellen. Hij kan u ontvangen. Het is deze gang door en dan de derde deur links.'

'Wat is zijn naam?'

'Dr. Ralph Pritchard.'

In het grote kantoor zit een gedistingeerde heer, uiterst verzorgd. Hij gebaart dat ze in het zitje plaats kunnen nemen en hij komt er bij en stelt zich voor.

'Wat kan ik voor u doen?'

'Dank u wel dat u even tijd voor ons neemt. We hebben begrepen dat u het hoofd van deze afdeling bent? Hoelang al?'

'Ja, inderdaad ben ik hier zeven jaar de baas en ik werk hier elf jaar.'

'Wij vroegen ons af of er van elke patiënt een dossier wordt aangelegd.'

'Ja, tot vijf jaar geleden deden we dat uitsluitend op papier, maar sindsdien alleen nog maar digitaal.'

'Zoekt u iets bijzonders? Want u begrijpt dat onze dossiers strikt vertrouwelijk zijn.'

'Ja, dat respecteren wij, maar het gaat om een familielid die op deze afdeling is overleden na een operatie.'

'Wat is de naam?'

'Mr. Luke Stassen.'

Ineens wordt de man vuurrood en probeert zo rustig mogelijk te zeggen: 'Stassen, Stassen. Ja, dat zou ik na moeten kijken. Wanneer is dat gebeurd?'

'Tien jaar geleden, maar zegt die naam u iets?'

'Ja, vaag. Maar wat wilt u?'

'Hij was onze oom en wij vragen ons af waarom hij binnen een paar dagen na de operatie is overleden. Was het onvermijdelijk of was het een gevolg van de behandeling?'

'Bedoelt u de verpleging?'

Wij hebben altijd de beste verpleegsters uit de regio in dienst gehad.'

'Wij dachten meer aan de behandelend chirurg. Hebt u daar de naam van?'

'Waarom wilt u dat weten?'

'We zullen open kaart met u spelen. Wij willen de behandelend chirurg aansprakelijk stellen voor de dood van onze oom en als dat niet kan zullen we u als hoofd van deze afdeling daar verantwoordelijk voor moeten houden.'

'U durft wel wat te zeggen. Wat wilt u bereiken?'

'Wij zijn geen detectives maar willen graag weten wat de toedracht is geweest van de dood van twee ooms en twee tantes, want wij hebben de indruk dat er nogal luchtig is omgegaan met de dood van onze oom Luke.'

'Luchtig? Luchtig? Wij betreuren de dood van elke patiënt.'

'En wat doet u aan nazorg?'

'Hoe bedoelt u?'

'Bent u bij de familie langs geweest om de zaak te bespreken, excuus aan te bieden? Wij nemen ook aan dat u voor dit soort calamiteiten verzekerd bent?'

'Oh, gaat het om geld?'

'Niet direct, want met geld hebben we onze oom niet terug, maar we zouden het niet terecht vinden dat geld wat toebehoort aan nabestaanden in de verkeerde zakken verdwijnt.'

'Verdenkt u mij van diefstal?'

'Wij verdenken niemand en voordat de toon van dit gesprek de verkeerde kant op gaat zou ik u willen vragen om objectief met ons mee te denken.'

'Hoe kan dat nou? Het gaat om uw oom en dan lijkt het me al onmogelijk om z'n dood objectief te beoordelen.'

'Dat hangt van de feiten af. Kunt u de feiten op tafel leggen?'

'Ik heb helemaal geen zin om feiten op tafel te leggen en daar is ook geen aanleiding toe.'

'Dat valt nog te bezien. We houden niet van dreigementen, maar als u niet wilt meewerken om de onderste steen boven te krijgen, zullen we stappen moeten nemen die u daartoe dwingen. Wij willen dat niet en u waarschijnlijk ook niet, want als het zover moet komen dan kunnen wij getuigen oproepen met belastende verklaringen die u, uw afdeling en uiteindelijk dit hele ziekenhuis behoorlijk kunnen schaden.'

'Wij laten ons niet chanteren en ik heb nog steeds geen idee wat u hier wilt bereiken.'

'Wij willen antwoord op de vraag: wie was de chirurg die de operatie heeft uitgevoerd, of hij bevoegd was, hoe lang al, of het ziekenhuis verzekerd was, waarom er geen nazorg is verleend in die zin dat is uitgelegd waarom het leven van onze oom niet gered kon worden, of er een schadevergoeding uitgekeerd had moeten worden en hoe hoog en waarom dat niet is gebeurd of wel gebeurd maar waar dat geld dan is gebleven.'

'Het gaat dus toch om geld?'

'Als u goed geluisterd hebt kwam geld pas in het laatste van mijn zin aan de orde.'

'Ja, maar het is al de tweede keer dat u er mee komt.'

'Ja, in relatie tot de verzekering. Voor zover wij weten heeft u niets voor de nabestaanden gedaan. Geen excuus, geen gesprek, niets. Waarom niet?'

'Omdat daar kennelijk geen aanleiding voor was.'

'Zou u dan nu dat dossier kunnen pakken en kijken wat er over de operatie in wordt gemeld?'

'Het is hoogst ongebruikelijk, maar ik wil om u enigszins tegemoet te komen nu een uitzondering maken. De archiefkasten staan hiernaast en als u even meeloopt kunt u het zien.'

In de laden van de kasten zitten de dossiers keurig in hangmappen en allemaal op alfabetische volgorde.

'Stassen? S, St, Sta, Stassen. Hier heb ik het. De hele behandeling, bloedtesten, en een groot stempel met de tekst Overleden.'

'Ja, maar wat staat er over de operatie? Ergens moet staan dat de chirurg is uitgeschoten met z'n scalpel en de hersenstam heeft geraakt waardoor de patiënt in coma is geraakt en overleden.'

De dokter schrikt schijnbaar na deze openbaring, vermant zich en zegt: 'Daar vind ik hier niets over. Alle relevante informatie zit er gewoon in, maar wat u daar beweert lijkt meer op cafépraat.'

'Ik neem aan dat ik geen kopie van het dossier kan krijgen.'

'Nee, het is strikt vertrouwelijk en omdat het een familielid van u betreft en het al tien jaar geleden is wilde ik een uitzondering maken door het u te laten zien, maar een kopie is uitgesloten.'

'Maar over de operatie staat niets?'

'Nee!'

'En weet u de naam van de behandelende arts?'

'Daar spreekt u mee.'

Stomverbaasd kijken Herman en Elize hem aan.

'Dus dan moeten we u vragen of u ten tijde van de operatie voldoende gekwalificeerd was om zo'n bijzondere en ingewikkelde operatie uit te voeren. Kunt u die papieren overleggen?'

'Nee!'

'Nee? Hebt u ze niet, of had u ze niet, of zijn ze ergens anders of zijn ze er helemaal niet?'

'Luister meneer en mevrouw. Ik heb u binnengelaten om u een dienst te bewijzen door nog even terug te komen op de tragische dood van een patiënt, maar ik laat me niet als een kleine jongen behandelen.'

'Dat hoeft ook niet dokter en dat is ook het laatste dat wij willen. Geeft u gewoon antwoord op de vraag of u toentertijd voldoende gekwalificeerd was om dit werk te doen.'

'En als ik daar geen antwoord op wil geven?'

'Dan hebt u kennelijk iets te verbergen en nogmaals, wij houden niet van dreigementen, maar een ziekenhuis dat negatief in het nieuws komt is, altijd slecht. Daar komt de pers op af en die wil vanwege het patiëntenbelang het naadje van de kous weten en die zullen heel wat scherper ondervragen dan wat wij nu doen.'

'Zeg dan wat u concreet wilt.'

'Wij willen een brief waarin het ziekenhuis de fout erkent en een schadevergoeding voor de nabestaanden.'

'Hoe hoog?'

'Het lijkt ons redelijk dat het bedrag dat in de polis staat voor dit soort gevallen wordt uitgekeerd en ik begrijp echt niet waarom dit niet eerder is gebeurd, want dan had u zichzelf dit uurtje kunnen besparen. Wij gaan uit van vijf miljoen dollar voor zo'n calamiteit en als dat zo is, verwachten wij dat dat bedrag binnen een paar weken kan zijn

overgemaakt op de rekening van Jens Stassen, de oudste zoon van de overledene.'

'Vijf miljoen? Vijf miljoen? Man je bent niet goed bij je hoofd. Het maximale bedrag in dit soort zaken is één miljoen dollar.'

'En is dat bedrag opgeëist of uitgekeerd?'

'Dat denk ik niet.'

'Dat weet u niet zeker als hoofd van zo'n belangrijke afdeling waar u nota bene zelf, en dan bedoel ik, persoonlijk aansprakelijk bent voor de dood van onze oom. Deze zaak is nog niet verjaard en als ik de federale politie op dit spoor zou zetten hangt u misschien nog een zware gevangenisstraf boven het hoofd, wegens grove nalatigheid en fouten ten gevolge van gebrek aan competentie en kwalificatie. Dat kunt u zichzelf besparen.'

'Dus u koopt het af?'

'Nee, zie het als een schikking, een brief met excuus in de eerste plaats voor de dood van hun vader en de toezegging dat het polisbedrag van één miljoen dollar binnen twee weken op hun rekening zal worden bijgeschreven.'

'En als ik niet akkoord ga? Trouwens, ik moet met de raad van bestuur overleggen als ik het al zou willen, want het ziekenhuis moet dat geld vrijmaken.'

'Als u niet akkoord gaat is de weg naar de televisiestudio kort genoeg.'

'Toch chantage?'

'Nee, dat is het laatste dat we willen. Wij willen genoegdoening. Een fout kan iedereen maken en ook al is wat u gedaan hebt bijna onvergeeflijk, het is een fout die toegegeven had moeten worden en zo snel mogelijk netjes afgehandeld, want als dat niet gebeurt ontstaan er allerlei cold

cases waardoor er ineens een hele beerput open kan gaan en dat is schadelijk voor alle betrokkenen, het ziekenhuis en ook de regio. Dus de keus is aan u.'

'Maar dan wil ik van u een handtekening dat u geen gerechtelijke stappen onderneemt als dit geregeld is.'

'Wel dokter Pritchard, zo'n handtekening kunt u krijgen nadat de brief en de schadevergoeding is overgedragen aan Jens Stassen, maar nu wil ik volstaan met een handdruk want die is voor mij ook heel veel waard, maar nog een andere vraag. In hoeverre bent u familie van Kevin Pritchard?'

'Weer wordt de dokter rood en zegt: dat is mijn broer.'

'En u hebt uw afdeling bij hem verzekerd?'

'Eh... Ja...'

'Dacht ik al.'

'Hoezo?'

'Meteen toen ik deze zaak begon te onderzoeken zag ik dat er heel veel losse eindjes aan zitten en dat er heel veel niet klopt, maar daar komt uw broer ook nog wel achter. We willen u nu niet verder ophouden, wensen u nog een goede dag en wachten uw brief af.'

Verbouwereerd blijft de man achter in z'n mooie met palissander betimmerde kantoor.

'Tjonge wat heb je die man hard aangepakt zeg,' zegt Elize.

'Niet goed?'

'Juist wel. Fantastisch zelfs. Ik denk dat hij nu geen kant meer op kan.'

'Nee, dat denk ik ook en dan gaan we vanmiddag naar Kevin.'

'En mijn kaasboerderij dan?'

'Jammer, die is van de baan en je zult in Nederland moeten blijven om je geld te verdienen.'

'Och, en ik had me er zo op verheugd.'

'Ja, ja, laten we eerst maar eens wat gaan eten.'

Na het eten is het adres van 'Farm Sale' snel gevonden en rijden ze er meteen op af.

Op de oprijlaan met aan weerskanten prachtig onderhouden eiken is een tuinman bezig, die net met z'n kruiwagen wil gaan lopen als Herman hem aanhoudt.

'Hallo meneer. U ziet eruit als de tuinman.'

'Al vijfentwintig jaar meneer,' zegt de man.

'Zo, en hebt u dat al gevierd?'

'Ja, een maand geleden.'

'Met de hele familie hier dineren bij de baas?'

'Nee, ik moest bij hem komen en toen kreeg ik een envelop met honderd dollar.'

'Oh, viel dat mee?'

'Nee, dat viel helemaal niet mee, want in andere bedrijven krijgen mensen zoals ik weleens duizend dollar als ze zo'n lange staat van dienst hebben.'

'Vindt u het een goede baas?'

'U komt hier niet vandaan hè? Denemarken of Zweden?'

'Holland!'

'Oh, dan is het goed. Ik kan u vertellen dat ik niet slecht verdien, kan mijn gezin er van onderhouden, maar als ik zie hoeveel geld mijn baas uitgeeft aan feesten waar ik niet bij ben, maar wel de troep van mag opruimen, de auto's die hij koopt en ga zo maar door, dan zou er voor mij wel eens

wat meer mogen overschieten.'

'Dus u bent niet zo tevreden?'

'Meneer, ik ben blij dat ik werk heb.'

'Hebt u wel eens van de heer van Seeters gehoord?'

'U bedoelt Harry, de appelboer? Nou en of, die kwam hier heel vaak.'

'Ja die bedoel ik, maar hoezo heel vaak?'

'Hij kwam hier nogal eens langs, maar meestal was mijn baas er dan niet.'

'Wat kwam hij dan doen? Appels afleveren?'

'Wat hij kwam afleveren weet ik niet, maar hij ging het grote huis binnen en bleef dan een half uurtje en ging dan weer weg en was altijd vriendelijk tegen mij. Hij is helaas verongelukt bij de rivier.'

'Oh, hoe kwam dat?'

'Ja, daar zijn we nooit achter gekomen, maar in die tijd waren hier wel een paar verdachte dingen gaande.'

'Vertel eens.'

'We hebben achter dat grote huis ook een melkstal voor vijftig koeien en de knecht die daar werkte werd een paar dagen na het ongeluk van Harry ontslagen en ik begreep niet waarom want het was een goede knecht, maar een paar weken later zat ik met mijn vrouw te eten in een restaurant en ineens zag ik hem aan komen rijden met een Chevrolet Corvette en hij ging op het terras van het restaurant zitten. Ik ben toen naar buiten gegaan om hem te begroeten en hem te feliciteren met zo'n mooie auto.'

'Hoe kwam hij daaraan dan?'

'Gewonnen zei hij met een of andere sweepstake of zo. Toen vroeg ik hem waarom hij hier niet meer werkte en hij zei dat de baas ontevreden was en hem daarom had

ontslagen. Ik kon dat niet geloven, want het was gewoon een goede en loyale knecht, waarvan de handen niet verkeerd stonden en ik zei dat ik er niets van begreep en ben weer naar binnen gegaan.'

'Maar wat dacht u toen?'

'Ja, wat denk je op zo'n moment. Er gebeuren wel meer gekke dingen die je pas jaren later door hebt.'

'En de vrouw van de baas?'

'Ja, die is mooi, maar ze is er niet, paragliding met een vriendin wordt gezegd.'

'En uw baas is er wel?'

'Ja, want de auto staat er en hij gaat nooit zonder auto weg. Nou ik ben blij dat we u even gesproken hebben, bedankt!'

'Je vertelt het toch niet tegen hem hè?'

'Nee, wij komen voor iets anders en laten u overal buiten.'

Oh ja, ik doe nog wat onderzoek naar grondmonsters en heb hier een beetje klei waarvan ik me afvraag waar ik dat kan vinden.'

'Dat is inderdaad klei. Daarvan ligt er een hele bult vlakbij het huis. Het schijnt ook geschikt te zijn om potten van te bakken en dat doen ze wel eens in die schuur daar.'

'OK. Bedankt!'

Bij het huis worden ze opgevangen door een man in een soort uniform.

'Kan ik u helpen?'

'Ja, kunt u ons in contact brengen met de eigenaar Mr Pritchard?'

'Waarmee kan ik u van dienst zijn? *Zegt de man die er*

inderdaad uitziet als een zakenman. 'Ik hoorde: two people from Holland are snooping around.'

'Mooi dan hoeven we dat niet meer uit te leggen,' zegt *Herman adrem.*

'Maar waarom kom je dan bij mij?'

'Kunnen we misschien even ergens zitten waar we ongestoord kunnen zitten zonder dat uw personeel meegeniet?'

'Ik heb geen geheimen voor m'n personeel.'

'Ook niet als we uitgebreid gaan praten over de familie Stassen en van Seeters?'

'Loopt u maar even achter mij aan.'

Ze komen in een prachtige kamer, helemaal betimmerd met dik mahoniehout. Dressoirs met antieke serviezen. Schilderijen, waaronder een echte Gaugin uit de periode dat hij op Haïti was.

'Gaugin?'

'Ja, bent u een kenner?'

'Nee, geïnteresseerd.'

Ze nemen plaats in een mooie bank en Kevin neemt er een gemakkelijke stoel bij en zegt: 'Wat komen jullie rondneuzen?'

'De tien jaar geleden omgekomen families Stassen en van Seeters zijn onze ooms en tantes en wij willen graag weten wat de toedracht is geweest.'

'Hoezo toedracht? Ze zijn verongelukt omdat Harry veel te hard heeft gereden.'

'Wij hebben begrepen dat u een levensverzekering had afgesloten op hun leven ter waarde van één miljoen dollar per slachtoffer.'

'Geld? Gaat het om geld? Nou dan ben je aan het verkeerde adres.'

'Nee, het gaat ons niet om geld, maar er is een verzekering op de levens van de slachtoffers afgesloten en die is niet aan de nabestaanden uitgekeerd.'

'Jawel, die heb ik persoonlijk uitgekeerd.'

'Ja, alleen op het leven van Luke Stassen en de nabestaanden hebben nooit één cent gezien van een uitkering op de polis van hun ouders die omkwamen bij dat ongeluk.'

'Dat ongeluk was zelfmoord.'

'Staat dat in het politie rapport?'

'Dat weet ik niet, maar alles wijst erop dat Harry veel te hard heeft gereden en daarom uit de bocht is gevlogen met de catastrofale gevolgen.'

'Hebt u dat politierapport gezien?'

'Nee.'

'Waarom is de verzekeringsmaatschappij waarbij u betrokken was dan niet overgegaan tot uitkering van het schadebedrag aan de nabestaanden?'

'Dat heb ik net verteld. Dat heb ik zelf uitgekeerd.'

'Ja, een kwart en dan is mijn vraag: waar is de rest? Waar is die drie miljoen?'

'Wou u beweren dat ik die gestolen heb?'

'Dat hoort u mij niet zeggen, maar ik vraag gewoon dat wanneer het schade bedrag vier miljoen is en er wordt een kwart uitgekeerd, waar dan de rest is gebleven.'

'Dat is niet uitgekeerd.'

'Waarom niet?'

'Omdat het om zelfmoord ging.'

'Dat weet u niet zeker, want u hebt het proces-verbaal niet gelezen zegt u en aangezien u de directe schakel bent

tussen de belanghebbende en de verzekeringsmaatschappij zou u dat zeker gezien moeten hebben waaruit u zou kunnen concluderen dat er geen sprake is van zelfmoord en dat de maatschappij het hele bedrag had moeten uitkeren. En... als dat wel zo was dan hebben die vrouwen toch geen zelfmoord gepleegd? En ik kan me nauwelijks voorstellen dat er een clause in de polis zit dat de dames dan ook buiten de uitkering zouden vallen. Dus gebaseerd op de feiten zoals u ze nu voorlegt had er zeker nog twee miljoen dollar uitgekeerd moeten worden, namelijk het polisbedrag op de levens van onze tantes.'

'U zegt dat het niet om geld gaat, maar u hebt het constant over schade en dus geld.'

'Die mensen waren toch verzekerd? Daar betaalden ze toch hun premie voor? Niemand had er belang bij dat die mensen het leven lieten, tenminste niet in de familie, en dus hadden en hebben ze recht op de rest van het polisbedrag.'

'Suggereert u nu dat ik er wel belang bij had?'

'Hooft u mij dat zeggen?'

'Ja, tussen de regels door zouden er mensen zijn die er belang bij zouden kunnen hebben.'

'Wat had u tegen Harry van Seeters?'

Vuurrood wordt Kevin.

'Niets... eh... nee, ... niets.. waarom zou ik?'

'Had uw vrouw er mee te maken?'

'Hoe w.....? Ik bedoel, wat heeft mijn vrouw ermee te maken?'

'Dat weet u vast beter dan wij. Maar ik kom met u niet veel verder ben ik bang en ik kan u wel vertellen dat omdat u nogal een gezien man bent hier in de omgeving, de pers er

bovenop zal zitten als ze onraad ruiken.'

'Hoe bedoelt u?'

'Wij kunnen aantonen dat er met de remmen van de auto van Harry van Seeters is geknoeid. Er is onderzoek aan gedaan en dat ligt al vast in een rapport en het is via een druk op de knop binnen een seconde bij de federale recherche als het moet.'

'Wilt u mij nu chanteren?'

'Nee, wij willen dat u het verschuldigde bedrag van drie miljoen dollar overmaakt aan de familie van Jens Stassen en Ton van Seeters en dan hoeft er wat ons betreft geen gerechtelijk onderzoek te komen naar een mogelijke moordaanslag.'

'Wat? Wordt mij moord in de schoenen geschoven? Bewijs dat maar eens.'

'Nee, dat kunnen we niet, maar uit ons onderzoek blijkt dat het op z'n minst allemaal wat 'shady' is en dat u de spin in het web lijkt. Dus het is uw keus als u het zover zou willen laten komen. En nogmaals wij schieten er niets mee op als u achter de tralies verdwijnt of u het nu gedaan hebt of laten doen. Als er een officieel onderzoek komt bent u verdachte nummer één.'

'Ik heb genoeg gehoord en ik wil dat u mijn huis verlaat en kan u aanklagen wegens smaad.'

'Daar zou ik wel heel voorzichtig mee zijn. Wij proberen dit low profile te regelen en als wij in een conflict terechtkomen wordt het een mondiale affaire, want dan komt het overal op het nieuws en kan er nauwelijks nog geschikt worden. Denkt u er nog maar even over na en laten we zeggen dat u binnen twee weken dat geld overmaakt aan Jens Stassen.'

Tot hun verrassing krijgen ze elk toch nog een hand en vertrekken en bij het verlaten van het pand zegt Herman nog: 'Mr. Pritchard, wij hebben niets tegen u, maar het gaat er ons om dat de zaak goed wordt afgewikkeld.'

'Maar u noemt mij een moordenaar.'

'Nee, wij hebben nogal wat aanwijzingen, dat er sprake zou kunnen zijn van moord en omdat wij over een paar weken Trans-Atlantisch gaan doen wij alleen vooronderzoek. De follow-up laten we aan de neven over als ze daar behoefte aan hebben.'

'Wat denk je dat hij gaat doen?' vraagt Elize wanneer ze weer op weg zijn.

'Dat weet ik niet, maar het zal me niet verbazen dat we vandaag vier miljoen boven tafel hebben gekregen.'

'Het gaat hier toch om drie miljoen?'

'Ja, en een miljoen van het ziekenhuis. Heb je nog zo'n zakje over?'

'Wat wil je dan doen?'

'Nog even naar die brug, want ik heb iets over het hoofd gezien.'

'Je maakt me nieuwsgierig.'

'In het proces-verbaal stond dat er geen remsporen waren en dat er niet geremd is. Wij hebben gezien dat het tankje met remvloeistof leeg was. Stel, dat jouw oom Harrie wel geremd heeft en hard ook dan heeft hij moeten voelen dat de remdruk wegviel omdat hij alles naar buiten spoot. Op die plek zou dan toch nog ergens iets moeten liggen. We zullen de weg een stukje moeten aflopen om te zien of we nog een spoortje van die remolie kunnen vinden.'

'Maar het is tien jaar geleden.'

Dat is toch allang weggespoeld?'

'Ja, dat kan, maar we moeten goed naar de kant van de weg kijken of daar verschillen te zien zijn en als we niets kunnen vinden hebben we het in ieder geval geprobeerd en kun je dat weer in je verslag zetten.'

'Ik val vandaag van de ene verbazing in de andere. We zouden gaan voor een kaasboerderij en in plaats daarvan heb je twee broers met een aanzien van hier tot Tokyo helemaal over de rooie gekregen en weg kaasboerderij.'

'Niet goed dan?'

'Uitstekend zelfs. Ik bewonderde je daar in het ziekenhuis al en bij die Kevin helemaal hoe je hem in het nauw drukte. Kennelijk zijn ze dat hier niet zo gewend, want beiden stonden van tijd tot tijd te blozen als kleine jongens.'

'Ja, ze hebben beiden heel wat uit te leggen.'

'Zo, als jij hier bij de brug begint en kijkt of de grond aan de kant van de weg anders is van kleur of zo dan loop ik een stuk die kant op en komen elkaar dan ongeveer in het midden weer tegen.'

Het duurt niet lang of Elize roept: 'Kijk Herman, hier zie ik iets.'

Herman blijft onophoudelijk naar de wegkant kijken tot hij bij Elize is en samen bestuderen ze wat ze zien en maken een foto.

'Ja, je hebt gelijk. Door de regen is alles naar de kant gespoeld en heeft zich hier opgehoopt. Het is een wonder dat we het nog kunnen zien. Mag ik nog zo'n watje en twee zakjes?'

'Twee?'

'Ja, dan probeer ik die substantie te isoleren via het watje en neem ik nog een apart grondmonster en we moeten even een foto maken van het geheel met een stukje brug erop om te duiden waar we het hebben gevonden.'

'En moeten we dit dan weer laten analyseren?'

'Nee, we nemen zondag alles mee voor de jongens en die kunnen het gebruiken als pressiemiddel als het nodig is.'

In het hotel aangekomen frissen ze zich wat op en doen zich in de eetzaal te goed aan gefrituurde inktvisringen, krieltjes, worteltjes en doperwten. Simpel maar goed te doen.

Na het eten wordt alles volgens de methode Elize uitgewerkt en laat ze zich dicteren over wat er zowel in het ziekenhuis als bij broer Kevin is gezegd en bijna vergeten ze het relaas van de tuinman, dat toch heel belangrijk is.

Uitwerking en in bad

Om een uur of negen zijn ze klaar en besluiten ze om toch nog gebruik te maken van het grote bad. Al was het alleen maar omdat ze zulke maten thuis moeten ontberen.

Terwijl het bad wordt gevuld lopen Herman en Elize in hun badjas door de kamer. Ineens gaat Elize achter hem staan en ontdoet hem van het textiel dat ze zelf onhoorbaar al heeft uitgetrokken. Herman reageert impulsief en draait haar met haar rug tegen zijn buik aan en streelt dan heel

subtiel over haar zachte huid. Elize krimpt van genot en buigt zich naar voren, waarop Herman een stap achteruit doet en zegt: 'Dit moeten we niet doen El.'

'Zeg je El?'

'Ja, maar het bad stroomt vol en daar kunnen we beter eerst gebruik van maken en dan kruipen we er daarna vroeg in.'

'Maar ik heb nu al zin.'

'Des te groter wordt de spanning waar Cornelia het over had.'

'Ik geloof nooit dat Cornelia het over deze spanning had.'

'Nee, misschien niet. Kom je mee? En vergeet je badjas niet. Anders is het te koud als we er uit komen.'

In bad zegt Elize: 'Heb jij een donor codicil?'

'Wat een vraag zeg. Nee, jij?'

'Nee, ook niet, maar zou het niet goed zijn om er toch een te hebben?'

'Ja, eigenlijk zou het standaard moeten zijn dat je je organen afstaat als dat mogelijk is na een ongeluk of zoiets.'

'Dan draai je het dus om?'

'Het is een moeilijke discussie, want er kleven aan beide systemen nogal wat bezwaren. Je hebt ethische bezwaren, waarbij de integriteit van je lichaam in het geding is, bezwaren uit geloofsovertuiging enz.'

'Heb jij bezwaren dan, meneer Koetsier?'

'Nee eigenlijk niet, maar ik heb ook nooit echt overwogen om zo'n codicil aan te vragen of in te vullen.'

'Raar eigenlijk. We vinden het dus wel nuttig, maar doen verder niets.'

'In Nederland meteen regelen dan maar?'

'Lijkt me goed, *zegt Elize*. En euthanasie?'

'Zo, je hebt je wel voorbereid hè?'

'Komt zo maar bij me op, want dat zijn van die kwesties waar bijna iedereen een mening over heeft en als het puntje bij 't paaltje komt staan we er onhandig bij.'

'Hoe bedoel je?'

'Toen mijn moeder op sterven lag wisten we dat het niet lang meer zou duren en omdat we de pijn met morfine bestreden was er geen aanleiding om de stekker eruit te trekken, maar stel nu dat we die middelen niet hadden gehad of als ze in een eerder stadium gezegd had dat ze een injectie had willen hebben. Op welk moment doe je dan zoiets? Het is toch bizar als je daar afspraken over maakt? Dat je op je werk zit en denkt: vanavond om acht uur gaat het gebeuren. Weliswaar door een arts, maar toch.'

'En jullie van D'66 zijn altijd van die voorlopers over het zelfbeschikkingsrecht, Els Borst voorop? Zij was toch zo'n voorvechtster van de pil van Drion?'

'Ja, niet om het meteen toe te passen, maar om het goed te regelen. Daarom hebben wij een goede Euthanasiewet, abortuswet, recht van homo's om te trouwen enz.'

'Zou Hans van Mierlo zich dat allemaal gerealiseerd hebben toen hij de partij oprichtte?'

'Dat denk ik niet. Wij wisten toch ook niet wat we hier zouden aantreffen en moet je nu eens kijken waar we staan en wat we bereikt hebben. Nee, wat jij bereikt hebt.'

'We doen het samen en wat dat eerste betreft: Één nul voor jou, Elize.'

'Het gaat me niet om punten te scoren, maar om een objectieve discussie over dit soort onderwerpen. En wat euthanasie betreft ben ik blij dat er een wet is, dat er meerdere artsen bij betrokken moeten zijn, dat een arts

zich moet verantwoorden achteraf enzovoort.'

'Ja, maar het gebeurt ook nog vaak dat familie er de hand in heeft,' zegt Herman. 'Ook familieleden moeten zich verantwoorden en bedenken zich wel tien keer om zich van een geliefde te ontdoen met de mogelijkheid dat ze zelf achter de tralies belanden. Ze zullen zich in voorkomende gevallen terdege verdiepen in die wet. Hetzelfde zie je met abortus. Op het moment dat er wordt geroepen dat het moord is, is het einde discussie. Dat wil niet zeggen dat je maar lichtvaardig met dat onderwerp moet omgaan, maar je moet het ontdoen van alle franje en puur kijken naar de voors en tegens. Word je belemmerd door je geloofsovertuiging dan ben je tegen, maar als het leven van de moeder daarmee gevaar loopt mag het geloof ik wel bij sommige geloofsgenootschappen, alsof het dan geen moord zou zijn.'

'Ja,' zegt Elize. 'Ethische onderwerpen zijn interessant, maar in onze samenleving blijft het gevoelig en als voorstander van een referendum zou ik dat in dit soort gevallen nooit bepleiten, zo van ben je voor of tegen abortus, want dat is gewoon een absurde vraag.'

'Dat is toch meestal zo met die referenda? Ben je voor of tegen Europa, ben je voor of tegen kernenergie, ben je voor of tegen een windmolenpark naast je huis en ga zo maar door. En daarom zeg ik altijd: je moet de voors en tegens goed tegen elkaar afwegen en je goed laten voorlichten over die onderwerpen eer je een oordeel kunt vormen.'

'Wat gaan we morgen doen?'

'Zo, hoe helpen we een onderwerp om zeep?'

'Over zeep gesproken.'

De lavendelolie is op, maar gelukkig heb ik in de souvenirswinkel iets anders gevonden dat je ook wel lekker zult vinden, Clarins, komt uit Frankrijk, duur, dat wel, maar voor een goed doel.'

'En daar mag ik jou mee insmeren?'

'Als je wilt.'

'Ja, dat kan ik niet weigeren.'

'Goed, maar dan heb ik nog een antwoord op de vraag wat we morgen gaan doen.'

'Wat denk je van een rondvlucht? Of toch liever wat rondtoeren?'

'Met de auto ben je wel wat flexibeler. Heb je die folders nog?'

'Ja, die liggen op de plank in de linnenkast.'

'Zullen we die dan nog eens doornemen?'

Wanneer de folders wat nauwkeuriger worden bekeken blijkt dat er toch nog aardig wat te zien valt in Grand Rapids, niet te vergelijken met de oude musea in Holland, maar prima om een dag zoek te brengen.

'Kan ik dan nu de Clarins tevoorschijn halen?'

'Clarins?'

'Olie!'

'Oh ja, uit Frankrijk. Ja, prima!'

En dus wordt de zaterdag besteed aan sightseeing in Grand Rapids.

Zondag 23 juni

'Wat gaan we tegen de neven zeggen?'

'Ik denk dat je je laptop even mee moet nemen. Dan kunnen ze alles op een stick zetten, printen of wat dan ook.'

'Nemen we de monsters ook mee?'

'Lijkt me wel.'

De hele familie heeft er op gerekend dat Elize zou komen met haar vriend en zitten er helemaal klaar voor.

'Hoe was jullie week?'

'Welk antwoord wil je horen? Leuk? Verrassend? Druk?'

Druk? Hoezo druk?'

'Ga jij het vertellen Herman?'

'Ja... Eh... ik dacht dat we rustig zouden beginnen, maar goed, we hebben deze week benut om te onderzoeken wat er tien jaar geleden gebeurd zou kunnen zijn. Ja, en gezwommen in een zwemparadijs, lekker gegeten en een rapport geproduceerd.'

'Rapport?' zegt Jens.

'Ja,' zegt Herman, toen je ons vertelde hoe jullie het ervaren hebben wat er tien jaar geleden gebeurd is was onze nieuwsgierigheid gewekt en hebben we de auto onderzocht, monsters genomen en geanalyseerd en gesprekken gevoerd met de gebroeders Pritchard.'

'Nou breekt m'n klomp, zegt Jens. Wij hebben jaren om die auto gezocht en jullie vinden hem binnen een week?'

'Ja, maar ik had wel heel veel hulp van een charmante jonge dame, die nog zieliger kan kijken dan een nat konijn, zodat eigenlijk alle deuren zonder problemen open gingen,

maar we zijn er nog niet. Laat ik bij het begin beginnen.'

Hij pakt de laptop erbij en laat zien wat Elize heeft geproduceerd. 'Wil je het niet liever zelf vertellen, liefje?' 'Nee, doe jij het maar, dan controleer ik wel of je het goed doet.'
'OK.'

En zo vertelt Herman van elke dag hoe ze gevaren zijn. Ze laten de monsters zien en de neven vallen van de ene verbazing in de andere.

'Wat een prachtig stuk werk zegt Ton enthousiast, maar ik begrijp nog steeds niet waarom er met de wagen geknoeid moest worden waardoor mijn vader zou moeten verongelukken.'

'Nee, daarom willen we jullie ook iets vragen in de hoop dat je je iets herinnert wat ons verder kan helpen en dan wil ik eerst aan jullie, Ton en Rick, vragen; ik weet dat het nogal gevoelig is, maar ik moet je toch vragen of je enig vermoeden hebt gehad dat je vader Harrie iets met de vrouw van Kevin Pritchard heeft gehad.'

'Boing,' zegt Ton. 'Dat is nogal wat zeg.'

'Wacht eens,' zegt de vrouw van Rick, Joan, 'Harrie was een goede leraar; hij heeft ons Nederlands geleerd en ik heb wel eens in de wandelgangen gehoord dat de vrouw van Kevin zich enorm verveelde.'

'Wat voor wandelgangen?'

'De supermarkt. Daar hoorde ik wel eens caissières met elkaar kletsen, zelfs een beetje roddelen over Ann Pritchard. Het schijnt dat ze van volkstoneel houdt / hield

en voor volkstoneel moest je bij the Dutch zijn die hier een levendige vereniging hadden. Die bestaat nog, maar er zijn al heel wat leden weggevallen en er is nauwelijks aangroei van onder af. En nu ik het vertel komt het me allemaal weer voor de geest. Harrie vertelde nooit zoveel, maar hij heeft zich wel eens laten ontvallen dat hij iemand Nederlandse les gaf. Een naam van z'n leerling(en) heeft hij nooit genoemd, maar stel nu dat hij Ann Pritchard les gaf en altijd op een moment dat Kevin niet thuis was. Van Kevin is bekend dat hij nogal jaloers is en als hij die twee nu eens verdacht van andere activiteiten dan gezellig Nederlandse les doornemen. Dat zou voor Kevin een motief kunnen zijn om daar een einde aan te maken.'

'In die tijd zat hij bijna aan de grond en het zal nog een hele klus worden om te bewijzen dat hij de hand in de sabotage heeft gehad,' zegt Herman, maar het is de vraag of je dat nu nog wil na tien jaar. Wij hebben wel de druk opgevoerd en laten doorschemeren dat er nogal wat belastende aanwijzingen zijn waaruit zou kunnen blijken dat Kevin met de auto heeft laten knoeien, want dat was heel gemakkelijk als Harrie bezig was met lesgeven. Een paar steeksleutels en een klein beetje lekkage, liefst door iemand die helemaal niet verdacht was, bijvoorbeeld de knecht uit de koestal, die een grote premie in het vooruitzicht werd gesteld.'

'Wat zou jij nu adviseren,' vraagt *Jens*.

'Ik verwacht een brief op korte termijn uit het ziekenhuis, maar ook van Kevin zelf en als ze laten we zeggen binnen een paar maanden over de brug zouden komen met het geld waar jullie recht op hebben, zou je de zaak kunnen laten rusten. Je zou dan nog een telefoontje kunnen plegen

naar Kevin, dat je afziet van verdere stappen. Dan hebben jullie je genoegdoening, want hoe je het ook aanpakt, je krijgt je ouders er niet mee terug.'

'Maar wil je dan dat we een moordenaar laten lopen?'

'Laten we voorop stellen dat ik helemaal niets wil. Wij hebben slechts een vooronderzoek gedaan en als het resultaat daarvan is dat er genoegdoening ontstaat in de vorm van de uitkering waar jullie recht op hebben, kun je verder gaan met je leven, maar stel dat je een detective op de zaak zet, iemand die je echt kunt vertrouwen, die geen banden heeft met de familie Pritchard, dat is al een hele zoektocht en als je zo iemand hebt gevonden, zou het wel eens tot een rechtszaak kunnen komen. Dat betekent heel veel tijd en slapeloze nachten en de vraag is of je dat wil investeren in deze zaak.'

'Ja, maar je laat toch geen moordenaar lopen?' *Zegt Jens.*

'Zoals ik al zei, je zult het onomstotelijk moeten kunnen bewijzen en ik heb Kevin nagetrokken en gezien dat er heel veel zaken tegen hem hebben gelopen, maar hij is nooit veroordeeld. Als je tegen hem gaat procederen weet je niet in welk wespennest je terecht komt.'

'Dus zitten en afwachten?'

'Sorry, maar ik kan echt niet voor jullie bepalen wat jullie moeten doen. Het zijn jullie ouders en ik kan me goed voorstellen wat er nu door je heen gaat. Ook mijn ouders zijn omgekomen bij een auto-ongeluk, maar daar waren geen verdachte omstandigheden en dus heb ik dat heel wat gemakkelijker kunnen afsluiten. Tegen de chirurg heb ik ook gezegd, dat het onvergeeflijk is wat hij heeft gedaan en dat geldt ook voor Kevin als hij het inderdaad heeft gedaan, maar al tien jaar moeten ze steeds omkijken omdat er

mensen kunnen zijn die het weten. Dat is ook geen pretje. Wij hebben de druk behoorlijk opgevoerd door te zeggen dat jullie snel een brief zouden moeten krijgen en binnen een paar weken de uitkering(en) en dat de weg naar de federale recherche heel kort is, in feite een druk op de knop. Jullie krijgen alle informatie die we hebben verzameld. Zet het op een stick en leg het in een kluis en dat geldt ook voor de bodemmonsters. Dat brengt mij nog wel op de vraag of iemand van jullie kan verklaren waarom we diesel hebben gevonden in de wielkasten en aan de banden.'

Rick zegt: 'Daar heb ik denk ik het antwoord op want in die tijd kwam mijn vader nogal eens in de boomgaard en reed ook wel eens tussen de bomen door, maar ikzelf heb in de boomgaard op een tractor gereden die ineens zonder diesel stond en ik moest met een jerrycan de tank weer vullen en heb toen enkele liters gemorst. Het zou heel goed kunnen dat een deel van de grond waar dat in gemorst is aan de banden is blijven zitten en daardoor ook in de wielkasten terecht is gekomen.'

'Dat bevestigt wat wij vaag hadden vermoed, want er was geen aanleiding om te veronderstellen dat het met het ongeluk te maken had.'

'Jij had het zelfs nog over de boomgaard, weet je nog?'
Zegt Elize.

'Ja, nu je het zegt. Nog even voor de zekerheid Rick. Waar had je die diesel gemorst?'

'Bij de ingang en waarschijnlijk vind je het daar nog steeds. En daarom is dat wel onomstotelijk te bewijzen dat de diesel daar vandaan kwam, want hij reed regelmatig daar naar binnen.'

'Zo, wat een verhalen allemaal,' zegt *Jens*. 'Ik weet niet hoe we jullie kunnen bedanken.'

'We hebben het graag gedaan. Dit onderzoek was aanleiding voor ons om hier naar toe te komen en we hadden geen idee dat we zo warm ontvangen zouden worden, want dat is de bonus. Elize heeft jarenlang gevraagd hoe het zat zonder antwoord en een half jaar geleden heeft haar vader pas verteld dat de omstandigheden nogal dubieus waren, maar hoe hij dat wist heeft ie niet verteld. Of hij is het vergeten. En toen we jullie verhalen vorige week waren we dubbel gemotiveerd om de onderste steen boven te krijgen. En als jullie het zouden willen kunnen we de druk bij de gebroeders nog wat opvoeren door aan te geven dat wanneer ze niet binnen die paar weken over de brug komen er een gerechtelijk onderzoek zal worden gestart op basis van de bewijzen die tot nu toe zijn gevonden.'

'Nee,' zegt *Jens*, 'dat lijkt me niet nodig. Je weet nooit waar die lui toe in staat zijn en ik denk dat zij ook niet op negatieve publiciteit zitten te wachten. We zullen er onderling nog wel over spreken, maar we moeten het even op ons laten inwerken en onze primaire reactie is dat we geen moordenaars laten lopen, maar de onrust die jullie veroorzaakt hebben bij de heren en het feit dat wij nu ook alles weten en dat zij dat ook weten, zal ze ook geen rust geven. Dat is ook al een behoorlijke straf en als wij daardoor gewoon ons leven kunnen leiden zoals we dat gewend zijn is dat ook wat waard, maar ik wil van het idee af dat we het leven van onze ouders gekocht hebben.'

'Dat heb je niet, want je hebt nooit een keus gehad ten

aanzien van hun leven. Jullie zijn diep geconfronteerd met hun dood en nogmaals: Geld kan dat nooit goed maken, maar het kan hier en daar wel wat verlichting geven. Een betere toekomst voor je kinderen of wat ook.'

'Goed,' zegt *Jens*, 'hebben jullie nog kosten gemaakt voor ons?'

'Alleen voor de analyses, maar dat is peanuts en als we die dag waren gaan toeren waren we het ook kwijt geweest.'

'Elize zei vorige week dat jullie in het hotel gaan eten, maar wij hebben toch de barbecue voorbereid en zouden het fijn vinden als jullie met ons mee zouden willen eten.'

'Nou graag,' zeggen ze beiden.

Deze week is toch wel heel bijzonder verlopen voor ons geliefde stel. Na het heerlijke eten nemen ze afscheid van de familie, want ze willen toch nog naar een andere staat van Amerika, of naar Canada. Daar willen ze nog een paar dagen voor nemen ter oriëntatie en dan definitief vertrekken en dus laten ze het rapport achter en worden de adres- en telefoongegevens uitgewisseld. Bij Delta air informeren ze of hun vlucht kan worden omgeboekt en bij Hertz bespreken ze de mogelijkheden voor de huurwagen. Beide organisaties zijn heel flexibel in hun boekings-omogelijkheden en zo verlaten ze dinsdag het hotel en hebben een arrangement geboekt via Delta, zodat ze een rondreis maken door Canada met excursies, bus- en bootreisjes, korte vluchten en prachtige hotels en niet te vergeten de viering van de verjaardag van Herman op 1 juli en dus een uitgebreid diner op een Cruise schip dat in Ottawa ligt afgemeerd. Ja, er moet wel voor worden

betaald, maar de druk is van de ketel en dat is ook iets waard. Ze genieten met volle teugen van de mooie natuur die Canada rijk is, inclusief de Niagara watervallen en het Yellowstonepark.

De tijd die hen nog rest vliegt om en zo staan ze weer in de aankomsthal van Schiphol, waar Cornelia de eerste is, die hen roept. Ze hadden een emailtje met de aankomsttijd gestuurd naar Cornelia, want in tegenstelling tot pa Meijeringh heeft zij wel een internet verbinding en dus waren ze op de hoogte..

Cornelia grijpt haar kans en knuffelt Herman en Elize uitgebreid het land in. Pa Meijeringh merkt nog op dat hij het knuffelen heeft uitbesteed en dat het z'n goedkeuring kan wegdragen, maar Elize vergeet hij natuurlijk niet.

Met de hippe lichtblauwgroene Fiat Panda gaat het naar Haarlem en Cornelia zegt meteen: 'Als jullie je nu gaan opfrissen, komen jullie dan nog even bij mij?'

Verschrikt zegt Elize: 'Je had toch nergens op gerekend? Want wij hebben een behoorlijke jetlag; ik tenminste wel en ik zou het liefst een paar uurtjes slapen.'

'Och, kindje, daar heb ik helemaal niet aan gedacht, want ik vlieg nooit. Morgen is het zaterdag en wat zouden wij het leuk vinden als jullie morgenmiddag om een uur of vijf naar mij toekomen. Dan gaan we eerst aan de koffie en daarna ga ik jullie verrassen met een drie gangen diner. En dan kunnen jullie meteen jullie verhalen vertellen.'

'Hadden jullie dat al bekokstoofd? Pa?'

'Eh... Ja... het was voor vanavond bedoeld, maar inderdaad hielden we geen rekening met jullie jetlag en Cornelia is

een tovenaar met eten en ik heb er alle vertrouwen in dat het morgenavond een feestmaal wordt.

Zaterdag 13 juli

Nadat ze hebben besloten om er een rustig weekend van te maken zonder uitjes beperken ze zich door de nodige boodschappen te doen en om een uur of vijf gaan ze weer stevig gearmd richting pa Meijeringh, die hen al staat op te wachten.

'We kunnen meteen de trap nemen en kijk hier om het hoekje woont ze en de deur staat al op een kier.'

Cornelia laat zich weer niet onbetuigd en begroet hen beiden alsof het haar eigen dochter Verita was. Ze leidt hen naar de kamer en gaat dan terug naar het gangetje en tot verbazing van Elize blijven ze wat langer weg dan verwacht en ze kan het niet laten om te zeggen: 'Nou met jullie is het ook goed aan hè?'

'Wat je zegt, meisje. Ik ben zo blij dat ik je pa indertijd heb aangesproken. We zijn nu een half jaartje bevriend, verliefd, al wil je vader dat nog niet openlijk toegeven, maar als het aan mij ligt laten we er geen gras over groeien en zullen we binnenkort nog een drastischer stap moeten nemen.'

'Trouwen?'

'Ik ben nog niet gevraagd en weet ook niet of dat de juiste status is die we willen, maar ik wil er eerst nog wel eens

met je vader over praten, over de toekomst bedoel ik en dan zou ik het ook wel fijn vinden dat jullie daarna meedoen in zo'n gesprek. Weten jullie zelf al hoe jullie verder willen?'

'Nou nee, je overvalt ons een beetje, want door alle voorbereidingen voor de reis en de afgelopen weken hebben we er geen moment bij stilgestaan.'

'Is dat zo Herman,' *vraagt Cornelia schalks?*

'Nee, inderdaad, Elize heeft gelijk, die gesprekken moeten wij ook nog voeren.'

Na een heerlijk en geurig kopje koffie, waarbij de overheerlijke appeltaart niet ontbreekt, is het tijd om iets te vertellen over de avonturen die ze aan de andere kant van de grote plas hebben meegemaakt, maar nog voor ze van wal steken, zegt Elize: 'Je hebt werkelijk geen idee wat voor een rechercheur je nu onder je dak hebt Cornelia. Als hij uitgespeeld is met z'n kruisingen en rotondes kan hij zo bij de recherche.'

'Ja, zo is het wel genoeg. Ga jij eerst vertellen wat Jens ons heeft verteld?'

'Oh ja, we zullen het rustig opbouwen.' En zo vertellen ze wat Jens op de eerste zondag vertelde over de familiebanden, over de brief, over de calamiteit in het ziekenhuis, de rol van de makelaar enz.

'Zeg pa, wij hoorden dat jullie een brief hebben gekregen van onze neven waarin ze de banden hebben doorgesneden met onze familie.'

'Oh,....ja....daar zeg je zo wat. Ja, we hebben toen een brief gehad.'

'En waar is die brief nu?'

'Volgens mij waren we zo kwaad en gegriefd dat we hem verscheurd hebben, tenminste je moeder, want toen ik het had gelezen was het voor mij ook over.'

'Dus je weet zeker dat die brief weg is?'

'Zeker... zeker... na het overlijden van je moeder ben ik hem niet tegengekomen en ook niet toen ik ging verhuizen; dus ga er maar van uit dat hij er niet meer is.'

'Stom, we hadden natuurlijk aan Jens moeten vragen of hij daar nog een kopie van had, maar toen het onderwerp aan bod kwam waren we niet bij hem thuis, maar in één van de enorme schuren die ze daar hebben, maar goed, alles is uitgesproken en ze nemen ons niets kwalijk en die brief haalt alleen maar oud zeer naar boven.'

Ze laten de brief voor wat het is en vertellen over hun bezoek aan de politie, de impound yard, de plaats van het ongeluk, de analyses en de resultaten, het bezoek aan het ziekenhuis en in het kort vertelt Elize hoe Herman de beide broers heeft aangepakt.

'Knap staaltje spuurwerk,' zegt pa Meijeringh 'en wat een lef om zo op te treden tegen die mannen, die toch wel een behoorlijke status hebben neem ik aan.'

'We hebben risico's genomen, maar we zijn nooit bedreigd of zo, want ze hadden geen idee waar we logeerden, wat we wisten en wie we precies waren. We hebben alleen maar gedaan wat we dachten te moeten doen en hopelijk levert het iets op voor de neven en hun kinderen en we hebben toch ook een mooie vakantie gehad in dat enorme land met heel veel natuurschoon, want als wij hier op TV Amerika zien blijft het meestal bij New York of Washington en van de natuur zie je dan niet veel.'

'Goed, kunnen we nu gaan eten? Ik heb de tafel al gedekt,'
zegt Cornelia

Elize veert verrast op: 'Hee, je hebt een eetkamer en je hebt van ons verhaal niet veel gehoord als je me je eten bezig was.'

'Ik had het al met je vader besproken en zei: 'Die familie zal ik wel nooit zien en het is voor jou interessanter dan voor mij, dus laat mij dan maar even mijn gang gaan.'

En zo gaan ze aan een diner dat ze in al die restaurants en hotels zo hebben moeten ontberen; ook al was het zeker niet slecht, misten ze toch die personal touch die Cornelia beheerst en die Elize meteen herkent alsof haar eigen moeder had gekookt. De complimenten vullen de ruimte en Cornelia wuift ze weg door te zeggen dat ze nu maar moeten stoppen, want anders gaat ze nog blozen, waarop Elize natuurlijk moet opmerken dat ze dat nog nooit een vrouw zag doen op die leeftijd.

'En hoe zijn jullie deze vier weken doorgekomen?' vraagt Elize?

'Zal ik het zeggen Jo?'

Hij knikt.

'Ja, ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar we zijn een stapje verder.'

'Bedoel je dat je met elkaar geslapen hebt?'

'Zo, jij bent snel van begrip!'

'Je legt het er ook wel behoorlijk dik bovenop en ik ben, wij zijn, ontzettend blij dat jullie elkaar zo gelukkig maken en daar hoeft je je ook niet voor te schamen.'

'Jij mag je wel heel gelukkig prijzen met zo'n begrijpende en meelevende dochter Jo, want menig dochter zou zoiets

met afgrijzen aanhoren, maar ik had je wel goed ingeschat en daarom durfde ik het wel te vertellen, maar hoe het verder gaat, ik zei het al, daar moeten we nog eens uitvoerig over praten, want je leven komt wel weer op z'n kop te staan, of je nu gaat samenwonen of trouwen, hè? Herman?' 'Wat je zegt,' zegt Herman: 'Mijn leven staat al bijna een jaar helemaal op z'n kop en dat heeft te maken met een theaterstoel, een bad waarin ik bijna ben verzopen, twee auto's waartussen ik op de kop hing en daarna werd ik nog een keer bijna verzopen en dat alles door die daar, die mijn kop op hol brengt, mijn maag in beroering, mij masseert als was ik een kronkelende paling omdat ik een mislukte lancering meemaakte waardoor ik ook bijna op de kop lag enz. Maar ik was en ben nog steeds smoorverliefd op haar.' *Elize staat op en zegt: met die lancering heb ik niets te maken hoor, maar wel met de nazorg. Loopt op hem af en fluistert in z'n oor: 'Doe dat nu niet, want ik word gek van verlangen als je dat zegt.'* en kust hem op de mond.

'Houden jullie van Rummikub? Och, ... het floept er zomaar uit.'

'Als je ons de spelregels uitlegt wil ik het wel doen, zegt Herman sportief en als jullie zo van spelletjes houden wil ik wel eens mijn Monopolyspel meenemen en dan komen jullie naar ons toe, ik bedoel bij Elize, want er is niets van mij daar.'

'Behalve een hele mooie en spannende pyjama die ik je dan meteen zal laten zien.'

'Als je het maar laat.'

Nadat de tafel is afgeruimd worden de spelregels van het zo populaire Rummikub uitgelegd en beleven ze een heel

gezellige avond met de nodige hapjes die Cornelia allemaal al had klaargemaakt.

'Wat een gezelligheidsdier, die Cornelia,' zegt Elize als ze weer thuis zijn. 'Mijn vader weet niet wat hem overkomt. Mijn moeder is nooit zo gezellig geweest. Het zal me niet verbazen als ze over niet al te lange tijd bij elkaar intrekken.'

'Ja, en wij?'

'Bedoel je dat je dat nu met me zou willen bespreken?'

'Het lijkt mij wel een geschikt moment of moet ik eerst een sapje inschenken, of een wijntje?'

'Nu je het zegt, ik heb nog een paar flessen Grave Supérieur meegenomen, dat is een witte wijn, die doorgaat voor zoet. Zullen we daar wat van nemen?'

'Grandioos! En dat terwijl ik niet van de wijn ben. Zal ik voor jou dan zo'n zure..., eh..., droge inschenken?'

'Heerlijk!'

'Na het ontkurken van de flessen zegt Herman: wil jij beginnen? Heb je er al eens over nagedacht, of heb je misschien al een voorstel?'

'Dat zijn drie vragen in één zin en ja ik heb er wel eens over nagedacht, maar ik wil eerst wel eens horen wat jij er van vindt en dan kan ik beoordelen of dat overeenkomt met mijn voorstel.'

'Dus je hebt al een voorstel en dat mag ik nog niet horen.'

'Nee, nog even geduld.'

'Maar we hadden elkaar toch beloofd om geen kaarten in de mouw te houden?'

'Dat zal ook moeilijk gaan met deze korte mouwen.'

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Ja, ik plaag je maar wat, maar vertel jij nu eens wat je zelf al bedacht had.'

'We hebben nu een grandioze vakantie achter de rug waar we elkaar nog beter hebben leren kennen, waar we elkaar uit de tent hebben gelokt in moeilijke situaties.'

'Oh?'

'Ja, toen ik daar op de kop tussen die auto's hing was ik niet blij en begon jij over foto's en op dat moment was ik boos, maar niet omdat ik uit mezelf boos was, maar omdat je in een dergelijke situatie kennelijk boos moet zijn. Noem het kopieergedrag, want ik zou bij jou waarschijnlijk hetzelfde hebben gedaan.'

'Kun je nog even overnieuw beginnen want ik ben nu de draad al kwijt en er lijkt weer een hele psychologische ontboezeming langs te komen.'

'Het komt erop neer dat ik helemaal niet boos was, maar wel zo reageerde omdat men dat in zo'n situatie doet, maar hoe zou ik nu boos op jou kunnen zijn? Jij hebt gezorgd dat ik weer met beide benen op de grond kwam en als jij daar zo gehangen had en ik wist dat het niet levensbedreigend, maar wel komisch was, had ik misschien ook wel een foto willen maken.'

'Dus je bent net zo erg als ik?'

'Erger!'

'Maar wat heeft dat nu te maken met hoe we verder gaan?'

'Ja, daar heb ik natuurlijk aan gedacht, maar ik zie nog wel een aantal praktische hobbels.'

'Leg eens uit.'

'Stel, ik zou bij je intrekken en we gaan samenwonen, dan heb ik een huis dat leeg komt te staan, dat ik zou kunnen verhuren of verkopen, maar op dit moment en het de hele

tijd hiervoor in het afgelopen jaar maken we de mooiste dingen mee waardoor we steeds dichterbij elkaar toe groeien.'

'Bedoel je dat je de stap te groot vindt?'

'Niet te groot, maar wel groot.'

'En je bent bang dat het zomaar afgelopen kan zijn en dan heb je niets meer?'

'Gek genoeg wel ja. En het is idioot om het te bedenken, maar wij zitten op een leeftijd dat we daardoor onzekerder worden in dit soort situaties lijkt het wel.'

'Jonge stellen vragen elkaar ten huwelijk, beladen zich met grote hypothecaire schulden, moeten beiden hard en veel werken om het hoofd boven water te houden en wij, tenminste ik, maken ons zorgen over zaken die niet aan de orde zijn. We zijn beiden financieel onafhankelijk.'

'Dus hebben we een luxe probleem.'

'Daar lijkt het op.'

'En durf je de stap met mij niet aan, of anders gezegd, de eerste avond dat ik je sprak, vroeg ik of wij een match kunnen zijn en kun je daar nu geen antwoord op geven?'

'Wij matchen uitstekend en hoe meer ik naar je kijk en je aanhoor kom ik tot de overtuiging dat ik graag met je zou willen samenwonen, maar dan denk ik weer aan die praktische dingen, zoals mijn meubels, die hier niet passen, maar waar ik moeilijk afstand van kan doen, omdat ze nog voor een deel in mijn ouderlijk huis hebben gestaan. Van dat soort dingen.'

'En stel nu dat je plotseling je huis zou moeten verlaten omdat er brand uitbreekt bij de burens en dat de kans groot is dat het overslaat. Wat zou je dan per se willen / moeten meenemen?'

'Niet veel. Mijn administratie, laptop, salontafel, fauteuil, wat servies, kleding....'

'En wat zou je er van zeggen als we dat spul nu eerst eens hier in de logeerkamer zouden zetten en misschien kan die salontafel hier best staan en die fauteuil ook. Dan zetten we deze salontafel met een stoel ook in de logeerkamer. Kopen we, of koop ik een linnenkast waar jouw kleren in kunnen en een plekje voor je administratie en laptop vinden we ook wel.'

'Jij bent echt de regelaar hè? En je hebt nog vakantie.'

'Nog één dag. Maandag gaan we de wrede wereld weer in. En wat zou je dan met de rest willen doen? Wasmachine, droger, stofzuiger, bed, enz?'

'Mijn huis heeft een behoorlijke overwaarde en is voor driekwart afbetaald. Ik zou het met inventaris en al kunnen verkopen aan een starter en het geld op een deposito-rekening zetten, vijf jaar vast of zo.'

'Ja, maar je hoeft je huis niet meteen te verkopen, toch?'

'Nee en eigenlijk wil ik ook helemaal niet denken aan een terugweg, want het laatste half jaar heb ik geen seconde aan jou getwijfeld en deze vakantie is het ook uitstekend gegaan ook al zaten we op elkaars lip.'

'Dat is waar, maar wat je vaak leest is dat het fout gaat wanneer er een ander in het vizier komt of omdat men op elkaar uitgekeken raakt of om dat één van de partijen gebrekkig wordt en daardoor een blok aan het been van de ander en als ik het platvloers zou zeggen dan komt het erop neer dat ik in een iets betere positie verkeer, omdat ik jou in huis kan nemen en als het me niet bevalt kan ik je er weer kan uitzetten. Is dat het? Dat je daardoor afhankelijk bent en je eigen onafhankelijkheid verliest of denkt te

verliezen?'

'Wie is hier nu de psycholoog? Ik denk dat je de spijker op z'n kop slaat.'

'Dus maak je je zorgen voor de toekomst of vind je het erg om afstand te moeten doen van datgene dat je in al die jaren hebt opgebouwd?'

'Ja, in dat huis heb ik natuurlijk wel een historie, maar ik zie er aan de andere kant naar uit om met jou een gezin te stichten, kinderen groot te brengen.'

'Het k-woord, een half jaar verboden en daar is het ineens. Zit jouw bewustzijn met je onderbewustzijn in de knoop? Heb je last van kruisacties? Zo heette dat toch.'

'Kruistransacties! Maar die kan ik in dit beeld ook niet plaatsen, maar naarmate ik jou zo hoor praten gebeurt er nu iets met me dat ik nog nooit zo heb gevoeld en omdat het zich nu voordoet moet ik meteen mijn kans wagen, want anders vrees ik dat er weer heel veel hobbels en obstakels zullen ontstaan waardoor ik nooit meer in de gelegenheid wordt gesteld of zal komen.'

'Wat een zin zeg.'

'En daarom ga jij nu staan en ik ga op de knietjes en zeg: Allerliefste Elize, zou je met me willen trouwen?'

'Ik weet werkelijk niet wat me overkomt en natuurlijk zeg ik: Ja, heel graag!! Wat een heerlijk moment om dit mee te maken, zo puur, zo...'

'Het is goed. Ik ben blij dat ik het nu heb gevraagd en dan weten we waar we staan en dan kunnen we plannen maken.'

'En dan stel ik voor dat je meteen volgende week vrijdag bij me intrekt en dan kunnen we daarna plannen maken over je huis, een trouwdatum, of we hier willen blijven

wonen enz.'

'Zou je hier dan weg willen?'

'Liever niet, maar als wij serieus over kinderen gaan denken is deze flat een beetje aan de kleine kant en het is geen kinderrijke buurt hier. Daar waar mijn vader woont staan tegenover eengezinswoningen, niet supergroot, maar groot genoeg voor gezinnen met een paar kinderen.'

'Had je dat allemaal al uitgedacht?'

'Laat ik zeggen: it crossed my mind en ik heb me voorgenomen om niets te blokkeren, dus geen veto op enig onderwerp.'

'Je maakt het me wel heel gemakkelijk allemaal, maar dat heb ik ook wel. Geen eisen, en misschien een enkele wens, maar ik stel wel voor dat je het nieuws over die huizen een beetje in de gaten houdt, hoe tevreden men is, wat de doorstroom is, want als er drie of meer verhuizingen per jaar plaatsvinden is dat ook geen goed teken, tenzij we de achtergronden precies weten, bijvoorbeeld door overlijden van de eigenaren en wat je voorstel betreft wil ik graag volgende week vrijdag bij je intrekken. Dan kan ik maandag en dinsdagavond alvast een aantal abonnementen opzeggen, adreswijzigingen sturen naar instanties, want woensdag wil ik graag weer hier zijn.'

'Vind je het goed dat ik mijn vader bel?'

'Ik denk dat we het beter persoonlijk kunnen vertellen.'

'Je hebt gelijk.'

'En Ans?'

'Ook!'

'Dus morgenochtend op de koffie bij pa en morgenmiddag naar Ans?'

Zondagmorgen staan ze gearmd voor de deur en worden hartelijk verwelkomd door beide ouders, want zo voelt het. 'Je klonk nogal geheimzinnig,' zegt pa Meijeringh, 'maar goed laten we eerst maar een kopje inschenken en vertel dan maar wat je op je hart hebt.'

Na een teug en een hapje van alweer appeltaart zegt Elize: 'Lieve pa en lieve Cornelia: toen we gisteren naar huis liepen hadden we beiden een heel voldaan gevoel en jullie hebben ons aan het denken gezet en....'

'Voordat je nu verder gaat, liefje,' zegt Herman: 'Johan, ik zou graag de hand van je dochter willen vragen.'

'Oh wat leuk! Gaan jullie trouwen?' Zegt Cornelia verrukt. *Pa Meijeringh gaat staan en zegt: 'Je overvalt me wel, maar ik voel me vereerd dat je dat nog aan mij vraagt, kom hier. Welkom in de familie!' En geeft Herman een manlijke hug, waarna Cornelia natuurlijk niet kan achterblijven.*

'Wanneer gaat het gebeuren,' vraagt Cornelia.

'We hebben nog geen concrete datum, maar daar gaan we binnenkort mee aan de slag,' zegt Elize.

'Zullen wij het ook maar zeggen dan, Jo?'

'Zoals jij, Elize, net begon met je voldaan gevoel en het denken, hadden wij dat ook en je vader heeft me nog niet ten huwelijk gevraagd, maar hij heeft me gevraagd om bij hem in te trekken.'

'Wat geweldig,' stuift Elize op. 'Wat heerlijk voor je, Pa.'

'Ja, maar wij hebben ook nog geen datum bepaald en er moet wel heel wat geregeld worden en wij wilden jullie vragen om ons daar bij te helpen.'

'Dat spreekt voor zich,' zegt Herman. 'Woensdagavond kom ik weer bij Elize en als je dan al wat dingetjes op papier hebt, kunnen we daar doorheen lopen.'

Vanaf vrijdagavond trek ik bij Elize in en daarna kunnen we de zaken nog gemakkelijker regelen.'

'Heel fijn Herman, dan gaan wij inderdaad wat op papier zetten en willen graag jullie raad vragen woensdag.

Komen jullie dan weer hier?'

'Wat mij betreft.'

'Mij ook,' zegt *Elize*.

En zo beleven de twee stellen weer een paar fijne uurtjes met elkaar en teruggekomen zegt Herman: 'Ik zou het liefst vrijdag al m'n kleren willen meenemen, maar ik vraag me af of dat al op je logeerkamer kan.'

'Loop maar even mee dan kijken we even. Dit is een opklapbed en dat kan dus verticaal. Dat scheelt veel ruimte en als we nu een hoge kast zouden kopen met twee legplanken dan kun je je kostuums aan de hangertjes kwijt en heb je aardig wat ruimte op de planken.'

'Gaan we online voor een kast of gewoon naar IKEA?'

'Ja, vrijdag zal dat er niet meer van komen, maar we kunnen zaterdag wat inkopen doen en dan zou ik het liever even met eigen ogen zien, want het lijkt me waardeloos als zo'n kast in elkaar zit en niet is wat we hadden gedacht.

We moeten van te voren de hoogte opmeten en dan is onze zaterdagmiddag wel gevuld, want zo'n kast is nog lastig om in elkaar te zetten en je schijnt in die winkel ook nog te kunnen eten tussen de middag.'

'Helemaal goed!'

'We hebben helemaal vergeten om Ans te bellen. Wat denk je? Zal ik haar telefonisch op de hoogte brengen van ons voornemen, want het is al weer bij drieën en om vanavond heen en weer te karren om alleen maar een boodschap over

te brengen is nogal overdone, vind ik.'

'Zal ik haar dan bellen?'

'Goed idee! Ik tik haar naam wel even in op mijn mobiel.'

'Ik heb haar ook in mijn mobiel. Dat weet je toch?'

'Ja, maar gebruik de mijne maar even.'

'Hallo Herman! Wat een verrassing dat je me op dit moment van de zondag belt. Jullie zijn weer terug van vakantie en je gaat me alles vertellen.'

'Ja,' zegt *Elize*, 'maar daar bel ik niet voor.'

'Oh, ben jij het, wat leuk!'

'Ja, ik kreeg dit mobieltje in mijn handen gedrukt en we waren van plan om het jullie persoonlijk te vertellen, maar het bezoek bij mijn vader liep nogal uit en ik kan je nu al zeggen dat je er een schoonzuster bij krijgt.'

'WAAATT? Gaan jullie trouwen?'

'Herman heeft me gisteren ten huwelijk gevraagd.'

'En je bent net terug van vakantie en hij heeft je thuis een aanzoek gedaan?'

'Ja, en over de vakantie is ook heel wat te vertellen, maar wat zou je er van vinden als we volgende week zondagmiddag komen? Herman weet het nog niet. Oh, hij knikt dat het goed is.'

'Natuurlijk! Super! Welkom! Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik krijg er een zusje bij. Wat heerlijk. Zullen Hans en ik iets lekkers koken? Dan blijven we hier gezellig beppen.'

'Ja, dat is goed. Tot volgende week dan.'

'Ze is blij, want ze krijgt er een zusje bij!'

'Ik had niet anders verwacht, want anders hadden ze bij ons vertrek niet op Schiphol gestaan, denk ik. Die kinderen zijn ook stapel op jou en ik heb jou nu als hoofdprijs, wat

op zich al onvoorstelbaar is, lijkt, wat ik nooit had kunnen verzinnen, maar die kinderen zien jou niet als een troostprijs en misschien niet als de hoofdprijs, maar zeker als de eerste prijs.'

'Als ze me maar niet als wisselprijs zien.'

'Dat kunnen we voorkomen door een tattoo op je rug of arm te zetten met de tekst: Deze hoofdprijs is niet in te wisselen.'

'Bah, nee, daar moet ik niet aan denken.'

'Aan die tekst of aan de tattoo?'

'Aan beide.'

'En een piercing?'

'Nee, ook niet.'

'Maar je hebt wel gaatjes in je oortjes, ik bedoel oren, want zo klein zijn ze nu ook weer niet.'

'Ja, voor de oordecoratie, maar je hebt vast al gezien dat ik ze niet vaak in heb.'

'Nou je het zegt, is het me wel eens opgevallen dat je sporadisch iets aan je oren laat hangen.'

'Houd je er niet van?'

'Hoezo?'

'Omdat je dat zo plat zegt.'

'Oh, ja, mits niet te groot vind ik het wel wat hebben, liefst zilver, want goud vind ik weer zo zigeunerachtig.'

'Wat heb je tegen zigeuners?'

'Helemaal niets, maar je ziet het wel eens op van die plaatjes uit de Balkanlanden: vrouwen met enorme gouden oorbellen en die mannen met zo'n rode doek over het hoofd in de vorm van een band gevouwen en ook oorbellen. Ik heb best respect voor die cultuur, maar dat wil nog niet zeggen dat ik het moet overnemen.'

En trouwens ik loop nooit achter mode of cultuurbewegingen aan, of het nu uit de Balkan of uit de States komt. Ik houd het liever saai.'

'Saai? Daar heb ik nog niet veel van gemerkt.'

'Nou ik ben het wel, als ik mijn collega's mag geloven. En mijn medestudenten zeiden altijd: man, doe nou eens gezellig mee. En dan vroeg ik me altijd af wat er gezellig aan is om je helemaal vol te laten lopen in een rokerige omgeving, met keiharde muziek, waardoor je je niet meer verstaanbaar kunt maken, laat staan een boom op kunt zetten over een mooi onderwerp, zoals de oorlellen, sorry, de oorbellen van je vrouw, vriendin, nicht, buurvrouw.....'

'Ja, stop maar, uitdagend. Zogenaamd ben je saai en ondertussen zit je de boel op te stoken.'

'Kennelijk gaat dat vanzelf, maar meestal wordt mij de brandstof aangereikt en hoef ik alleen nog maar een beetje te blazen.'

'Ja, ja, saaie en koele kikker, maar ondertussen...'

'Jij zegt het.'

'Volgens mij heeft Cornelia jou ook wel door, want die weet op de gekste momenten van die directe vragen aan jou te stellen en dan trekt ze zo'n guitig gezicht zo van: die zullen we eens even uit z'n tent lokken.'

'En is dat al gelukt?'

'Ik denk er nu pas over na en dan zou ik terug moeten denken en ik denk liever vooruit.'

'Had je die filosofische inslag al ingeboren gekregen of is die in het laatste halfjaar ontwikkeld of ontstaan?'

'Laat ik het er op houden dat het latent aanwezig was, in statu nascendi, zoals ze zo mooi kunnen zeggen in het latijn en dat het nu tot z'n volle wasdom is gekomen.'

'Ik had het niet beter kunnen formuleren.'

'Ook dat heb ik van jou geleerd.'

'Dat latijn zeker niet, want ik heb niet op het gym gezeten, maar via de moeilijke weg van HAVO, VWO en toen UvA. Die gasten van het gym zijn veel slimmer.'

'Ja, maar jij hebt er een leuke baan aan over gehouden of niet soms?'

'Zeker!'

'Mooi. Hadden we verder al wat gepland voor deze dag?'

'Ja, we zouden naar Deventer, maar omdat we dat hebben uitgesteld is de rest van de dag blanco. Had je iets in gedachten?'

'Ik zag dat de stapel post die mijn vader zo netjes op dat kastje heeft gelegd nog onaangeroerd is en ik heb ook nog niet alle mail gelezen van de afgelopen maand. Dus als het aan mij ligt houd ik me daar nu even mee bezig en de kranten natuurlijk.'

'Goed idee, dat wil ik ook doen. Dan rijd ik even naar huis om te kijken of ik zonder halsbrekende toeren door de gang kan lopen en verzamel ik de post in een plastic zak en kom ik weer bij je. Had je al wat voor het eten bedacht?'

'Pizza?'

'Ja, we houden het gezond en gemakkelijk.'

'Vooral gezond!?!'

'En ik moet niet vergeten dat ik schone kleren voor morgen meeneem, want ik zit nog helemaal in de vakantiestand en kan niet zo in dit kloffie naar m'n werk gaan.'

'Het is toch nog niet smerig?'

'Nee, maar ik draag het alweer een aantal dagen en niet zo fris meer, maar door jouw heerlijke AmorAmor zul je dat misschien niet merken.'

'Dat is bijna uitgewerkt.'

'In ieder geval neem ik even een verschoning mee. Oh, weet je wat? Ik neem meteen mijn vuile was mee en die laat ik vanavond draaien en als ik dan morgen uit m'n werk kom is dat al klaar.'

'Vertrouw je dat dan?'

'Ik heb zo'n waterslot erop en als de boel overstroomt is het hooguit dertig liter en dat kan gemakkelijk weglopen in de bijkeuken want daar zit een afvoerputje.'

'Ja, ik weet niet. Ik houd er niet zo van om apparaten onbeheerd te laten werken.'

'Nou ik waag het erop. En bij een stroomprobleem vliegt de zekering eruit.'

'En ik dacht dat je niet technisch was.'

'Nee, maar dit is me wel eens verteld en het is te belangrijk om het niet te onthouden.'

En zo vliegt de dag om en wordt er op maandag weer begonnen met settelen voor een nieuwe werkweek. Herman moet meteen in de slag met Taasje die nu een tijdje als vakantiewerker is aangesteld en al zijn taken heeft afgerond maar nog een paar weken kan blijven. Maar hij komt er achter dat er nog een rapport geproduceerd moet worden. Herman helpt hem met de opzet, zodat hij zelf zijn eigen taken weer kan oppakken.

Elize wordt met beide armen ontvangen door haar vervangster, Diana, die blij is dat ze van deze zware taak wordt verlost, want ze is wel flexibel, zegt ze, maar je moet letterlijk een slangenmens zijn om dit werk te kunnen doen met al die haantjes die zichzelf zo belangrijk vinden.

Woensdag na de vakantie

Herman komt fluitend het appartement binnen waar Elize een visschotel staat op te warmen.

'Heb ik gisteravond al voorbereid maar moet het als het ware nog even afbakken.'

'Wat is het?'

Kabeljauw.

'Ook lekker. Hoe was het op je werk?'

'Vertel jij het eerst maar, want ik ben wel even bezig.'

'Zo erg?'

'Heftig genoeg!'

'Over mijn werk is niet veel meer te vertellen dan dat Taasje het goed heeft gedaan en nog een paar weken blijft en wat ik zelf gedaan heb is voor jou oninteressant, denk ik.'

'Laten we eerst maar aan tafel gaan en dan zal ik het wel vertellen.'

Moet de tafel dan niet eerst gedekt zijn?

'Och wat stom. Zou jij het willen doen? Gewoon simpel.'

'OK!'

Niet lang daarna zitten ze weer te schranzen, omdat zo zegt Elize het inderdaad toch anders is dan het eten in de States. En.... dit is met zorg bereid.

'Zeker! De zorg en liefde spat er van af.'

'Niet overdrijven. Maar wat ik wilde vertellen: Diana was blij dat ik er weer was en 's middags werd ik een vergadering in gemanoeuvreerd ter voorbereiding op een bezoek aan een exportslachterij in Hardinxveld-Giessendam. Daar

moest ik gistermiddag zijn om een uur of twee en ik ben me echt lam geschrokken.'

'Lam? Spaans?'

'Je begrijpt wel wat ik bedoel.'

'Ze slachten daar zo'n honderd koeien in de week en die afdelingen waar dat gebeurt zijn best groot; tenminste in mijn beleving. En ik mocht alles zien, behalve het afschieten; had wel gemogen maar wilde ik zelf niet, want ik kan me er wel iets bij voorstellen en dat beeld hoef ik niet bevestigd te krijgen. Nadat die beesten helemaal ontveld en leeggehaald zijn, zullen we maar zeggen, worden ze over de lengte door midden gezaagd en gaan ze via een transportrail naar een soort koeling. Daar hangen dan al die helften. Er was een keurmeester bezig met allemaal stempels en net toen we weg wilden lopen begon die man te vloeken, pakte een groot mes en verdween in zo'n kadaver, en ineens had hij iets in z'n handen wat leek op een grote plastic zak die gooide hij met kracht onder die klompen vlees door. Je moet je voorstellen dat zo'n vloer net een schaatsbaan is met al dat water en tijdens die beweging opende de zak zich en zag ik er zo twee embryo's uit glijden. Die zak was dus de baarmoeder van dat dier en ik herkende die beestjes meteen. Vergelijk het maar met zo'n grof porseleinen kalfje, waarvan de vorm zo herkenbaar is, niet langer dan een centimeter of twintig maar net zo roze als een pasgeboren baby en omgeven door het vruchtwater. Het weefsel was misschien maar een maand of twee oud. Verschrikkelijk! En toen ik me realiseerde dat het echte kalfjes waren moest ik huilen. De collega die naast me stond had het ook gezien, sloeg een arm om me heen en

bracht me naar buiten. We hebben daarna nog kopje koffie gedronken en ik ben meteen naar huis gereden. Ik wilde niets meer van dat bedrijf zien.'

'Wat een nare ervaring zeg. En vandaag? Heb je er nog over gesproken?'

'Ja, ondanks dit incident waren mijn collega's tevreden, want ze hebben een mooie order binnengehaald. Die mannen kijken daar dan toch weer anders tegenaan dan ik en ik kan nu ook wel afstand nemen, want anders had ik het jou nooit zo kunnen vertellen, maar dat filmpje dat ik live voor mijn ogen zag afdraaien blijft op mijn netvlies gekerfd en ik heb me wel verzoend met de gedachte dat die kalfjes al lang dood waren, maar toch....'

'Wat een verhaal. Zijn dat die mensen van die melkstallen?'

'Nee, dit is een bedrijf dat daar raakvlakken mee heeft. Ze kopen machines in voor de vleesverwerking en dat andere bedrijf richt zich uitsluitend op de melkmachines voor de boeren. Dan hebben we nog een bedrijf dat zich bezighoudt met apparatuur voor zuivelfabrieken en het vierde bedrijf richt zich meer op de controles, zeg maar het laboratorium en alles wat daarmee samenhangt. Heel veel meetapparatuur.'

'Dat klinkt nogal ingewikkeld allemaal. En weet je dan overal wat van?'

'Niet van die apparatuur en technieken natuurlijk, maar wel van de afspraken die er worden gemaakt en de bedragen die er mee gemoeid zijn en ik houd in de gaten of beloftes en doelen worden nagekomen en gehaald en zij vinden dat dan weer gemakkelijk, want sommigen denken dat ik hun privé secretaresse ben en als ik dat door heb dan laat ik het

erop aankomen waardoor ze in het nauw komen, maar ik voorkom altijd dat er ongelukken gebeuren, maar laat ze wel zweten en daarom gaat het best goed. Diana, mijn vervangster heeft daar moeite mee dat ze zich steeds moet afvragen met welk bedrijf ze praat en welke belangen daar spelen. Ik ben er langzaam in gegroeid en hoef er nauwelijks over na te denken.'

'Dat zou mijn baan ook niet zijn. Maar vrouwen schijnen dat beter te kunnen. Ik bedoel sommige vrouwen dan, want je vervangster vindt het ook zwaar, toch?'

'Ja, maar zij wordt dan wel voor de leeuwen gegooid en die mannen weten dat het haar niet gemakkelijk af gaat en dagen haar uit.'

'Maar als je er vrijdags niet bent hoe gaat het dan?'

'Op vrijdag vinden er geen bezoeken aan klanten plaats en kan iedereen uitwerken wat nodig is en dat sturen ze 's maandags weer naar mij toe en bij echt belangrijke zaken krijg ik wel sporadisch een email. Dan pak ik de telefoon en is het meestal binnen een kwartier opgelost.'

'Heb je dat zelf zo geregeld?'

'Ja, ik heb ze allemaal eens bij elkaar geroepen en gezegd dat ik een dag in de week vrij wil hebben. Daar schrokken ze nogal van en ik heb toen voorgesteld, om een vaste dag te kiezen, de vrijdag dus, en in plaats van acht uur zou ik dan negen uur per dag werken. Eerst een proef van een paar maanden, maar die proef bleek na een maand al niet meer nodig en daarom hebben we het meteen definitief gemaakt.'

'Democratie in optima forma!'

'Ja, zo lijkt het, maar ik heb er wel maanden mee omgelopen om te bedenken hoe ik het zou aanpakken.'

'Mooi dat het zo gelukt is.'

Na het eten wordt de bank weer ingenomen op de bekende manier en vraagt Elize of Herman nog heeft nagedacht over wat hij met z'n huis wil doen.

'Ja, ik heb aan verhuren gedacht, maar dat kan heel veel gedoe geven en in deze tijd verkopen zal niet meevallen.'
'Bij ons werkt een meisje van een jaar of vijftentwintig en die heeft zich wel eens laten ontvallen dat ze wil trouwen als ze een huis kan krijgen,' zegt Elize.

'Kan ze dat betalen dan?'

'Dat hangt van haar partner af, maar ik wil wel een visje uitgooien om te zien hoe ze reageert. Wat zou je huis nu waard zijn, denk je?'

'Tweehonderdvijftig duizend, maar ze zou het van mij mogen kopen voor tweehonderdveertig en dan mag ze de hele inboedel erbij hebben, inclusief wasmachine, zonnenscherm, tuinmeubels enzovoort.'

'Dat is nog een heel bedrag voor een starter, maar ik zal morgen eens vissen.'

'Ja, maar ik heb niet zoveel haast hoor, want misschien gooi je me er volgende week wel uit.'

'Ja, dat zou kunnen en daar kan ik je mooi mee onder druk zetten, maar omdat je me ten huwelijk hebt gevraagd, zal ik me als een nette onderdanige vrouw gedragen.'

'Onderdanig hoeft niet maar netjes hou ik wel van.'

Zo wordt de avond rustig uitgezeten met krant en boek, een glimlach, de nodige versnaperingen, de voorbereiding voor de nacht en staan ze 's morgens weer met de sleutels

in de hand bij de deur met de gedachte dat ze het nog één nachtje vol moeten houden en dan zitten ze constant onder één dak in hun vrije tijd.

'Goed, dan kom ik morgen met wat ik mee kan nemen. In ieder geval mijn kleren en de levensmiddelen, die ik in huis heb.'

'Oh, neem dan even een koeltas mee of heb je die zelf. Nee, die heb ik niet. Wel grote tassen en die komen nu mooi van pas.'

Vrijdag, de dag dat Herman bij Elize intrekt

Een bijzondere dag voor beiden en daarom komt Herman weer met een prachtige bos rozen, is Elize zo enthousiast dat hij weer bijna van z'n stokje gaat en verder lijkt alles weer normaal, waarbij het heerlijke eten toch nog wel even genoemd mag worden. De vaatwasser mag weer voor slokop spelen en als alles aan kant is zegt Elize: Ga eens even zitten.

'Dat klinkt nogal serieus. Is er iets?'

'Ja, dat kun je wel zeggen. Toen ik gisteravond mijn email nakeek zat er een bericht tussen van Jens uit Sparta. De familie had vorige week een brief gekregen van zowel het ziekenhuis, ondertekend door dr. Ralph Pritchard, als een brief van Kevin. In beide brieven had gestaan dat ze het gebeuren zeer betreurden en dat ze zich realiseerden nalatig te zijn geweest en dat ze de verzekeringsmaat-

schappijen verzocht hebben om de zaak nog eens te bekijken met als resultaat dat de schadebedragen uitgekeerd kunnen worden. Dat geld schijnt gisteren of eergisteren op hun rekeningen te zijn gestort, maar vanwege het tijdsverschil kan ik niet beoordelen wanneer precies.'

'Het heeft geholpen dus en lekker snel.'

'Ja, en nu komt het: omdat wij daar de hand in hebben gehad vindt de familie dat ons een deel van het geld toekomt: vijfhonderdduizend dollar!

En aangezien wij het samen hebben gedaan wil ik het met jou delen.'

'Zo zeg, ja, maar het is jouw familie.'

'Ja, en binnenkort ook jouw familie, dus dacht ik dat we elk de helft op een eigen rekening zouden kunnen zetten.'

'Moet je dat niet eerst met je vader bespreken dan?'

'Heb ik al gedaan en hij is het helemaal met me eens.'

'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Wordt me zo maar een kwart miljoen in de schoot geworpen. En ga je nog bellen met Jens?'

'Dat zouden we kunnen doen, maar dan denk ik eerder aan een Skype sessie en dat zouden we zelfs een paar keer per jaar kunnen doen, want het is toch wel heel wat om zomaar zoveel geld weg te geven. Geld waar ze zelf recht op hebben.'

'Tjonge, dat moet ik toch even op me in laten werken hoor. Wat een bericht zeg.'

'En er is nog wat.'

'Je maakt me nieuwsgierig.'

'Ja, ik had je verteld over dat trouwlustige stel.'

'Oh, ja. Hoe heet ze ook alweer?'

'Ik had haar naam nog niet genoemd, maar ze heet Meriam en haar vriend is assistent accountant met goede vooruitzichten en ze willen je huis wel bezichtigen.'

'Ik ben er nog niet eens uit en hebben ze gezegd wanneer?'

'Morgenmiddag, twee uur.'

'Toemaar! En lijkt het je niet verstandig om eerst een makelaar in te schakelen?'

'Als haar man, vriend, accountant is heeft ie voldoende verstand van geld en formaliteiten dat hij zelf heel veel kan doen en dan sparen ze weer heel wat uit. En als we kunnen afspreken dat hij zelf alles met de notaris regelt dan zou het voor jou alleen een kwestie van een handtekening moeten zijn. Hij heet geloof ik Paul.'

Heb je nog iets over de prijs gezegd?

'Ja, tweehonderdvijftig, inclusief de inboedel.'

'Dat is teveel.'

'Weet ik, maar dan kun je altijd nog zakken en volgens mij ben je al vijftig gezakt door de crisis.'

'Ja, maar ik heb het voor honderdvijftig gekocht dus ik spring er altijd uit. Dan wil ik morgenochtend met jou in het kleine kamertje kijken wat er ligt en wat de moeite van het bewaren waard is.'

'Mooi, en als je de spullen van dat kamertje wilt houden kunnen we een container huren of zo en misschien wil Ans ook wel wat hebben. Zal ik haar bellen? Of wil je het zelf doen,' vraagt Elize.

'Nee, doe jij het maar als we de zaak bekeken hebben en dan moeten we wel opschrijven wat er zoal ligt.'

'Dan neem ik ook en paar foto's nemen die we kunnen opsturen of meenemen zondag.'

'Dat is waar ook, we gaan er zondagmiddag naar toe; kun je straks alvast met haar appen misschien? En... had je nog wat met je vader afgesproken?'

'Niet concreet, maar misschien vind je het leuk om hen morgenavond te bezoeken?'

'We kunnen ook vragen of ze hier komen en dan neem ik morgen mijn Monopolyspel mee. Of we daar aan toekomen zien we wel, want ik heb de afgelopen dagen nog wat nagedacht toen ik bezig was om een stel adreswijzigingen te schrijven.'

'Oh?'

'Ja, wij zijn van plan om te trouwen en Cornelia trekt bij je vader in en een tijdje geleden zag ik die burgemeester van Almere, ja hoe heet ze ook alweer. Lebbink?'

'Je bedoelt Annemarie Jorritsma-Lebbink?'

'Precies, Annemarie. Zij heeft een huis laten bouwen waar ze gescheiden en samen met haar kinderen in woont. Ze kan haar kinderen en kleinkinderen elke dag zien en stel nu dat wij een plek zouden vinden waar we zoiets kunnen kopen of laten bouwen.'

'Wil je dan een huis met een tuin? Mijn vader heeft juist een appartement gekocht om van het verplichte tuinieren af te zijn. Ik wist nooit beter dan dat hij graag in de tuin zat, maar toen hij een tijdje geleden zo openhartig tegen me was, vertelde hij dat hij er niet een erge hekel aan had, maar hij zag het als een verplichting die bij het huis hoorde en het was meteen een vlucht uit de beklemmende sfeer in huis.'

'Wat de tuin betreft laat ik alle opties open, maar met kinderen is het wel fijn om een tuin te hebben, denk ik.'

'Hadden jullie dan een tuin in Heemstede? Want toen we daar waren heb ik daar niets van gezien.'

'Nee, die hadden we niet. Wij woonden en leefden boven en ik heb het toch wel gemist; niet dat ik er vaak aan het werk ben, maar in de bijna vijftien jaar die ik er heb gewoond heb ik toch wel menig verloren uurtje in mijn achtertuinje doorgebracht. Groene vingers heb ik niet in die zin dat ik ooit iets heb opgekweekt, maar ik had wel enige voldoening in het onkruidvrij houden en ik kocht wel eens een plantje. Ja, de laatste maanden moet je natuurlijk niet kijken.'

'Dat heb ik natuurlijk op m'n geweten?'

'Hooguit indirect, maar ik zal of kan het je niet kwalijk nemen.'

'Maar even terug Herman. Begrijp ik het nu goed dat je een soort gemeenschapshuis wilt kopen of laten bouwen, waar we met twee gezinnen in kunnen wonen?'

'Wat ik al zei heb ik hooguit over de mogelijkheid nagedacht, maar nog niets ingevuld. Wat ik bij Jens heb gezien vond ik prachtig en dacht nog helemaal niet aan het in praktijk brengen, maar de laatste week is er nogal wat veranderd in onze situatie en die van je vader, zodat de mogelijkheid wat dichterbij komt. We hebben drie appartementen te verkopen en een eengezinswoning. Als we de opbrengst bij elkaar leggen zijn er wel heel veel mogelijkheden.'

'En wil je die half miljoen ook inzetten?'

'Nee, die houden we apart, want ik zit dan weer te denken aan een soort Trustfonds voor onze kinderen als ze komen.'

'Ik hoor het al: van dat Monopoly zal niet zoveel komen morgen,' zegt *Elize*.

'Dat wordt nog een druk dagje morgen: kamertje kijken, kopers ontvangen, boodschappen doen, taart bakken.....'

'Taart bakken? Hoezo?'

'We kunnen toch niet verwachten dat Cornelia wat mee-neemt?'

'Nee, maar de vraag is of ze op taart zitten te wachten, want de calorieën vliegen weer in het rond de laatste weken.'

'Weet je wat? Ik ga m'n vader bellen.'

'Goed plan.'

'Dag Pa. We zitten hier wat plannetjes te maken en vroegen ons af of jullie morgenavond bij ons willen komen. Herman zorgt voor het Monopolyspel.'

'Oh, dan zorg ik voor iets lekkers bij de koffie!' *hoort ze Cornelia roepen.*

'Zitten jullie nu ook bij elkaar?'

'Ja, en Cornelia kan alles mee horen en je weet zo langzamerhand dat haar enthousiasme niet af te remmen is. Hoe laat? Half negen?'

'Ja, prima.'

Op zaterdagmorgen staan ze al om half tien in de supermarkt en ze rijden meteen door naar het huis van Herman om de zaak op te nemen.

'Wat een mooie stoffen zijn dat,' zegt *Elize*, 'en zo mooi ingepakt. Kijk hier nou eens! Stof voor trouwjurken. Mag ik dat er even uithalen dan loop ik er mee naar buiten om te kijken of het niet vergeeld is.'

'Wat zou ik het mooi vinden als jij daar een trouwjurk uit zou kunnen laten maken, dan heb ik toch nog het gevoel dat mijn ouders er een klein beetje bij zijn en zo letterlijk

bedoel ik het niet natuurlijk, maar ik zie dat lijntje wel.'
'Ik ben blij dat je het nog even uitlegt, want ik dacht even dat je in hogere sferen was, maar ik ga nu beoordelen of het kan. Zo te zien is er stof genoeg en ik zie zelfs verschillende dessins.'

Niet lang daarna komt ze terug met een grote glimlach en zegt: 'Alsof ze gisteren geweven zijn, die stoffen. Had je ze zelf ingepakt?'

'Ja, in de winkel nog, want daar bewaarde m'n vader naast de stoffen ook heel veel verpakkingsmateriaal en dit leek me wel geschikt.'

'Ik zie hier beschuitbussen of zoiets, wat is het?'

'Die was ik allang weer vergeten, maar als ik me niet vergis vind je daar knopen, gespen, spelden, naalden, vingerhoeden, radeermesjes, textielkrijt, ja wat eigenlijk niet.'

'Wat een verzameling. En vooral die knopen zijn mooi en sommigen zijn nota bene per stuk verpakt.'

'Ja, dat deden ze om krassen te voorkomen.'

'En hier vind ik nog sjaals en geruite petten. Wel een stuk of acht twaalf... vijftien. Heb je al een paar foto's genomen toen ik buiten was?'

'Nee, maar nu je het zegt. Ik pak hem even, maar je moet bedenken dat ik hier in tijden niet ben geweest en er komen weer heel veel herinneringen boven, zeker toen je net die bussen tevoorschijn haalde. Wat een spullen had die man. Oh, en waar je nu staat, ja daar rechts, nee iets naar achteren...'

'Het is daar hartstikke donker man.'

'Hier, schijn maar even met mijn telefoon dan zie je daar, ja daar, stof voor kostuums. Is dat nog wat? Of is het helemaal uit de tijd?'

'Oh, nu zie ik het, maar dat zijn wel vijf rollen. Nnnngr. Zo dat is zwaar zeg. Kunnen we dat niet beter beoordelen als we de boel leeg halen? Die rollen zijn niet te tillen als je het mij vraagt en je moet het toch bij daglicht zien want met dat plastic eromheen is er geen zinnig woord van te zeggen. Heb je je foto's?'

'Ja.'

'Moeten we verder nog iets meenemen? Klok? Schilderijen? Foto's? Schemerlampjes waaraan je zo gehecht bent?'

'Was jij degene van de grappen of ik?'

'Jij bent van de woordgrappen en ik maak opmerkingen en als het kan ook foto's die grappig bedoeld zijn als je je in een onhandige positie hebt gewerkt, hetzij op de kop tussen de auto's of met de kop onder water, maar voor deze gelegenheid wil ik het wel omdraaien. Wat de woordgrappen betreft dan.'

'Weet je, dat ik soms heel moe van jou kan worden?'

'Ja, dat heb ik al gemerkt *zegt Elize*, maar meestal is dat 's nachts maar overdag heb ik het nog niet zo vaak gemerkt.'

'Nou, laat ik je dan uit de droom helpen. 's Nachts maak je me lichamelijk moe en overdag psychisch, want op dit moment gaat er vanalles door me heen en moet ik luisteren naar jouw diepzinnige formuleringen, waar ik kop noch staart aan kan vinden en omdat het zo moeilijk is weet ik dan weer niet wat je gezegd heb en sta ik met de mond vol tanden.'

'Zal ik het op een briefje schrijven dan?'

'En ik maar denken dat ik de pestkop ben.'

'Dat ben je toch ook?'

'Volgens mij komen die stekeligheden van jou harder aan

dan die van mij, mevrouw.'

'Als je me mevrouw gaat noemen moet ik oppassen, maar volgens mij zijn we hier klaar en kun je nog even door het huis lopen om datgene mee te nemen waar je geen afstand van kunt doen. En die salontafel? Wil je die nog steeds meenemen?'

'Nee, alleen de fauteuil. Die zal wel in je wagen passen.'

'Ja, dan leggen we de achterstoelen plat en dan gaan we naar huis, ga ik appen met Ans, eten we een broodje, of een bolletje en dan zal het wel weer tijd zijn om het jonge stel hier op te vangen. En ik neem eerst nog wel even de stof voor de bruidskleding mee en het beddengoed voor de was en als er nog meer gewassen moet worden kan dat ook mee.'

'Waarom wil je nu die stof meenemen?'

'Laat ik vanavond aan Cornelia zien.'

'Oh ja, vrouwen.'

Bij thuiskomst vindt Elize het toch handiger om naar Ans te bellen. Die weet niet wat ze hoort en wil de hele inhoud van het kamertje wel hebben, want ze hebben op zolder nog wel wat ruimte. De vraag is of ze het mee kunnen nemen. Boedelbak?

Geen trekhaak! Dat heeft Hans wel, maar er wordt afgesproken dat ze de zware rollen voorlopig laten staan en van de rest mee zullen nemen wat kan.

Om kwart voor twee zijn ze weer terug en niet lang daarna belt Meriam aan en stelt Paul voor.

'Mooi op tijd,' zegt Herman.

'Zo, dat parkeren valt hier wel tegen,' zegt Paul.

'Ja dat is waar, maar dat is omdat we allemaal hier voor de deur willen in- en uitstappen. Honderdvijftig meter verderop is een parkeerterreintje met zo'n twintig vakken en daar kun je eigenlijk altijd staan,' zegt *Herman*

Zowel Meriam als Paul is verrast over de staat van onderhoud van het huis; ze nemen foto's en er wordt afgesproken dat ze er in de volgende week op terug willen komen.

'Wat denk je,' zegt *Elize*, 'zouden ze erop ingaan?'
'Jij kent haar beter dan ik, maar ze waren zeker niet negatief en daarom wachten we het rustig af en omdat je auto nu toch voor de deur staat moeten we maar wat inladen.'
'De achterbank kan plat en kijk, daar zijn die bananen-dozen voor waar ik vanmorgen bij de supermarkt om vroeg.'
'Die heb ik helemaal niet gezien.'
'Nee, want toen jij de kar terugbracht stond die jongen bij de zijingang naar me te fluiten met de dozen in z'n hand.'
'Dat fluitje heb ik wel gehoord maar had geen idee waar het vandaan kwam en zeker niet dat het voor jou was, want dan had ik het wel in de gaten gehouden.'

Een keer of vijf lopen ze heen en weer en met een voldaan gevoel gaan ze richting appartement waar ze nu samenwonen.

De stof voor de bruidskleding wordt pontificaal op het logeerbed gelegd en snel werpt het stel zich op het avondeten, dat nu niet de aandacht krijgt zoals op andere rustige dagen, maar smaken doet het uitstekend.

Ze zijn al zo op elkaar ingespeeld dat zonder de taken te verdelen het als vanzelf gaat. Tenminste; dat gelooft Herman, maar hij heeft niet in de gaten dat Elize hem met haar ogen stuurt door gewoon naar de ingrediënten, de tafel, de kastjes te kijken. Vanaf het moment dat hij haar zag, waren haar ogen al de blikvangers en zij realiseert zich dat terdege en maakt daar dankbaar gebruik van.

'Zo, nu de vaatwasser voor ons aan het werk is en we nog een half uurtje hebben voor het Journaal begint, ga ik nog even knuffelen,' zegt *Elize*.

'Met wie dan?' *Vraagt Herman quasi geïnteresseerd.*

'Met het kussen daar in de hoek en wie er bij wil komen is welkom.'

'Dat klinkt als een uitnodiging en die neem ik graag aan.'

Op het moment dat ze zich realiseren dat het Journaal begint, blijken de highlights al voorbij te zijn en nemen ze genoegen met de korte onderwerpen en het weer.

'Zal ik koffie zetten op mijn manier?'

'Café du chef? Ja dat is goed, maar wat heb jij tegen mijn manier?'

'Ik heb niets tegen jouw manier, maar sinds ze die kromme beschuitbussen hebben uitgevonden heb ik er iets tegen. Al die modernismen op koffiegebied; ik heb er niets mee, ook die espressomachines niet.'

'Nee, als het aan jou gelegen zou hebben hadden we nog zo'n koffiemolen aan de wand met zo'n glazen bakje en geen koffiezetapparaat maar een koffiekkan met percolator. Zie jij die nog wel eens?'

'Nee, die mogen niet meer, want zo is indertijd gebleken dat in de koffiebonen een stofje zit dat heel slecht is voor je cholesterolgehalte. Daarom mag je een filterzakje ook maar één keer gebruiken, want anders wordt dat stofje er zogenaamd uitgelooft. Ik vond het een prachtige uitvinding, zo'n koffiepot met ingebouwde watertoren en dan dat glaasje in de deksel waardoor je het hele proces kon volgen. Jarenlang hebben we dat gehad, maar we zijn overgegaan op het koffiezetapparaat omdat dat sneller ging en mijn moeder wilde met dat soort dingen wel een beetje modern voor de dag komen bij die aanstaande bruiden.'

'Goed, Cornelia zou toch nog wat meenemen voor bij de koffie en dan ga ik nu de koffie aanzetten. Als jij dan de kopjes en schotels pakt, leg ik het Monopolyspel vast klaar en dan kunnen we meteen beginnen.'

'En je plannen dan?'

'Zodra er iemand een huis of hotel gaat zetten op Houtstraat, Zijlweg of Barteljorisstraat is het ogenblik geboren waarop we onze plannen kunnen ontvouwen.'

'Dan zullen we dus niet weten wie er wint die avond?'

'Als ons voorstel in goede aarde valt winnen we allemaal en zo niet dan gaan we door met dit spel dat al bijna tachtig jaar respect afdwingt.'

'Volgens mij komen ze er al aan. Doe jij open?'

'Je pa heeft toch een sleutel?'

'Ja, maar het is leuker als jij de deur opent. Zo doen zij het ook.'

'Daar heb je gelijk in.'

Koffie en Monopoly

'Na de hartelijke ontvangst stelt Herman voor om meteen aan de eettafel te gaan zitten waar het Monopoly spel al uitnodigend ligt opgesteld met de vier pionnen en de twee dobbelstenen.'

Elize zet er meteen de koffie bij. Cornelia begint een beetje te sputteren, want ze had iets er iets bij willen doen, maar Elize stelt haar gerust en stelt voor om het bij het tweede kopje te doen. Ze wacht tot ze allemaal het eerste kopje op hebben en zegt dan:

'Goed, nu neem ik Cornelia even mee en kan jij, Herman, even uitleggen hoe dat nu met die verkeerszuilen in die rotondes zit, of kruisingen onder de rotondes, viaducten...'
'Jij bent echt erg hè? Omdat ik van jouw werk niets begrijp doe je net of je niets van mijn werk wilt begrijpen, maar Johan, ik zal je geruststellen, want het is vrij snel uitgelegd, tenzij je gerichte vragen stelt; dan steken we even dieper.'

'Brand maar los,' zegt *Pa Meijeringh en de dames gaan geruisloos naar de logeerkamer.*

Na een kwartiertje zegt Johan: 'Wat doen die dames eigenlijk?'

'Vrouwenpraat. We hebben vandaag gekeken naar verschillende stoffen die ik nog in m'n huis heb liggen en daar zat stof voor bruidskleding bij. Elize wilde dat vanavond aan Cornelia laten zien en kennelijk met succes, maar ik denk dat ze zo wel zullen komen.'

En alsof ze het gehoord hebben, komen ze beiden stralend de kamer weer in.

'Ik schenk nog een tweede kopje in en dan ga ik het vertellen.'

'Hè? We zijn nog niet eens begonnen.'

'Nee, gekkie, daar wacht ik nog wel mee, maar het is iets anders.'

'Nu ben ik bij m'n dochter en ik kan haar niet meer verstaan. Tenminste, ik begrijp er helemaal niets van en ik ben toch nog niet seniel, Cornelia?'

'Nee, hoor lieverd. Maar Elize gaat zo wat vertellen.'

'Zo, zegt Elize. Ik heb daarnet de mooie stoffen aan Cornelia laten zien en wat zegt ze tot mijn stomme verbazing? Dat ze voor haar trouwen op een naaiatelier heeft gewerkt als coupeuse en dat ze in staat is om een trouwjurk te maken als we weten wanneer het gaat gebeuren.'

Ongelovig zegt Herman: 'Maar kun je dat dan nog steeds?'

'Een trouwjurk is wel wat anders, maar het jasje dat ik nu draag is toch aardig gelukt, dacht ik.'

'Ongelofelijk,' zegt Herman. 'Het zou zo uit een dure winkel kunnen komen en het was me al opgevallen dat het geen doorsnee jasje was, door die detaillering. Daar lette mijn moeder ook altijd op. Altijd net even anders waardoor het een eigen uitstraling krijgt.'

'Wist jij dat Pa, dat Cornelia dat kan?'

'Ik had geen idee. Geweldig mooi en ik zie dat jasje vandaag voor het eerst, maar ze heeft er niets over gezegd.'

'Mooi, dan is dat geregeld. Zodra jullie je trouwdatum vastgesteld hebben gaan we bij daglicht nog even kijken

welk dessin het mooiste is, maar ik heb wel gezien dat je ouders van kwaliteit hielden Herman.'

'Ik kan m'n geluk niet op zegt Elize. Ik ben al dolgelukkig met Herman; m'n pa is een ander en veel aardiger mens geworden en je weet niet half hoe blij en gelukkig jij ons maakt doordat je deel uitmaakt van ons leven Cornelia. In die zin zijn we schatrijk.'

'Zullen we nu maar eens met dat prachtige spel beginnen jongens, want dat heb ik al dertig jaar niet meer gespeeld, zegt pa Meijeringh, die wel genoeg heeft van al die loftuizingen.'

Het duurt ongeveer een kwartier dat Johan roept: 'Mooi, ik heb ze compleet!'

'Wat? Nu al? En we zijn nog maar net bezig en ik heb nog maar twee straten,' zegt Elize.

'Ja meisje, als Haarlemmer ben ik er altijd op gebrand dat ik eerst onze eigen straten heb en kijk: Houtstraat, Zijlweg en Barteljorisstraat. Nu kan ik huizen bouwen.'

'Over huizen bouwen gesproken,' zegt Herman, 'Daar wilden we het met jullie over hebben vanavond en dit is een mooi moment, dachten wij.'

'Hadden jullie dit zo gepland dan?'

'Min of meer, maar we willen je er niet mee overvallen hoor.'

'Nou, ik ben benieuwd. Of wist jij daar ook al wat van Cornelia?'

'Nee, dit is voor mij ook nieuw.'

'Ja,' zegt Herman, 'gisteren heb ik in grote lijnen met Elize besproken wat mij voor ogen staat en ik wil dat ook aan jullie voorleggen.'

Dat betekent niet dat er vanavond beslissingen genomen moeten worden, maar ik wil gewoon een beetje brainstormen en als dat kort duurt kun jij gewoon je huisjes of hotel bouwen aan de Zijlweg, Johan.

Toen we zo'n vier weken geleden bij de familie in Sparta waren viel me op dat ze daar allemaal samenwonen op hun eigen stukje. Een soort LAT, maar dan anders. De burgemeester van Almere, Jorritsma, heeft dat ook zo ingericht. Ze heeft een huis laten bouwen voor twee gezinnen en als ik het mag geloven wonen ze er allemaal erg naar hun zin. Jullie willen gaan samenwonen en dat betekent dat op termijn het appartement van Cornelia of van jou verkocht zou kunnen worden, maar ik zou nog een stapje verder willen gaan. Als we de drie appartementen en mijn huis verkopen komt er aardig wat geld vrij dat gebruikt zou kunnen worden om een bestaand huis te kopen of te laten bouwen. En nu ik dat zo zeg denk ik dat we er nu niet eens veel meer over hoeven te zeggen, maar ik zou jullie willen vragen of je er over na wilt denken of je het ziet zitten om met twee gezinnen bij elkaar wilt wonen. In feite zou je kunnen spreken over een twee onder één kap woning, maar dan zie ik meteen ook wel de bezwaren van het traplopen, de tuin enz. Je zou ook kunnen denken aan een ruime bungalow, dus alles gelijkvloers en voor de tuin nemen we een tuinman.'

'Zo, heb je dat allemaal al uitgedacht,' vraagt pa Meijeringh.

'Niets concreets, maar vanmiddag had ik al een stel die mijn huis wilden bezichtigen en dan denk je wel eens verder.'

'Ja, ik weet niet. Wat denk jij Cornelia?'

'Geen idee. Over dat soort dingen heb ik nog nooit nagedacht, maar het is een leuk onderwerp voor morgen onder de koffie Jo. Ik denk dat we het nu beter even kunnen laten rusten.'

'Goed, dan kunnen we nu door met huizen kopen op de Zijlweg,' zegt Johan.

'Ja, maar je moet toch elke straat bebouwen,' zegt Elize.

'Oh, ja, dat is waar en daar heb ik nog geen geld voor.'

'Eerst maar even langs Start.'

'Zal ik dan een glaasje inschenken?' vraagt Herman.

'Nou zeg, roept Cornelia uit. Ik had iets lekkers voor bij de koffie en dat staat nog in de keuken.'

'Goed, dan nemen we dat bij het glaasje.'

En zo zitten ze tot diep in de nacht te handelen, te ruilen en te onderhandelen over spoorwegstations, of Blaak een goede straat is en komt het hele spel weer tot leven. Alle bezittingen worden per persoon opgeteld en Herman blijkt de winnaar, meteen gevolgd door schoonpa. Bij het afscheid zegt Cornelia:

'Ik ben gek op Rummikub, maar dit moeten we vaker doen. Wat een heerlijke avond. Hartelijk dank, beiden.'

'Wat denk je,' zegt *Elize voorzichtig*, 'zouden ze er oren naar hebben?'

'Dat weet ik niet, maar ze zeiden niet: Geen sprake van! Wij weten zelf nog niet wat we willen, maar kunnen morgen wel eens kijken wat er wordt aangeboden en we hebben de vraag nog niet beantwoord of we in Haarlem willen blijven of in de omgeving.'

'Nee, en de veiligheid is ook wel belangrijk. We zijn nu zo gewend aan dit soort appartementen met die parkeerkelder. Ik voel me hier heel veilig.'

'Ja, daar zullen we rekening mee moeten houden, zegt Herman, maar alle opties staan open en we zullen er zeker nog wel binnenkort met z'n vieren op terug komen en dan is het een kwestie van lijstjes maken met eisen en wensen en die op elkaar afstemmen en ik durf die uitdaging met je vader en Cornelia wel aan.'

'Ja, maar dan vind ik het wel belangrijk dat zij het grootste aandeel in de beslissing hebben of laat ik het anders zeggen. Hun mening moet zwaar wegen en mogen we niet wegwuiven.'

'Nee, dan benoem ik jou tot supervisor die de knopen doorhakt en aangezien je dat op je werk uitstekend doet, heb ik er hier alle vertrouwen in.'

'Dankje, maar jij houdt van het harmoniemodel, maar ik ook van het overlegmodel. We mogen niemand van ons voor een voldongen feit stellen, want dat wreekt zich op den duur.'

'Afgesproken!'

'Zeg El, nu we weten dat Cornelia handig is met naald en draad moet ze ook maar eens naar die andere stoffen kijken, niet om een kostuum te maken, maar om te beoordelen of het nog de moeite waard is om het aan een stofenzaak of atelier aan te bieden.'

'Ja, je hebt het misschien niet gemerkt, maar ik ben nog even met haar naar beneden geweest en heb haar een paar van die bussen laten zien en ze heeft er enkele kleine dingen uitgehaald en vond het verstandig dat we het meenemen naar Ans, maar zei wel dat we dat niet moeten

weggooien want menig marktkoopman zou daar wel wat mee kunnen.'

'Ja daar heb ik nooit aan gedacht. Iets voor het achterhoofd.'

'Wordt het Lavendel of Clarins?'

'Wat bedoel je?'

'Dat weet je wel, gnieperd!'

'Omdat jij de supervisor bent, laat ik het geheel aan jou over en ga ik hier de boel opruimen. Wat een mooi spel is het toch.'

'Ja, omdat je gewonnen hebt zeker?'

'Ook, maar vooral omdat we er zoveel plezier aan hebben beleefd vanavond.'

'Zeker!'

De zondagmorgen wordt rustig opgestart met een ontbijtje in de keuken. Ontbijt op bed is alweer een tijdje uit, want die kruimels zijn toch wel irritant zo vind Herman, maar de geste heeft hij wel in z'n hart gesloten en hij neemt zich voor om een uitzondering te maken bij de verjaardag van de liefste vrouw die hij tot nu toe is tegengekomen.

Had je nog een tijd afgesproken met Ans?

Ja weer om een uur of twee en als we dan achter het huis stoppen kan alles gemakkelijk worden uitgeladen, zei ze.

'Hoi Ans, had je een vermoeden dat we er nu zouden aankomen?'

'Ongeveer ja, maar omdat het zulk mooi weer is, is het geen straf om hier op de uitkijk te staan en kijk de kinderen ruiken ook dat jullie er zijn, want die waren in de speeltuin, hier om de hoek. Maar wat heb je veel meegenomen.'

'Dit is nog niet de helft van wat er staat, maar gisteren hoorden we dat Cornelia, de vriendin van Elizes vader, coupeuse is geweest en die willen we er ook nog eens door heen laten gaan.'

'Ja, ik ken Cornelia wel en ik weet ook dat ze in een naaiatelier heeft gewerkt.'

'Hoe weet je dat? Ken je haar dan?'

'Natuurlijk,' valt Elize bij, 'jullie hebben elkaar op Schiphol ontmoet toen wij vertrokken naar de States. En heeft ze je dat toen verteld?'

'Ja, we hadden een onderonsje en het kwam toevallig voorbij, maar toen je gisteren over die spullen belde heb ik er geen moment aan gedacht. It really slipped my mind, so to speak.'

'Het lijkt erop zegt Herman, dat wij met z'n zessen een prachtig team vormen en ik heb nog geen dissonanten gehoord.'

'Ja,' zegt Elize. 'Ik denk dat Cornelia een heel goede invloed op ons heeft en ik weet niet waar het in zit. Of weet onze filosoof dat misschien?'

'Ik zou me zo kunnen voorstellen dat wij haar zo hoog hebben, omdat ze zich zo staande houdt ondanks alles wat ze heeft meegemaakt en wij zijn misschien beschadigd in onze jeugd, maar voelen onbewust dat het niets is verge-

leken met wat we van haar hebben gehoord. En ik denk ook niet dat wij echt beschadigd zijn, maar we zijn wel veel tekort gekomen, terwijl onze ouders het beste met ons voor hadden. Maar opvoeden kan niet uit een boekje en het moet maar net passen allemaal.'

'Zo jongens, wat leuk om jullie ook weer te zien. Tante Elize heeft nog een kleinigheidje bij zich of is het snoep?'
'Beide, maar dat geef ik wel als we alles in huis hebben. Dan mogen jullie ook wat dragen.'

Vlak bij de achterdeur blijkt de grote knopenbus toch te zwaar voor Marjan en zoals de wet van Murphy voorschrijft moeten alle knopen dan in een cirkel van minstens twee meter terechtkomen en is het uitgesloten dat de knopen zijn ingepakt. Gelukkig kunnen ze er allemaal om lachen en troosten ze het beteuterde meisje dat zo haar best deed om de zware bus met twee handen naar huis te dragen.

Wanneer Ans de spullen wat meer in detail bekijkt kan ze een enkele traan niet bedwingen, omdat de hele film weer wordt afgespeeld dat ze in de Dordogne lekker aan het werk was en nog geen tien uur later via Toulouse naar Schiphol vloog. Ze verontschuldigt zich bij Elize die een begripvolle arm om haar heen slaat en sust dat het heel begrijpelijk en nogal confronterend is.

'Ik dacht dat ik het had verwerkt maar de emotie is toch sterker dan ik dacht.'

In het huis ontmoeten ze Hans die de koffie al heeft gezet en ingeschonken.

'Drink eerst maar koffie en dan brengen we dat spul wel naar boven, want ik ben heel benieuwd wat jullie hebben meegemaakt en gefeliciteerd met jullie voorgenomen huwelijk en ik ken haar nauwelijks Herman, maar ik denk dat je de juiste keus hebt gemaakt.'

'Zo, dankje,' zegt Elize, 'maar ik weet niet waarop je dat baseert.'

'Je bent puur en dat is het belangrijkste, maar vertel over Michigan.'

'Wil je de korte of de lange versie?'

'Eerst de highlights en dan moet je bij sommige delen maar even uitwijden.'

En dus vertelt Herman hoe het gegaan is en Elize gaat uitgebreid in op de neuro problemen en de gevolgen en dat zowel Jens als Sjaak daardoor in een hersenstichting zitten. Zij leggen de vinger op de zere plek om te voorkomen dat dit soort fouten weer kunnen ontstaan. En uiteraard wordt trots vermeld dat de polissen zijn uitgekeerd en dat ze zelf in het succes mogen delen.

Meteen vraagt Hans: 'Weet je al wat je met het geld gaat doen?'

'We hebben nog niets ontvangen, maar als het binnen is zetten we het eerst vast en we hebben er nog niet over nagedacht hoe we er mee om zullen gaan. We hebben nog meer losse plannen over wonen, maar dat is nog zo broos allemaal dat het niet zinvol is om dat nu uit te spinnen en daarbij komt dat we alleen maar een paar suggesties

neergelegd bij Johan en Cornelia en pas als zij erop terugkomen kunnen we echt brainstormen en concrete plannen maken, maar vooruitlopend op het resultaat wil ik jullie weer meenemen naar Lettele. Dat is me vorig jaar heel goed bevallen.'

'Dat moet je nog even uitstellen zwager, want je zus en ik hebben gekookt.'

Na een uitgebreid diner dat op een menukaart van een sterrenrestaurant niet zou misstaan wordt de terugreis aanvaard en zijn ze na een dikke anderhalf uur weer in hun eigen onderkomen waar ze al zoveel fijne uren hebben beleefd.

Terwijl Herman zich bezighoudt met de koffie gaat Elize naar de slaapkamer en na een tijdje roept ze hem. Hij gaat naar binnen en ziet haar op de rand van het bed zitten met ontbloot bovenlijf en vraagt wat er is.

'Ik vertrouw het niet.'

'Wat niet?'

'Mijn linkerborst voelt anders dan mijn rechter. Wil jij eens controleren of ik het goed heb?'

'Ja, ik voel iets hards boven je borstbeen, maar het zijn geen kluitjes of zoiets. Het is meer een verdikking die niet aan de andere kant zit.'

'Zou het dan toch....?'

'Ja, nu kan ik een hele verhandeling houden over regels en uitzonderingen, maar ik heb liever dat je morgen een afspraak maakt met je huisarts.'

'Ja, maar die zal me wel doorsturen, denk je niet?'

'Alleen als het verontrustend is, maar wat ik zo voel is het

wel iets, maar niet om meteen de conclusie te trekken dat het foute boel is. Had je het eerder al gevoeld?'

'Hooguit een paar dagen geleden toen ik onder de douche stond, maar heb jij het dan niet eerder gevoeld?'

'Nee, dit is de eerste keer en ik moet nog m'n best doen om het te onderscheiden. Als jij me er niet op had geattendeerd had ik het niet gemerkt. Kleed je maar weer aan dan gaan we aan de koffie en na morgen weten we hopelijk meer. Moet ik met je mee morgen?'

'Nee, dat denk ik niet en ook als ik word doorgestuurd, red ik me wel.'

'Hoe doe je het met je werk?'

'Ik ga eerst werken en maak daar een afspraak. En als het nodig is zal Diana even moeten invallen en anders zal ik een aantal zaken vanuit huis regelen.'

'Goed, hoe vond je het in Deventer?'

'We hebben weer een fijne dag gehad en ik ben echt heel blij met Ans, maar het viel me wel op dat toen we die verhalen hadden verteld, dat Hans meteen naar dat geld vroeg. Die mensen hebben alles wat ze willen, zo lijkt het, met een prachtig gezin, goede baan, mooie omgeving en het eerste dat in ze opkomt is geld, terwijl ik dan denk, dat die neven beter af waren geweest als die ouders nog hadden geleefd. Je hebt gezien dat ze het zonder dat geld ook hebben gered.'

'Ja, Hans is altijd wel op de penning geweest en heeft ook niet dat empatisch vermogen, want toen jij dat verhaal vertelde over je oom Luuk, leek hij niet echt geïnteresseerd of dacht jij van wel?'

'Nee, dat viel me ook op. Ans wel, die hing aan m'n lippen.'

Maar verder heb ik weer genoten van de kinderen, de sfeer.'

'Ja, het komt erop neer dat dat nog de enige familieleden zijn waar we wat aan hebben, je pa, Cornelia, Ans, Hans en de kinderen.'

'Had jij geen familie in de Betuwe?'

'Ja, niet zoveel, maar daar wil ik het liever een andere keer over hebben, want anders komt er weer teveel boven waardoor ik in de war raak.'

'Je maakt me wel nieuwsgierig.'

'Dat moet maar even. Ik zal het nog wel eens vertellen als ik het op een rijtje heb. Voorlopig hebben we even andere zorgen; dingen waar we bezorgd over zijn, maar laten we er niet op vooruit lopen.'

Maandagavond

'Zo lieverd, ik ben blij je weer te zien. Hoe is het gegaan? Ik heb vanmorgen meteen een afspraak gemaakt. De huisarts zit twee straten verder en ik kon om elf uur terecht. Hij heeft me onderzocht en kon me meteen geruststellen, maar heeft me nog wel doorgestuurd naar het Spaarne Gasthuis en daar hebben ze me gemarteld met zo'n mammograaf. Voor alle zekerheid zeiden ze. Ze hebben een punctie uitgevoerd in de verdikking en zowel de huisarts als de behandelend arts had het over een cyste en dat het wel vaker voorkomt en meestal onschuldig is. Ze hebben het vocht en een beetje weefsel uit de cyste op kweek gezet en als er niets aan de hand is, krijg ik een brief en anders maken ze een telefonische afspraak.'

'Wanneer kan dat duidelijk zijn?'

'Hooguit vrijdag.'

'Dat betekent nog een paar dagen spanning, maar als ik het zo hoor is het niet verontrustend. Hebben ze ook nog bloed afgenomen?'

'Ja, dat schijnt standaard te zijn.'

'Zal ik wat koken of had je al wat?'

'Nee, mijn hoofd stond er niet naar, maar je mag ook wat bestellen als je wilt.'

En dus gaan ze in de Dimitrimodus en laten een paar pizza's bezorgen, gaan rustig bankhangen, zonder knuffelpak en laten alles nog eens op zich inwerken waarna ze de nacht ingaan.

Woensdagavond

Met pa Meijeringh en Cornelia is afgesproken dat ze daar op woensdagavond langs gaan en dus ook vanavond, maar voor ze zover zijn heeft Elize nieuws:

'Meriam was een paar dagen vrij en vanmorgen kwam ze bij me en vertelde dat ze belangstelling hebben om je huis te kopen, maar ze bieden 230 inclusief de inboedel.'

'Dat betekent dat we toch nog even moeten steggelen. Heb je al wat afgesproken?'

'Misschien morgenavond; tenminste als jij kunt leven met die tweehonderddertig duizend euro.'

'Ik had gezegd tweehonderveertig en zou wel willen zakken naar tweehonderdvijfendertig. Zou jij een soort contractje op kunnen stellen als baas van het secretariaat?'

'Natuurlijk! Ik kan een voorlopig koopcontract opstellen,

maar als ze voet bij stuk houden?'

'Dan kun je ze alsnog uitnodigen en zeg je maar dat er over die prijs nog maar even onderhandeld moet worden en dat het gat niet zo groot is dat het onoverbrugbaar is. En het feit dat ze zo snel al positief reageren is wel mooi, want dat betekent dat ik niet te hoog zit, of dat er te weinig alternatieven zijn, want laten we wel zijn. Waar vind je zo snel zo'n huis met die kwaliteit voor die prijs in Haarlem?'

Na het Journaal lopen ze weer naar het bekende appartementencomplex en zien Cornelia al voor het raam staan.

Na het eerste kopje koffie is het voor pa Meijeringh tijd om het woningonderwerp aan te snijden.

'Lieve Elize, beste Herman.'

'Nu moet ik oppassen,' floept Herman eruit.

'Ja, ik, wij, hebben een paar dagen over je voorstel nagedacht en we vinden het op dit moment nog te moeilijk om zo'n avontuur aan te gaan. Cornelia en ik hebben afgesproken dat zij bij mij intrekt en dat ze haar appartement te koop zet. We moeten nog heel wat reorganiseren, want hier staan spullen, oude meubels, boeken, lampjes enzovoort die wel weg kunnen en Cornelia heeft een paar meubels die ze hier wil neerzetten.'

'Over welke termijn praten jullie dan, vraagt Herman. We moeten nog een bed uitzoeken. Cornelia heeft een twijfelaar en dat is voor jonge mensen misschien goed te doen, maar wij willen wel iets groters. En in het kleine kamertje maken we een hoekje waar haar naaimachine en printer kan staan.'

'Oh, Pa, dan moet je ook nog aan de glasvezel,' zegt Elize.

'Dat is waar Jo, ik wil wel kunnen emailen en zolang ik m'n flat nog heb is dat geen probleem, maar zal ik het meteen morgen maar voor jou aanvragen?'

'Als oud-administrateur van de Koninklijke Landmacht dacht ik dat ik iets kon regelen en organiseren, maar het komt erop neer dat Cornelia een netwerk heeft van mannetjes, die kunnen helpen verhuizen, bedden in elkaar zetten en ze is zelf ook heel handig heb ik gemerkt.'

'Dus,' zegt Herman, 'het komt erop neer dat het samenwonen in de commune van de baan is?'

'Zeg nooit nooit, Herman. We zijn nu nog fit, maar ik begrijp je redenering wel, maar kan gewoon niet aan zo'n idee wennen en geloof mij; Cornelia en ik hebben er meerdere keren over gesproken, maar we komen steeds weer tot de conclusie dat we voorlopig beter hier af zijn.'

'Ja, ik begrijp dat je liever de vastigheid van deze flat houdt en mijn verhaal was niet zo sterk omdat er nog helemaal niets valt te zeggen over een locatie, of bestaande bouw of nieuwbouw op een braak liggend perceel.

Bovendien liggen die niet voor het oprapen en als je beslist in Haarlem wilt blijven wonen dan zal het neerkomen op bestaande bouw. Maar niet getreurd, Elize en ik hebben ook nog niet besloten of we het wel of niet willen, hoe graag, of wat de eisen en wensen zijn, want wij wilden er blanco ingaan met wat jullie er van vinden. Nu we dat weten kunnen we ons beraden over wat verstandig lijkt.'

Thuisgekomen vraagt Elize: 'Ben je teleurgesteld?'

'Nee, ik vind het fijn dat ze niet over één nacht ijs gaan, dat ze hun eigen redenering volgen en tot die conclusie komen, want ik wil niemand iets opdringen, jou niet maar

zeker hun niet. Ik weet niet hoe dat is als je twee keer mijn leeftijd hebt, maar wat ik zo om heen zie en hoor is het moeilijk voor mensen op leeftijd om te verkassen over het algemeen en zeker als de vooruitzichten vaag zijn.'

'En wat doen wij dan?'

'Ik wil eerst mijn huis verkopen en als ik jou zo hoor over Meriam, dan zou dat wel eens heel snel kunnen en laten ook wij niet over één nacht ijs gaan. We wonen net samen en ik moet nog helemaal aan je wennen, of had ik je al ten huwelijk gevraagd?'

'Wat een pestkop. Het is maar goed dat ik je langer ken dan vandaag, want anders zou ik gek worden.'

'Hoezo?'

'Jij hebt van die momenten waarop je heel puur en kwetsbaar kunt zijn, zeker toen je me ten huwelijk vroeg, maar een paar minuten geleden kun je over zo'n onderwerp dan weer heel onverschillig doen. Dat ben je niet, maar je doet alsof.'

'Ik dacht dat ik hier de psycholoog was, maar de rollen zijn omgedraaid lijkt het, en.... je hebt helemaal gelijk. Op zo'n, noem het onverschillig, moment kan ik er inderdaad dingen uitkramen waar ik niets van meen en dan hoop ik dat het goed terecht komt, want anders heb je, heb ik, weer heel wat uit te leggen en je kunt pas iets uitleggen als je het zelf snapt en ik snap het zelf vaak niet. Begrijp je?'

'Ja, stop maar. Ik doe meteen een voorstel.

Doen we nog een sapje met ons knuffelpakje?

'Ja, dat is goed. Een dekbed hoeft niet vanwege de temperatuur, maar heb je nog een DVD?'

'Nu je het zegt heb ik wat van die dingen meegenomen en laten we er maar eens willekeurig één aanbieden aan het

apparaat dan mag jij weer op het driehoekje drukken,
HaKa.'

'Het is toch Ha, ha?'

'Ja als het humoristisch bedoeld is, maar in dit geval slaat het op de man die morgen z'n huis gaat verkopen.'

'Je neemt mijn formuleringen helemaal over en dat brengt mij in verwarring, want die formuleringen zijn uniek en heb ik me jaren geleden eigen gemaakt en als jij dat nu naadloos gaat gebruiken weet ik het niet meer.'

De DVD wordt gestart, het sapje ingenomen en na afloop kunnen ze waarschijnlijk niet vertellen waar het over ging, laat staan dat ze de titel nog weten, omdat ze meer oog voor elkaar hebben dan de rest.

Donderdagavond

Nog voor Herman vanuit het trappenhuis over het portaal naar huis wil lopen ziet hij een glunderende jonge vrouw in de deuropening staan.

'Sta je me op te wachten?'

'Ja, ik zag je auto door de straat rijden en ik ben zo opgewonden dat ik niet kan wachten om je te zien. Het liefst had ik je in de straat al opgewacht.'

'Zo, waar heb ik dat aan te danken?'

'Toen ik een uurtje geleden thuiskwam bekeek ik de post en zag dat er een brief tussen zat van het ziekenhuis. Die heb ik natuurlijk meteen opengemaakt en het komt erop neer dat het onderzoek aan weefsel en vocht heeft uitgewezen dat er geen sprake is van verdachte

verschijnselen die zouden kunnen wijzen in de richting van carcinomen in de borst en ook zijn er geen afwijkingen in de bloedwaarden.'

'Oh, wat heerlijk voor je, voor ons. Wat een opluchting zul je gevoeld hebben en daarom stond daar met zo'n brede glimlach.'

'Had je het niet door dan?'

'Het schoot wel even door m'n gedachten, maar je had gezegd vrijdag, dus dat kon het niet zijn.'

'Hooguit vrijdag, en ik kan je inderdaad niet zeggen hoe opgelucht ik ben. Ik heb nog wel even gevoeld en die verdikking is inderdaad een stuk kleiner. Na de punctie was dat al, maar nu nog meer.'

'Hopelijk verdwijnt het helemaal en krijg je er geen last meer van.'

'Heb je je pa al gebeld?'

'Nee, want ik heb er nog niets over gezegd; ook tegen Cornelia niet, maar dat doe ik wel als we er samen zijn en misschien zeg ik het ook wel niet omdat Cornelia dan weer met die ellende geconfronteerd wordt.'

'Ik zou het gewoon vertellen.'

'Vind je dat?'

'Ik denk dat je Cornelia beledigt als je het haar niet vertelt om haar te sparen. Maar zoals zij nu in het leven staat kan ze dat aan en zal ze alleen maar blij zijn voor je. Ze zegt zelf dat ze niet zielig gevonden wil worden. Ze wil deel uitmaken van ons vieren en daar hoort dit ook bij.'

'Je hebt gelijk; misschien moeten we er morgenavond even langslopen, want zo meteen komt Meriam met Paul en nu ga ik wat opwarmen in de magnetron.'

Om een uur of negen komen Meriam en Paul binnen en niet lang nadat ze een stoel hebben ingenomen begint Paul het gesprek.

'Ja, hoe zal ik beginnen? Zowel Meriam als ik waren onder de indruk van de karakteristieke details van je huis Herman. Het is niet bijzonder groot, maar groot genoeg om er met een gezin met een paar kinderen te wonen. Het is duidelijk dat je het voor één persoon hebt ingericht en dat geldt zeker voor boven. We hebben samen nog over de inboedel gesproken en willen in principe alles overnemen, maar we hebben begrepen dat jullie het kleine kamertje nog leeg halen?'

'Ja, inderdaad dat zijn nog allemaal spullen van mijn ouders die ik samen met mijn zuster zal verdelen. Afgelopen zondag hebben we er al een auto vol naar toe gebracht, maar er staan nog heel wat rollen stof die we eerst hier naartoe zullen halen.'

'OK. Hoe had je dan de verdere afhandeling gedacht?'

Herman zegt: 'Als we het eens kunnen worden over de prijs, kan Elize een voorlopig koopcontract opstellen.'

'Dat heb ik al in concept in de laptop. Alleen de namen, geboorte data en prijs moeten nog worden ingevuld; daarna kan ik het printen en kunnen de handtekeningen worden gezet.'

'Zo, zegt Paul, je gaat meteen voortvarend te werk. Heeft Meriam gezegd wat wij willen bieden?'

'Ja, 230,' zegt Herman, 'maar ik vraag 240 en als we in het midden kunnen uitkomen heb ik daar vrede mee, maar dan zou ik wel graag willen dat jij Paul als accountant...'

'Assistent!'

'Je weet wat ik bedoel. Ik zou graag willen dat jij alles voorbereidt, zodat het bij de notaris kan passeren.'

'Tweehonderdvijfendertigduizend is veel geld, maar ik geef je een hand, want we hebben al heel wat bekeken, maar alle alternatieven zitten een stuk hoger.'

'Gefeliciteerd, zegt Herman. Dus doen we het zo?'

'Ja,' zegt Paul. 'Dus dan moet ik eerst alles invullen bij Elize?'

'Ja, en dan bij de notaris en ik neem aan Elize, dat je ook nog iets over de inboedel in het contract zet?'

'Uiteraard. Ik zet de waarde van de inboedel op vijftigduizend, want daar hoeft je dan geen overdrachtsbelasting over te betalen. Je kunt het zo meteen lezen.'

'Goed, dan zal ik mijn persoonlijke bezittingen eruit halen, maar meubels, TV enz blijven staan.'

'Heb je een datum in je hoofd waarop het rond moet zijn?'

vraagt Paul.

'Over een week of drie, vier?'

'Dat moet kunnen.'

En zo wordt het geregeld, de handtekeningen gezet, waarop de aanstaande huiseigenaren vertrekken.

'Ongelofelijk,' zegt Herman, 'binnen een week je huis verkopen, dat zou in het Guinness book of records kunnen staan, in mijn beleving dan. Trouwens, slim, dat van die overdachtsbelasting. Hoe wist je dat?'

'Een collega had het een paar jaar geleden ook zo gedaan en die tip heb ik onthouden.'

'Mooi werk.'

Een paar maanden later.

Er is weer heel wat gebeurd op dat kleine stukje grond aan de westkant van Haarlem. Cornelia is ingetrokken bij Johan Meijeringh en zij heeft haar appartement in de verkoop.

Herman en Elize wonen bij elkaar en hebben het erg naar de zin. Er zijn geen verontrustende signalen in hun gezondheid en ze ontwikkelen op dit moment geen plannen om ergens anders te gaan wonen, maar houden wel de wijk in de gaten op Funda. De spullen van Herman's ouders zijn verdeeld en deels verkocht aan een marktkoopman die vooral veel interesse had in het kleingoed. Het is woensdagavond en dat betekent: op de koffie bij Johan en Cornelia.

'Fijn dat jullie er zijn, kom erin.'

Nadat de koffie is ingeschonken, zegt pa Meijeringh: 'Ga jij het vertellen Cornelia?'

'Nee, het zijn jouw kinderen en ik vind dat jij het zelf best kunt zeggen, want anders denken ze nog dat ik hier alles voor het zeggen heb.'

'Oh, zegt Elize, die indruk had ik nog niet, tenzij jullie je anders gedragen als wij weg zijn, maar Pa, vertel!'

'Ja....., eh....., ik.....' *Tranen schieten in z'n ogen.*

'Wat is er met je Pa?'

'Zal ik het dan maar doen,' vraagt Cornelia?

'Ja, doe maar, want ik houd m'n emoties niet meer onder controle.'

'Nou, kinderen, geloof het of niet maar ik ben gisteravond door je vader ten huwelijk gevraagd.'

'Wat? En wat heb je gezegd?'

'Ja, natuurlijk!'

'Oh, wat fijn voor jullie.'

De felicitaties zijn daarna minutenlang niet van de lucht en Cornelia begint zelfs een beetje te blozen.

'Ja, zo is het wel genoeg, zegt ze, maar wat zouden jullie er van vinden als we een gezamenlijke trouwdatum zouden prikken?'

'Bedoel je dat we alle vier trouwen op één dag?'

'Precies!'

'Wat apart! Moet je je voorstellen Pa. Trouwen op dezelfde dag. Wat vind je Herman, want je hebt op de felicitaties na nog geen woord uitgebracht.'

'Nee, ik laat het rustig op me inwerken, maar we hebben nog geen trouwdatum, toch?'

'We hebben nog geen trouwdatum vastgesteld, maar ik heb er wel over nagedacht de laatste tijd en wat dacht je van 16 mei 2014; dat is op een vrijdag.'

'Ja, dat duurt nog even.'

'Ongeveer een half jaar,' zegt Elize.

'Maar, Cornelia, hadden jullie dat al zo'n beetje besproken samen? Waar en wanneer en een feest of receptie?'

'Feest? Zegt Herman verschrikt. Er komt geen hond; voor ons is het feest, maar om dat te delen met collega's gaat me wat te ver, wat denk jij Johan?'

'Ja, van mij hoeft dat ook niet.'

'Hoe zou jij zo'n dag dan willen beleven Herman?' vraagt Elize, die toch een beetje teleurgesteld lijkt.

'Zo simpel mogelijk.'

We laten Ans en Hans met de kinderen komen, we gaan naar de ambtenaar, zetten onze handtekening en daarna uit eten.'

'Dat is wel erg saai,' zegt Cornelia.

'Saaiheid is z'n handelsmerk, maar toch never a dull moment.'

'Dat klinkt als een contradictio in terminis,' zegt Cornelia.

'Help me even,' zegt Herman, 'want mijn latijn is niet meer wat het geweest is.'

'Een tegenstrijdigheid in woorden,' zegt Elize, 'maar we hoeven die dag nu toch nog niet in te vullen? Ik vraag me wel af hoe we gekleed gaan bij zo'n dubbelhuwelijk. Heb je daar al over nagedacht?'

'Nog niet concreet, maar nu je het zegt zou ik iets lichts kunnen dragen, een lichte jurk met een jasje dat er mooi overheen valt.

Je vader in een pak, donkergrijs of lichtgrijs, dat valt nog te bezien en wat jouw trouwjurk betreft hoef je je van mij niets aan te trekken, want wij sluiten ons alleen maar aan.'

'Ja, maar zo'n dag is voor jullie net zo belangrijk, misschien nog wel belangrijker en dan moet niet alle aandacht op ons gevestigd zijn en dan stel ik voor dat jij en ik in de komende weken gaan uitzoeken wat jij het beste kunt dragen en dan kunnen we een trouwjurk daar ook een beetje op aanpassen, tenminste als je nog steeds bereid bent om die voor ons te maken.'

'Maak je geen zorgen, kindje, want ik heb tussen die stoffen iets gezien dat overal bijpast.'

'Je hoort het Herman, de dames zijn het alweer helemaal eens. Maar ik houd ook niet van al die drukte en een feest hoeft van mij ook niet.'

Ik zou niet weten wie ik daar bij zou willen hebben afgezien van jullie en je Deventer familie.'

'Heb je verder geen familie dan,' vraagt Herman.

'Hier en daar zal nog wel een neef of nicht rondzwerven, maar ik weet nauwelijks hoe ze heten, laat staan dat ik weet waar ze wonen.'

'Je hebt die adressenlijst toch nog wel voor de begrafenis van Ma?'

'Daar zou ik nog eens naar kunnen zoeken, maar veel zal het niet opleveren.'

'En jij Herman,' vraagt Cornelia, 'heb jij verder geen familie?'

'Jawel, maar die wil ik er niet bij hebben. Ik heb al sinds de dood van m'n ouders geen contact met hen, heb nooit meer iets gehoord, geen rouwkaart, geen geboortekaartje, geen kerstkaart of wat dan ook. Dus exit.'

'Ja, maar weten ze je adres wel dan?'

'Ze weten dat ik op het gemeentehuis werk en ze zouden via via contact met me kunnen zoeken, maar ik moet zeggen dat ik hun contact ook nooit gezocht heb en dan bloedt het dood.'

'Maar jijzelf Cornelia?' Zegt Elize. 'Heb jij adreswijzigingen verstuurd toen je hier introk?'

'Nee, om eerlijk te zijn, niet. Ik heb nog een oudere vrijgezelle broer in Wageningen. Hij moet nu vijfenzeventig zijn, maar ook daar heb ik eigenlijk geen contact mee. Hij weet wat ik heb meegemaakt en kan daar niet mee uit de voeten en heeft zich van mij afgekeerd, omdat hij aan de ene kant het verdriet ziet, maar aan de andere kant niet kan verdragen dat ik de draad weer heb opgepakt en weer op een zo normaal mogelijke manier in het leven sta.

We hebben nog eens samen gegeten in Renkum en toen afscheid van elkaar genomen in de wetenschap dat dit waarschijnlijk de laatste keer zou kunnen zijn.'

'Zo, dat is toch ook pijnlijk als je eigen broer dat niet kan accepteren dat je je verlies op deze manier verwerkt,' zegt Elize.

'Ja, die pijn voel ik wel, of beter, die heb ik gevoeld, maar ik verzoen me met de gedachte dat wij nooit een goede band hadden, nooit in harmonie met elkaar geleefd hebben; ook niet tijdens onze jeugd. Ook bij ons was het geen rozengeur en maneschijn.'

'En je schoonzoon dan?'

'Ja, die woont in Schoonebeek, maar sinds hij daar naartoe vertrokken is heeft hij nooit meer iets van zich laten horen.'

'Maar het is toch je kleindochter? Neeltje, was het niet?'
Zegt Elize.

'Ja, een half jaar was het m'n kleindochter die ik dag en nacht verzorgde, maar of ik haar ooit nog zal zien is de vraag.'

'Moet je hen dan niet gewoon een uitnodiging sturen?'

'Daar denk ik nog over na. We hebben nog wel even tijd.'

'Vreemd hè? Hoe families zomaar uit elkaar kunnen vallen. Ik ben blij dat we de banden met de neven in Sparta weer wat hebben kunnen aanhalen, maar de rest hangt als los zand aan elkaar lijkt het.'

'Dus dan is het mijn zus en jouw neven die het eventueel mee kunnen vieren?'

'Wil je ze laten overkomen dan? En hoe wil je dat doen met onderkomen, hotel? Zegt Elize.

Tjonge Cornelia, mijn vader vraagt jouw hand en we zitten te delibereren over familie, die er nauwelijks is en kleren en logies en we weten alleen maar een datum. Of maken we het nodeloos ingewikkeld?'

'Mag ik wat zeggen,' zegt Herman. Volgende week hebben we een Skype sessie met Sparta en we kunnen dan even peilen of ze willen overkomen of niet en met hoeveel en hoelang. Dat zullen ze niet in die sessie kunnen beslissen, maar dat kan dan een paar dagen later en als we dat weten kunnen we verder.'

'Ik kan ook alvast een email sturen zegt Elize; dan overvalt het hun niet en kunnen ze meteen vertellen wat ze doen.'

'Willen jullie beslist in Haarlem trouwen of mag het ook elders in het land?'

'Haarlem zou wel fijn zijn,' zegt Cornelia en Johan knikt. 'Gemeentehuis of Adriaan?'

'Wat bedoel je,' Herman?

'Trouwen kan in het gemeentehuis en ik wil daar eigenlijk geen collega's tegenkomen en aangezien we nog in het voor seizoen zitten in mei, zou de Adriaan, die prachtige molen aan het Spaarne ook een mooie trouwlocatie kunnen zijn.'

'Nu je het zegt, ik vind dat een plaatje van een molen, maar ben er nog nooit in geweest en wist ook niet dat je daar kunt trouwen.'

'Ja, al een jaar of negen,' zegt *Herman*. 'Heb je enig idee waar die naam Adriaan vandaan komt?'

'Geen idee,' *klinkt het als uit één mond*.

'De naam Adrianus komt van Adria, een plaats onder Venetië. Daar is de zee ook naar genoemd, de Adriatische

zee en omdat in 1522 de eerste Nederlandse paus die naam aannam, ik dacht dat hij officieel Hadrianus VI heette, noemden heel veel Hollandse ouders hun kinderen naar de paus. Die naam werd natuurlijk verbasterd en zo ontstonden namen als Arie, Arjan, Arjen enzovoort.'

En zo wordt er nog heel wat gewisseld, over locaties, aankleding, vervoer per taxi, auto of misschien wel een bus als de Amerikanen ook komen, diner in Haarlem of ergens anders of waar dan. En ze zijn het erover eens dat trouwen niet alleen het zetten van een handtekening is, maar dat er heel wat geregeld moet worden voor het zover is en dan hoeven ze nog niet eens een huis te zoeken of in te richten, geen huwelijksreis te plannen, want zo zeggen ze: Als we na de kerst wat gaan uitzoeken is het vroeg genoeg.

Op maandagavond wordt de Skype sessie gestart en vanwege het tijdsverschil is afgesproken dat de neven zich zullen melden wanneer ze gelegenheid hebben en om half negen hoort Herman het bekende piepje en roept Elize erbij die in de keuken bezig is.

Het is Ton van Harrie en Louise en hij klinkt opgetogen. De email met de aankondiging en uitnodiging is gelezen en hij zegt: 'We hebben besloten om onze gezinnen te laten vertegenwoordigen door de oudste twee neven met hun vrouwen en dus zullen Jens met Carol en ik met Harriet graag bij jullie huwelijk zijn en we plannen het zo dat we op woensdag 14 mei vertrekken en hebben dan wat tijd om van de jetlag af te komen en willen dan nog een week in Nederland blijven, want we hebben toch wel heel wat gemist al die jaren.'

Ton vertelt verder nog dat de gebroeders Ralph en Kevin Pritchard op bezoek zijn geweest.

'Waaaat?' Zegt Elize. 'Na de excuusbrieven komen de heren in persoon?'

'Ja, ze vonden dat ze tekort waren geschoten en dat ze de slachtoffers in de ogen moesten kunnen kijken.'

'Moedig!' Zegt Herman.

'Ja, ze zijn beiden diep door het stof gegaan en vooral Ralph had veel moeite met het feit dat door zijn toedoen een patiënt was overleden. Hij heeft na jullie bezoek alle informatie nog eens doorgenomen en het had zo aan hem geknaagd dat hij Kevin had gebeld om samen dit bezoek af te leggen.'

'En Kevin dan?' Vraagt Herman.

'Kevin was heel stil en vond het vreselijk dat onze ouders waren verongelukt, maar hij was heel lang in de veronderstelling geweest dat het om zelfmoord ging. Jens heeft hem toen nog geconfronteerd met jullie remolie verhaal en hij schijnt ook het proces-verbaal te hebben gekregen of alleen maar gelezen en daar wordt met geen woord gerept over remolie of verdachte omstandigheden. Het enige feit dat stand houdt is de hoge snelheid. En zo zei Kevin: de fout die ik gemaakt heb is, dat ik te gemakkelijk heb aangenomen dat het om zelfmoord ging en daardoor in feite de uitbetaling heb tegengehouden. Dat heb ik fout gedaan zei hij, want jullie moeders zouden daar buiten moeten staan.'

'En heb je nog een beetje doorgevraagd,' zegt Herman?

'Nee, niemand van ons had daar nog de puf voor omdat we het enorm respecteerden dat ze ons onder ogen durfden te komen.'

'Was daarmee de kous af?'

'Ja... we moesten nog wel een document ondertekenen dat we geen verdere stappen zouden ondernemen en zoals we tegen jullie toen al zeiden, hadden we daar geen zin meer in, want we zouden onze ouders er niet mee terugkrijgen. De rol van Kevin blijft dubieus, maar we zien hem nooit en dat scheelt natuurlijk. Na de ondertekening door ons vieren hebben de broers nogmaals hun excuses gemaakt en zijn weer gegaan.'

'Zijn jullie tevreden,' vraagt Elize?

'Eerder ambivalent, want aan de ene kant kunnen we dit nu afsluiten, maar aan de andere kant had dat ongeluk misschien voorkomen kunnen worden en dat geldt ook voor de dood van oom Luke. We hadden liever gehad dat onze ouders nog zouden leven, maar dat is niet meer terug te draaien.

En... we zijn opgelucht, dat we nu niet bang meer hoeven te zijn dat die broers nog iets tegen ons zullen ondernemen.'

Verder wordt nog wat gewisseld over uiteenlopende zaken en wordt de sessie afgesloten en spreken ze af dat ze dit soort sessies per email zullen aankondigen in het vervolg.

'Had jij gedacht dat die broers zich ooit nog zouden vertonen,' zegt Elize?

'Nee, dat is het laatste dat ik zou denken, maar het ging hen natuurlijk om die handtekeningen en nu hoeven ze niet meer zo vaak achterom te kijken.'

'Over achterom kijken gesproken zegt Elize. Een paar keer

heb ik je horen zeggen dat als je familie ter sprake kwam je steeds zei: Dat vertel ik nog wel eens, maar het lijkt alsof je de boot afhoudt. Je wilt ze ook niet bij onze trouwdag. Waarom niet?'

'Oh, moet ik dat nu vertellen? Ja, het moet er toch eens van komen. Mijn familie woont in Woudrichem en ik zal je niet vermoeien met wie wie is, maar mijn neef Tim, eigenlijk Timotheüs, heeft me een jaar of twintig geleden gevraagd of ik met hem mee wilde gaan naar de bollenvelden om een centje bij te verdienen tijdens de vakantie en dan hoefde hij er niet alleen naartoe. Een paar weken, en dan zou ik nog een paar dagen bij hem logeren. Dus, tijdens de vakantie ging ik met de bus naar Lisse en trof daar Tim. We liepen naar de bollenboer, die ook slaapgelegenheid had in een grote schuur.'

'Bedden in de schuur?'

'Nee, het waren allemaal hokjes, gemaakt van strobalen en op de grond lag ook stro, net dik genoeg, zodat je onder een dekentje kon slapen.

We maakten lange dagen. 's Morgens om zes uur moesten we opstaan en onder de koe.'

'Koe?'

'Ja, zo noemden ze een hele grote rubberen tank die aan een boom werd gehangen, vol water. Dat spoten ze er met de brandslang in en er zaten wel tien kraantjes aan waar wij ons dan bij konden wassen.'

'Middeleeuws!'

'Ik denk dat de mensen in de middeleeuwen maar wat blij zouden zijn geweest met zo'n luxe.'

'Denk je?'

'Zeker weten. Wij zijn enorm verwend met al onze welvaart van Lavendel en Clarins, maar twintig, eenentwintig jaar geleden waren wij ook al blij met zo'n straaltje water uit een provisorische waterleiding.'

'Goed, maar wat is er nou gebeurd waardoor je niets meer met die familie te maken wilt hebben?'

'Elke dag gingen we bollen pellen met ongeveer vijftien jongens. We lagen op een rij op de akkers en we werden aan het werk gehouden door een man van een jaar of twintig. We zagen enorm tegen hem op omdat hij alles wist van wat er daar te doen was. Hannes heette hij en hij droeg altijd zo'n blauwe overal. In het begin vond ik hem heel aardig.'

'Later niet meer?'

'Ja, dat kwam op de op één na laatste dag toen de boer bijna iedereen nodig had voor een klus in de middag. Goed zij Hannes, dan neem ik Tim en Herman wel mee voor wat sorteerwerk in de bollenschuur. Daar zette hij ons aan het werk en op een gegeven moment riep hij ons bij zich en zei. Kijk deze overall heeft zakken waar je wat in kunt doen, maar er zitten ook gaten in om iets uit je broekzak te kunnen halen of in te stoppen natuurlijk. En nu moeten jullie elkaar door die gaten een hand geven. Ik begreep niet waar dat goed voor was, maar Tim had z'n hand er al helemaal in gestoken en zei: en nu jij van de andere kant. Ik schrok want ik voelde een blote huid en toen ik bijna de hand van Tim te pakken had trok hij hem snel weg. Mooi zei Hannes, hou maar vast en ik wist niet hoe snel ik mijn hand moest wegtrekken. En wat denk je? Hij knoopte de overall los en haalde een soort E.T. tevoorschijn. Hannes zei: je mag er even aan trekken.

Tim doet het wel even voor. Tim had het een jaar daarvoor ook al gedaan, zei hij. Ik zag dat allemaal zo voor mijn ogen gebeuren en ineens had Tim een hand vol glibber en ben ik weggerend.'

'Och arme ziel, wat zul je geschrokken zijn.'

'Zeg dat wel. Ik wist niet wat me overkwam en toen ze me na een half uurtje riepen leek alles weer normaal. We moesten alleen nog op vrijdagmorgen werken en 's middags werden we opgehaald door een buurman van Tim.'

'Wat ik tot nu toe gehoord heb is natuurlijk niet niks, maar toch geen reden om met die familie te breken?'

'Nee, je moet bedenken dat die familie heel streng in de leer en vroom was. Er mocht niet veel en op zondag helemaal niets en toen we aan het avondeten zaten werd er gevraagd hoe het was gegaan en of we veel hadden verdiend. Dat hadden we. En opeens zei Tim: en Herman weet nu ook waar de solutie vandaan komt. En behalve de vrouwen, gierden al die kerels van groot tot een jaar of 15 het uit. Ik voelde me letterlijk in de zeik gezet en vroeg of ze me na het eten op de trein wilden zetten, omdat ik toch liever thuis was. Die buurman heeft me toen naar den Bosch gebracht. Mijn ouders hebben het nooit geweten; die dachten dat ik heimwee had.'

'En Ans?'

'Nee, natuurlijk niet. Sterker, jij bent de eerste en enige die het weet. En ik was nog niet eens kwaad vanwege de handelingen, maar omdat ze daar in Woudrichem wisten waar het over ging, ze hadden er kennelijk allemaal ervaring mee en vonden het ondanks hun achtergrond heel normaal om mij zo te kleineren en uit te lachen.'

Het heeft nog wel een paar jaar geduurd voor ik er achter kwam wat zich had afgespeeld en toen was ik nog kwaajer. Ik heb ze dat nooit kunnen vergeven; zeker Tim niet.'

'Zo, dat is heftig zeg. Je ontweek het onderwerp steeds en ik begreep nooit wat zich daar in de Betuwe had afgespeeld en nu blijkt het Lisse te zijn, maar ik snap dat je zulke hypocrieten er niet bij wilt hebben, maar bij de begrafenis van je ouders waren ze er toch wel?'

'Ja, behalve Tim. Bij de rouwkaart had ik een briefje gevoegd waarin stond dat de aanwezigheid van Tim ongewenst was. In de aula werden Ans en ik gecondoleerd en meteen na de begrafenis zijn ze vertrokken. Nooit heb ik meer iets gehoord.'

Elize loopt op hem af, knuffelzoent hem op haar eigen manier en zegt: 'ik denk dat dit soort dingen heel veel voorkomt bij jongens en meisjes in de puberteit. Dat is de tijd van ontdekken, maar als er dan een vent van twintig voor nodig is, is het wel weer raar. Het enige gekke dat ik meegemaakt heb is na een hockey wedstrijd toen we onder de douche stonden. Ineens was er een wat oudere meid die zo'n dildo ging demonstreren. We hebben daar verder nooit aandacht aan geschonken, maar toen waren wij ook iets ouder dan jij. Ik was een jaar of zeventien en jij zult een jaar of dertien, veertien zijn geweest.'

'Ja, net veertien.'

'Goed,' zegt Elize. 'wat gaan we doen om dit onderwerp te laten rusten?'

'DVDtje?'

'Goed idee, maar dan wel met knuffelpak dan richten we ons op elkaar en bannen we vervelende dingen uit ons

hoofd en geheugen, tenminste voor vanavond.'

En zodra de DVD wordt gestart vallen ze in elkaars armen en gebruiken ze wat te zien en te horen is niet om zich bij te ontspannen, maar als wekker ten teken dat het bed opgezocht kan worden en zo is er weer een dag omgevlogen.

Woensdag

De woensdag is toch wel een speciale dag geworden bij onze vier hoofdrolspelers. Cornelia heeft voor deze avond bedacht dat het wel weer eens lekker zou zijn om in een restaurant te eten. Ze zet de Panda voor de deur en niemand weet wat ze heeft geregeld en waar het restaurant is en dus laten ze zich door haar verrassen.

Tijdens het wachten op het voorgerecht vertelt Elize in het kort over de Skype sessie en dat er vier familieleden uit Amerika overkomen voor de feestelijkheden in mei, maar wanneer het onderwerp van de gebroeders Pritchard voorbij komt, vallen zowel Johan als Cornelia bijna van hun stoel van verbazing en zeggen beiden dat het bijna ondenkbaar is dat zoiets hier zou voorkomen.

Ze genieten van de soep, waarbij Herman nog wel opmerkt dat het bijna net zo lekker is als de soep die hij thuis gewend is, waarop Elize het niet kan laten door te zeggen dat het toch wel iets meer is dan bijna, waarop ze in lachen

uitbarsten en is de sfeer weer zoals ie moet zijn. Tenminste bij deze vier.

*Ineens zegt Cornelia: 'Zeg Herman, ben jij muzikaal?'
'Waarom vraag je dat?'*

'Daar in de hoek staat een piano en ik denk dat het best een mooi plaatje zou opleveren als jij daar achter zou gaan zitten.'

'Er achter, dan zie je niet veel van me, maar je bedoelt ervoor natuurlijk en om je uit de droom te helpen; ik heb wel enig muzikaal gevoel, maar een piano is niets voor mij; tenminste niet om te bespelen. Op de lagere school heb ik wel blokfluitles gehad van een heel aardige onderwijzer, maar toen ik van school af was heb ik dat ding nooit meer aangeraakt. In mijn tienerjaren had ik wel interesse voor een trompet maar dat is er nooit van gekomen en ik kan enorm genieten van brassband muziek en de film Fanfare is nog steeds een topper in mijn beleving.'

'En jij Elize?'

'Ja, dat had je ook aan m'n vader kunnen vragen, maar ik heb een paar jaar pianoles gehad van een privé lerares, die een half uur per week bij ons thuis kwam.'

'Een paar jaar? Vond je het niet leuk meer dan?'

'Het was een combinatie. Ik ben niet verder gekomen dan Für Elise van Beethoven.'

'Toevallig?'

'Min of meer, maar ik denk dat de meeste leerlingen daar mee beginnen. Oh ja, ik heb ook The Entertainer van Scott Joplin ingestudeerd, nou ja ingestudeerd? Voor iemand die niet muzikaal is, klinkt het misschien mooi, maar ik weet

hoe vreselijk het klinkt als ik het speel, want het is razend moeilijk met al die grepen die heel ver van elkaar af liggen en de kans dat je er met een vinger naast komt te zitten is meer dan vijftien procent.'

'Nou overdrijf je liefje.'

'Nee, Pa. Zo voelde ik het en zo voel ik het nog en ik kwam tot de conclusie dat ik nooit het niveau zou kunnen halen dat mij voor ogen stond en dan bedoel ik geen gerenommeerde concertpianist, maar een gemiddelde pianist.'

'Zoals, zegt Herman? Pieter van Vollenhoven? Paul Witteman? Mark Rutte? Ivo Niehe?'

'Ja, het gemiddelde van die vier.'

'En welk genre,' zegt Cornelia?

'Van Bach, Chopin en via Beethoven en ragtime tot Jazz in de stijl van Louis van Dijk, Pim Jacobs.'

'Zo, dus je weet wel wat je zou willen, maar voelt je beperkt. Door wat?'

'Techniek en doorzettingsvermogen.'

'Goed liefje, we hebben het gehoord en ik zie grote schalen aankomen met eten.'

'Saved by the dishes?'

Terwijl ze het zich goed laten smaken kan Cornelia het niet laten om te zeggen:

'Zeg Jo. ik heb nog niet eerder gemerkt dat je niet van de wat serieuze onderwerpen houdt en nu breek je het zomaar af. Hoe komt dat?'

'Ik denk dat het jaloezie is.'

'Jaloezie? Hoezo jaloezie?'

'Ik heb nooit de kans gehad om iets met muziek te doen en

vond het altijd prachtig als ik Elize hoorde spelen en dacht dan vaak: wat gaat het haar toch gemakkelijk af, want zo voelde ik dat en als ik dan dit verhaal hoor dan vind ik dat pijnlijk. Die muzikaliteit komt van haar moeder, want die kon ook heel mooi zingen weet ik nog uit onze verlovingstijd als ze wel eens meezong in een koor en bij haar ouders in de keuken stond te oefenen.'

'Nou Pa, ik vind het moedig van je om toe te geven dat je wel eens jaloers bent en ik kan me er ook wel iets bij voorstellen. We hebben het nog nooit besproken, maar misschien koop ik wel weer eens een instrument om te kijken waar ik uit kom.'

Het copieuze diner wordt afgesloten met een grote sorbet en een kopje koffie en Herman is blij dat hij niet hoeft te rijden, want zo zegt hij: 'Ik zou helemaal klem komen te zitten in welke auto dan ook.'

'Thuisgekomen stelt Elize voor om de avond passend af te sluiten met de bekende ingrediënten en Herman stemt er graag mee in.'

---- +++++ ----

Inmiddels zijn we weer een paar maanden verder en de trouwdatum komt in zicht. Cornelia en Elize hebben kleren uitgezocht, zodanig dat ze er beiden als bruid komen uit te zien. De bruidsjurk is nog niet klaar. Alles zit nog met een rijgdraad aan elkaar en volgens Cornelia is het alleen nog een kwestie van afhechten, maar wil daar mee wachten tot veertien dagen voor de bruiloft. Dan hoeft de pasvorm maar minimaal gewijzigd te worden en intussen doe ik nog

wat aan de detaillering, die ik er zo op kan naaien. Haar eigen pakje hangt al klaar in de kast in een plastic zak, evenals de pakken van de heren.

Ze zijn inmiddels in ondertrouw gegaan en hebben afgesproken dat Herman en Elize getuigen zullen zijn voor de ouders en dat Ans en Hans zullen getuigen voor Herman en Elize.

Cornelia heeft er van afgezien om haar kleindochter Neeltje er bij te halen, maar wil haar graag over een paar jaar een weekje naar Haarlem laten komen als dat kan. Na de plechtigheid bij de ambtenaar in de Adriaan zal er een taxibus klaar staan die de feestgangers naar een kampeerboerderij in de buurt van Zwolle zal brengen. Ans en Hans gaan met eigen vervoer.

'Nog een paar weken,' zegt Herman. 'Ben je al een beetje zenuwachtig?'

'Nee, dat niet, maar ik heb wel last van spanning in die zin dat ik bang ben dat we wat vergeten.'

'Je had toch een checklist gemaakt? En ik heb alle vertrouwen in Ans en Hans.'

'Ja, dat wel, maar dan toch.'

Op 15 mei komen de Amerikanen aan op Schiphol, die dankbaar gebruik maken van de taxi die voor hen door Elize is geregeld. Het blijft bij een vluchtig, maar zeker hartelijk weerzien, want, zo hebben ze afgesproken, ze gaan meteen naar een hotel in Haarlem en zullen elkaar om één uur in de middag bij de molen ontmoeten en daarna hebben ze nog een aantal dagen om bij te praten.

Stralend komen ze bij de molen aan op die zestiende mei, zowel de bruiden als de gommen. Vanwege alle bagage die ze willen meenemen voor de komende week zijn ze allemaal met eigen vervoer, dat wil zeggen dat de Haarlemmers de wagen van Elize gebruiken, de taxi is verruild met een huurauto voor de Amerikanen en Ans en Hans komen ook met eigen auto.

'Kijk daar zie ik Hans,' zegt Elize. 'Mooi op tijd. Oh, ik zie Ton ook. Gaan we dan naar binnen?'

Binnen in de trouwzaal, die ruimte biedt aan een behoorlijk gezelschap wordt er uitgebreid kennisgemaakt, wordt de bruidskleding van de dames bewonderd en worden er de nodige complimenten uitgedeeld aan het bruidsmisje Marjan en de bruidsjonker Peter, want zo zegt Ans:

'Hopelijk is het maar één keer, maar zeker op deze leeftijd dat ze het meemaken op deze manier.'

Herman loopt naar Johan en fluistert: 'Heb je aan de ringen gedacht?'

'Zeker! Die moeten we aan Hans geven toch?'

'Ja, dat is goed, maar geef maar even dan regel ik het met Hans, want hij moet zorgen dat de kinderen ze aan ons geven, maar dan wel de goede.

Hans! voor we het vergeten, de ringen voor straks. Het bruine doosje is voor mijn schoonouders en het zwarte voor ons en verder laat ik het aan jullie over.'

De Amerikanen zijn in een geanimeerd gesprek gewikkeld met Johan en Cornelia en Elize ziet de oudjes glunderen en instemmend knikken als Jens en Ton even in de richting van Herman wijzen, waarop ze tegen Herman zegt:

'Ze hebben het over jou en volgens mij vertellen ze hoe goed je die zaak daar hebt opgelost.'

'Zonder jou was het niet gelukt. Daar zie ik de ambtenaar, de bode en de fotograaf.'

De vrouwelijke ambtenaar geeft alle aanwezigen een hand en neemt plaats achter de spreektafel. Er heeft geen voorgesprek plaatsgevonden thuis, maar ze heeft wel enige algemene vragen gesteld op de dag van de ondertrouw en weet op een voortreffelijke manier te duiden hoe het allemaal gelopen is. Dat twee jonge mensen elkaar letterlijk stomtoevallig tegen het lijf lopen en er helemaal voor gaan en dat hun ouders uit een heel ander perspectief elkaar gevonden en gezien hebben dat de klik die er van het begin af was heeft geresulteerd in de wens om samen oud te worden. Tot aller verbazing maakt de ambtenaar er een prachtig verhaal van dat tien minuten duurt en geen seconde verveelt, maar het lijkt erop dat ze dagelijks bij hen over de vloer is geweest. Zo dichtbij komt het.

De bode leest beide aktes voor en de handtekeningen kunnen worden gezet. Er wordt nog een passend muzikje gedraaid, de kinderen krijgen een kussen waar de ringen op worden gelegd, waarna de trouwlustigen elkaar de ringen omschuiven, de fotograaf doet z'n werk en na al die plechtigheden en plichtsplegingen vertrekt het gezelschap richting Zwolle.

Bij de kampeerboerderij is alles versierd met ballonnen en kunstbloemen en binnen zit een boerenkapel te spelen en ondanks het kleine gezelschap vermaken ze zich allemaal uitstekend. De vrouwen van Jens en Ton, Carol en Harriet

ontfermen zich een tijdje over Peter en Marjan en proberen ze wat Engelse woordjes bij te brengen en zo leren ze over en weer van elkaar. De kinderen vinden het prachtig allemaal, maar als de thee met bruidstaart achter de rug is mogen ze zich omkleden en de speeltuin in waar een clubje meisjes van een jaar of vijftien hen bezighoudt met folkloristische spelletjes. Dat werkt zo aanstekelijk dat de rest van het gezelschap zich er snel bijvoegt.

De volgende dagen worden ingevuld met fietstochten, wandelingen, waaronder een wandeling door het oude Zwolle onder leiding van een gids. Er wordt veel verhaald, en jong tot oud vermaakt zich kostelijk die dagen, waarna de Amerikanen nog een deel van Nederland gaan verkennen, Ans, Hans en de kinderen weer richting Deventer gaan en de twee bruidsparen nog een paar dagen vrij zijn. Als ze terug zijn in Haarlem gaan ze na een uurtje al weer bij elkaar op de koffie en vermaken zich door alles nog eens door te nemen waarna ze afscheid van elkaar nemen in het besef dat nu weer een nieuwe fase in hun leven is aangebroken.

'Herman? Als je nu alles overziet, wat denk je dan?'

'Ik denk dat de laatste twee jaar mijn leven op z'n kop hebben gezet. Ik was vrijgezel en dacht dat ik dat zou blijven en nu ben ik getrouwd met.....

Ja, ik heb er geen woorden voor want elk woord, hoe complimenteus ook bedoeld komt niet in de buurt met wat ik voel.....
